Jack London

PESCUITORII DE CREVEȚI

Golful San Francisco e atât de întins încât adesea furtunile sale produc mai multe distrugeri navelor care ies spre ocean decât oceanul însuşi în momentele lui de violență. În apele golfului s-au adunat toate neamurile de peşte, aşa încât fața-i e brăzdată de chilele tuturor neamurilor de bărci de pescuit, manevrate de toate neamurile de pescari. Pentru a proteja peştele de toată această pestriță populație ce vântură apele, au fost votate multe legi înțelepte şi a apărut chiar şi o patrulă de pescuit care să aibă grijă ca aceste legi să fie respectate. Soarta acestei patrule de pescuit e să aibă parte numai de momente grele, în decursul existenței ei, eşecurile i-au fost jalonate de multe cadavre de-ale celor din poliția apelor, în vreme ce succesele i-au fost marcate de mai multe trupuri de pescari morți peste plasele lor de braconieri.

Cei mai zurbagii în tot poporul acesta de pescari trebuie socotiți pescuitorii chinezi de creveți. Crevetele are el obiceiul de a se târî pe fund, în armii imense, până când găseşte zonele cu apă dulce, după care face stânga împrejur şi se târăşte înapoi către apele sărate. Iar unde apele mareei coboară şi urcă mai cu sârg, acolo îşi scufundă şi pescarii aceştia cuştile mari din plasă, cu intrările larg deschise, pe unde se târăsc înăuntru crevețiii şi de unde sunt transferați în oala de gătit. Treaba asta în sine n-ar fi ea un lucru rău, dacă ochiurile plaselor n-ar fi atât de mici, mici de tot, încât să nu aibă scăpare nici cei mai mărunți creveți, nici cei abia ieşiți din

Jack London

PESCUITORII DE CREVEŢI

Golful San Francisco e atât de întins încât adesea furtunile sale produc mai multe distrugeri navelor care ies spre ocean decât oceanul însuşi în momentele lui de violenţă. În apele golfului s-au adunat toate neamurile de peşte, aşa încât faţa-i e brăzdată de chilele tuturor neamurilor de bărci de pescuit, manevrate de toate neamurile de pescari. Pentru a proteja peştele de toată această pestriţă populaţie ce vântură apele, au fost votate multe legi înţelepte şi a apărut chiar şi o patrulă de pescuit care să aibă grijă ca aceste legi să fie respectate. Soarta acestei patrule de pescuit e să aibă parte numai de momente grele, în decursul existenţei ei, eşecurile i-au fost jalonate de multe cadavre de-ale celor din poliţia apelor, în vreme ce succesele i-au fost marcate de mai multe trupuri de pescari morţi peste plasele lor de braconieri.

Cei mai zurbagii în tot poporul acesta de pescari trebuie socotiţi pescuitorii chinezi de creveţi. Crevetele are el obiceiul de a se târî pe fund, în armii imense, până când găseşte zonele cu apă dulce, după care face stânga împrejur şi se târăşte înapoi către apele sărate. Iar unde apele mareei coboară şi urcă mai cu sârg, acolo îşi scufundă şi pescarii aceştia cuştile mari din plasă, cu intrările larg deschise, pe unde se târăsc înăuntru creveţii şi de unde sunt transferaţi în oala de gătit. Treaba asta în sine n-ar fi

ea un lucru rău, dacă ochiurile plaselor n-ar fi atât de mici, mici de tot, încât să nu aibă scăpare nici cei mai mărunţi creveţi, nici cei abia ieşiţi din ou, de nici un sfert de inci mărime. Minunatele plaje de la Capurile Pedro şi Pablo, unde-s aşezările pescuitorilor de creveţi, sunt groaznice din cauza duhorii de la miriadele de făpturi intrate în putrefacţie, şi menirea patrulei de pescuit a fost întotdeauna să lupte împotriva acestei nesocotite distrugeri.

Pe când mă săltasem şi eu flăcău de vreo şaisprezece ani, bun barcagiu, şi băteam tot golful de la un capăt la altul, slupul meu, Reindeer, a fost închiriat de Comisia Pescuitului, şi o vreme am fost şi eu ajutor de poliţist. După ce-am avut de furcă nu glumă cu pescarii greci din Golful de Sus şi de pe fluvii, unde, când s-a stârnit balamucul, au şi ieşit la iveală cuţitele şi indivizii nu s-au dat prinşi decât după ce s-au trezit cu o ţeavă, de revolver sub nas, am salutat cu entuziasm ideea unei expediţii în Golful de Jos, împotriva pescuitorilor de creveţi.

Eram şase oameni în două bărci şi, pentru a înlătura orice bănuială, am pornit la vale după lăsarea întunericului, şi am slobozit ancora la adăpostul unui promontoriu înalt, cunoscut sub numele de Capul Pinole. Când la răsărit s-a prefirat prima lucire a zorilor, am pornit din nou la drum, am strâns bine briza de dimineaţă, tăind golful pieziş către Capul Pedro. Ceaţa dimineţii nu se lăsa dusă de pe faţa apei aşa încât nu vedeam nimic, dar noi ne-am găsit ceva de făcut: ne străduiam să mai alungăm frigul din oase cu nişte cafea fierbinte. În plus, trebuia să ne mai ocupăm şi cu mizerabila îndeletnicire de scoatere a apei cu ispolul, fiindcă, într-un fel greu de imaginat, Reindeer reuşise să se căpătuiască şi cu o generoasă gaură de apă. Jumătate de noapte ne-am distrat cu mutarea balastului şi cercetarea harmuzului, dar toată treaba a fost în zadar. Apa continua să pătrundă înăuntru, iar drept urmare ne-am pus iar pe brânci în cocpit şi am continuat să dăm apa afară.

După cafea, trei oameni au trecut în cealaltă ambarcaţie, o barcă de somoni cum se întâlnesc pe Columbia River, iar pe Reindeer am rămas alţi trei. După care cele două bărci au mers mai departe împreună până când soarele s-a arătat pe geana răsăritului. Razele lui fierbinţi au împrăştiat evaporaţia aceea lipicioasă şi, ca într-un tablou, iată dinaintea noastră flota de creveţi, într-o larg desfăşurată semilună, vârfurile fiind la mai bine de trei mile distanţă unul de altul, iar fiecare joncă amarată la geamandura unei cuşti de creveţi. Dar nu se vedea nici o mişcare, nici un semn de viaţă.

Am înţeles imediat cum stăteau lucrurile: în aşteptarea momentului când se liniştesc apele între flux şi reflux, pentru a-şi sălta plasele grele de pe fundul golfului, toţi pescarii se duseseră să tragă un pui de somn sub punte. Jubilam şi iute ne-am făcut şi planul de bătaie.

— Doi oameni de la tine sar pe câte o joncă, îmi şopti Le Grant de pe barca de somoni, iar tu te legi de a treia. Facem şi noi la fel şi nu văd de ce să nu punem mina pe cel puţin şase jonci.

După care ne-am despărţit. Am făcut cu Reindeer o voltă în celălalt bord, am trecut pe sub vântul unei jonci, am lăsat randa să fluture în vânt, am pierdut viteză şi am şters pupa joncii atât de aproape şi de încet încât unul dintre oamenii patrulei a sărit uşor pe puntea ei, apoi m-am lăsat sub vânt, am strâns din nou randa, şi m-am îndreptat spre a doua joncă.

Până în momentul acesta nu s-a stârnit nici un zgomot, dar, deodată, de pe prima joncă capturată de cei cu barca de somoni s-au auzit urlete. Ţâşni mai întâi un strigăt, cum numai orientalii ştiu să scoată, urmat de un foc de pistol şi alte strigăte apoi.

— S-a terminat. Le-am dat de ştire celorlalţi, îmi spuse George, poliţistul care rămăsese şi stătea lângă mine în cocpit.

Ajunsesem acum în grosul flotei, şi panica se întinse cu o viteză de necrezut. Pe punţi începu viermuiala pescarilor încă pe jumătate adormiţi şi despuiaţi. Ţipete şi urlete de avertizare şi de furie se împrăştiau pe faţa apei liniştite, şi de undeva cineva sufla cu mare sârg într-o cochilie de scoică. În dreapta noastră l-am văzut pe un căpitan retezând cu un topor parâma cu care era legat la geamandură, după care sări să-şi ajute oamenii să ridice imensa şi ciudata velă de treime. Dar la stânga noastră, abia acum se arătau de sub punte primele căpăţâni, şi am cârmit cu Reindeer într-acolo, destul de aproape pentru ca George să poată sări la bord.

Toată flota de-acum o luase din loc. În afară de velele suplimentare, au scos indivizii şi nişte rame lungi, şi golful era acum brăzdat în toate direcţiile de joncile puse pe fugă. Rămăsesem singur pe Reindeer căutând să pun mâna pe cea de-a treia captură. Cu prima joncă după care m-am luat nu mi-a mers deloc, fiindcă şi-a întins velele şi a zburat uluitor în direcţia vântului. Reuşea să urce pe vânt cu cel puţin un cart mai mult decât Reindeer încât am început să încerc un sentiment de respect pentru barca aceea greoaie. Când mi-am dat seama că urmărirea n-avea sorţi de izbândă, am făcut voltă, am largat randa, şi am pornit cu vântul din spate spre joncile din direcţia aceea, unde avantajul nu mai era de partea lor.

Una pe care o alesesem drept pradă se legăna nehotărâtă dinaintea mea, am făcut o voltă largă pentru a o aborda blând, dar deodată a prins şi asta vântul şi a zbughit-o, creveţarii aceia pârliţi apucându-se să urle un cântec sălbatic în vreme ce se opinteau în vâsle. Dar eram pregătit pentru o şmecherie ca asta, am venit iute în vânt. Am pus echea banda, proptindu-mă în ea cu trupul, am strâns randa, trăgând când cu o mână când cu cealaltă, în aşa fel încât barca să-şi păstreze toată forţa. Cele două vâsle din tribord s-au făcut arşice şi cele două bărci s-au izbit una de alta cu un trosnet. Ca un braţ uriaş, bompresul lui Reindeer

a măturat o dată smulgând catargul bont al joncii şi vela imensă. A ţâşnit o salvă de urlete de furie. Un pescar zdravăn, cu o mutră într-adevăr cumplită, cu ţeasta înfăşurată cu o basma galbenă de mătase şi faţa însemnată urât de vărsat, înfipse un ghionder în prova lui Reindeer şi se străduia să despartă cele două bărci încâlcite una în alta. Am stat atât cât să dau drumul fungii focului, şi exact în clipa în care Reindeer se desprinse de cealaltă barcă şi începu să rămână în pupa ei, am sărit la bordul joncii cu o barbetă în mână şi am legat-o. Individul cu basmaua galbenă şi mutra ciupită de vărsat se îndreptă ameninţător spre mine, dar mi-am dus mâna în buzunarul de la şold şi omul începu să şovăie. N-aveam nici un fel de armă, dar pescarii învăţaseră, în silă, să fie cu mare băgare de seamă în faţa buzunarului de la şoldul unui american sadea, şi pe treaba asta mă bizuisem şi eu ca să-l ţin pe el şi echipajul lui de zurbagii la respect.

I-am ordonat să fundarisească ancora de prova, la care individul îmi răspunse:

— No sabbe!

Echipajul răspunse în acelaşi chip şi, desi m-am exprimat destul de limpede prin semne, au refuzat să priceapă. Când mi-am dat seama că era cu totul zadarnic să-mi mai răcesc gura de pomană cu povestea asta, m-am dus la prova, am dezlegat parâma cu mâna mea şi am dat drumul ancorei.

— Patru dintre voi trec în barca cealaltă, am strigat eu, arătându-le cu degetul că patru dintre ei mergeau cu mine şi al cincilea urma să rămână la bordul joncii.

Basma Galbenă se făcu a şovăi, dar am repetat ordinul pe un ton ameninţător, chiar mai ameninţător decât aş fi vrut eu – ducându-mi în acelaşi timp mâna la şold. Şi din nou Basma Galbenă se sperie şi, cu o mutră mohorâtă, o luă înainte şi alţi trei oameni de-ai lui trecură pe Reindeer. Am desfăcut pe dată barbeta de la joncă, şi, fără să ridic focul, m-am îndreptat spre jonca unde îl lăsasem pe George. Aici treburile s-au rezolvat mai uşor, fiindcă acum eram doi, şi

George avea un pistol cu care să intervină dacă lucrurile luau o întorsătură proastă. Aici, ca şi în cazul joncii mele, patru chinezi au fost transferaţi pe slup, şi unul, a rămas la bord pentru a avea în grijă jonca.

Încă patru indivizi s-au adăugat pe lista mea de pasageri din cea de-a treia joncă. În timpul acesta şi barca de somoni şi-a strâns cei doisprezece prizonieri şi a venit lângă noi, arătând că era încărcată din greu. Iar, ca lucrurile să fie şi mai nenorocite, cum barca era mică, poliţiştii şi prizonieiii lor stăteau atât de înghesuiţi unii în alţii încât primii ar fi avut doar foarte puţine şanse de scăpare dacă s-ar fi stârnit balamucul.

— Trebuie să ne ajuţi, îmi spuse Le Grant.

M-am uitat la prizonierii mei care se înghesuiseră în cabină şi pe capacul acesteia.

— Vreo trei pot să mai iau, i-am răspuns eu.

— Haide, fie patru, îmi propuse el, şi îl iau în schimb pe Bill cu mine – Bill fiind cel de-al treilea poliţist. Aici nu ai nici unde să te întorci, şi dacă se ajunge la scandal, unul de-ai noştri cu doi de-ai lor ar fi taman proporţia cuvenită.

Ş-a făcut şi schimbul, barca de somoni şi-a ridicat vela cu spetează şi o porni în josul golfului, spre smârcurile de la San Rafael. Am ridicat şi eu focul şi am pornit pe urma lor cu Reindeer. San Rafael, locul unde urma să predăm captura noastră autorităţilor, era legat cu golful printr-un canal lung şi încâlcit, o gârlă de smârc, pe unde nu se putea trece cu barca decât la vremea fluxului. Venise momentul dintre reflux şi flux şi, cum apele începeau să se ridice, trebuia să ne grăbim dacă voiam să nu fim nevoiţi a aştepta o jumătate de zi până la fluxul următor.

Însă briza ţărmului începu să ne lase o dată cu răsăritul soarelui, şi acum se simţea doar câte o uşoară adiere. Cei din barca de somoni au scos vâslele, în curând am rămas departe, în pupa lor. Câţiva chinezi stăteau în picioare în partea dinainte a cocpitului, lângă uşa cabinei şi la un moment dat, când m-am aplecat peste balustrada cocpitului

pentru a mai strânge puţin şcota focului, am simţit că cineva mă şterge uşor peste buzunarul de la şold. N-am făcut nici un gest, dar cu coada ochiului am văzut că Basma Galbenă descoperise că era gol buzunarul de care se temuse atât.

Ca lucrurile să ajungă cum nu se poate mai prost, luaţi cu emoţiile, în timpul cât abordasem joncile, nu mai scosese nimeni apa din Reindeer, şi aceasta începuse să plescăie pe fundul cocpitului. Creveţarii arătară cu degetul apa şi se uitară la mine întrebători.

— Aha! am făcut eu. Acu acu, toţi neacă, lepede, lepede, dacă nu apă afară. Pricipit?

Nu, n-au pricipit, sau în orice caz au dat din cap în sensul ăsta, deşi au turuit cât se poate de limpede între ei pe limba lor. Am ridicat trei sau patru scânduri din punte; am scos vreo două găleţi dintr-o ladă şi, prin neechivocă limbă a semnelor, i-am invitat să catadicsească să se apuce de treabă. Dar au început să râdă, vreo câţiva s-au înghesuit în cabină şi alţii s-au urcat deasupra ei. Dar râsul lor nu suna a bine. Se simţea un fel de ameninţare, o răutate subliniată şi de privirile lor întunecate. De când descoperise că buzunarul de la şold mi-e gol, Basma Galbenă devenise şi mai îndrăzneţ, acum se foia printre ceilalţi prizonieri spunându-le ceva cu multă convingere.

Înghiţindu-mi amărăciunea, m-am aplecat în cocpit şi am început să arunc apa afară. Dar abia începusem treaba când deodată ghidul zbură pe deasupra capului meu, randa se umflă cu o zmucitură, întinsă de vânt şi Reindeer se bandă pe-o parte. Se ridicase briza de zi. George era cel mai ageamiu în ale mării, aşa că am fost nevoit să renunţ la ispol şi să pun mâna pe eche. Vântul bătea chiar dinspre Capul Pedro, dinspre munţii înalţi din spatele lui, şi din cauza asta sufla în rafale capricioase, nu te puteai bizui pe el, o vreme sufla de umfla pânza, ca apoi să se moaie şi s-o lase fluturând alene.

Cred că George era cel mai neajutorat individ pe care l-am întâlnit eu. Pe lângă alte cusururi, mai era şi bolnav de plămâni, şi ştiam că dacă îl las să dea apa afară s-ar fi putut să-l apuce hemoragia. Dar apa care creştea mereu m-a avertizat că ceva tot trebuia făcut. Din nou le-am spus cereveţarilor să pună mâna pe găleţi. Dar mi-au râs în nas, iar cei din cabină, cu apa până la glezne, strigau cât îi ţinea gura la cei de deasupra şi vice versa.

— Cred că ai face bine să scoţi pistolul şi să-i convingi să dea apa afară, i-am sugerat eu lui George.

Dar el scutură din cap, arătând cât se poate de limpede că îi era frică. Creveţarii vedeau şi ei la fel de bine ca şi mine cât de speriat era individul, şi obrăznicia lor ajunse de nesuportat. Cei din cabină începură să dea iama prin dulapul cu mâncare, iar cei de deasupra săriră imediat jos să le ţină companie celor dintâi la petrecerea ce se încinse cu pâinea şi conservele noastre.

— Şi ce ne pasă! îmi spuse George sfârşit.

Eu turbam de furie şi neputinţă.

— Dacă-i scăpăm din mână, atunci va fi prea târziu să ne mai pese. Nu-ţi rămâne decât un lucru de făcut: să-i obligi să te asculte chiar în clipa asta.

Apa se ridica tot mai sus, iar rafalele de vânt, ce prevesteau briza statornică, erau tot mai puternice. Între rafale, prizonierii, care dăduseră gata mâncarea noastră pe o săptămână, începură să se înghesuie cu toţii când într-un bord, când în celălalt, făcând barca să se legene ca o coajă de nucă. Basma Galbenă se apropie de mine şi, arătându-mi satul lui de pe plaja Capului Pedro, îmi dădu să înţeleg că dacă îl întorceam pe Reindeer în direcţia aceea şi-i lăsăm pe ţărm, ei, la rândul lor, s-ar fi apucat de dat apa afară. La vremea asta apa în cabină ajunsese până la cuşete, şi aşternuturile musteau. În cocpit, era de vreun picior adâncime. Cu toate acestea l-am refuzat, şi am văzut după mutra lui George că era dezamăgit.

— Dacă nu te arăţi cât de cât bărbat, o să se dea la noi şi o să ne arunce peste bord, i-am zis eu. Mai bine dă-mi mie revolverul, dacă vrei să scapi.

— Cel mai cu cap lucru e să-i laşi la ţărm, se aprinse el. Eu unul nu am poftă să mă trezesc înecat de dragul unui pumn de creveţari împuţiţi.

— Iar eu unul n-am poftă să mă las speriat de o mână de creveţari împuţiţi numai pentru a scăpa de înec, i-am răspuns eu furios.

— În chipul ăsta, miorlăi el, o să scufunzi barca cu noi cu tot. Şi nu văd ce câştigi.

— Fiecare cu gusturile lui, i-am replicat eu.

Nu-mi răspunse, dar vedeam că tremura de ţi se făcea milă de el. Înghesuit între pescarii aceia ameninţători şi apa care se ridica mereu, încerca o spaimă care-l scotea din minţi. Dar mai mult decât de pescari şi de apă, eu mă temeam de el şi de ce avea să facă împins de spaima aceea. L-am văzut aruncând priviri pline de jind la bărcuţa care venea legată după noi la pupa, aşa că, la următorul interval de calm, am tras puiul lângă Reindeer. În vreme ce mă îndeletniceam cu treaba asta, chipul i se lumină de speranţă, dar înainte de a-mi putea ghici intenţiile, i-am găurit bărcuţei fundul cu o toporişcă, şi aceasta se umplu iute cu apă până la copastie.

— Ori plutim, ori ne ducem la fund cu toţii! i-am zis eu. Şi dacă-mi dai mie revolverul, îi fac eu să scoată apa din Reindeer cât ai zice peşte.

— Îs prea mulţi contra noastră, se smiorcăi el. Nu ne putem pune cu toţi.

I-am întors spatele cu silă. Barca de somoni de mult nu se mai zărea, dispărând dincolo de un mic arhipelag cunoscut sub numele de Insulele Marine, aşa că dinspre partea aceea nu mă puteam aştepta la nici un ajutor. Basma Galbenă se apropie foarte familiar de mine, bălăcindu-se prin apa cocpitului. Nu-mi plăcea mutra lui. Simţeam că zhnbetul acela îmbietor pe care încerca să şi-l închipuie pe faţă

ascundea un gând necurat. I-am ordonat să treacă înapoi, pe un ton atât de tăios încât m-a ascultat.

— Păstrează distanţa, i-am poruncit, şi să nu îndrăzneşti să te mai apropii!

— Pen'ce? se arătă el indignat. Eu vrut stam vorbă bun.

— Ce stam vorbă! i-am răspuns eu amărât, fiindcă de-acum ştiam că înţelesese tot ce discutasem cu George. Ce stam vorbă? Tu nu înţelegi stam vorbă, nu-i aşa?

Zâmbi într-un fel care-mi făcea greaţă.

— Da, da, eu înţelegi folte mult. Eu om cinstită.

— În regulă, ia-m răspuns eu. Dacă tu înţelegi stam vorbă, atunci apucaţi-vă şi daţi apa afară, mult, mult. Şi după aia stam vorbă şi noi.

Individul scutură negativ din cap, în acelaşi timp arătând cu degetul peste umăr spre camrazii săi.

— Nimic făcut. Ala oameni lău. Ei folte lău. Eu înţelege...

— Înapoi, i-am strigat eu fiindcă băgasem de seamă că mâna îi dispăruse sub bluză, şi trupul i se încordase, pregătindu-se să se arunce asupra mea.

Dezamăgit, se întoarse în cabină ca să ţină sfat, după cât se vedea din trăncăneala care se porni. Reindeer se afundase mult în apă, şi începuse să se mişte cam ca un buştean. Pe mare dezlănţuită, cu siguranţă că s-ar fi răsturnat. Dar acum vântul, atunci când se îndura să bată, venea dinspre ţărm şi abia dacă stârnea o încreţitură pe faţa golfului...

— Cred că mai bine ai lua-o spre ţărm, rupse deodată George tăcerea, pe un ton care mă făcu să cred că teama îl împinse să se gândească la un mod de a acţiona.

— Eu nu cred la fel, i-am tăiat-o scurt.

— Îţi ordon! îmi spuse el pe un ton autoritar.

— Numai că mie mi s-a ordonat o dată să duc aceşti prizonieri la San Rafael, i-am răspuns eu.

Discutam pe un ton ridicat şi zarva ciorovăielii îi făcu pe chinezi să iasă din cabină.

— Ei bine, acum ai de gând să te îndrepţi spre ţărm? Şi asta îmi spunea tocmai George. Şi m-am trezit că priveam gura ţevii revolverului sau – a revolverului pe care îndrăznea să-l folosească împotriva mea, dar fusese prea laş ca să-l îndrepte împotriva prizonierilor. Prin creier parcă mi-a trecut un fulger care m-a năucit. Dinaintea minţii mi se înfăţişa limpede întreaga situaţie, cu toate implicaţiile ei: ruşinea de a pierde prizonierii, laşitatea şi netrebnicia lui George, gândul că aveam să mă întâlnesc cu Le Grant şi ceilalţi oameni din patrulă şi explicaţiile boante pe care aveam să le dau. Şi apoi mai era şi confruntarea asta în care luptasem din greu, şi părerea de rău că izbânda îmi scăpa printre degete exact când credeam că nu mai trebuia mult ca să fie în mâna mea. Iar cu coada ochiului îi vedeam pe prizonieri înghesuindu-se în uşa cabinei şi rânjind triumfători. Nu puteam înghiţi una ca asta. Braţul mi-a zburat în sus, capul în jos: primul gest a făcut ţeava revolverului să salte, al doilea mi-a ferit căpăţâna din calea glontelui care trecu şuierând pe deasupra. O mână mi s-a încleştat de încheietura mâinii lui George, cealaltă pe revolver. Basma Galbenă şi banda lui s-au repezit spre mine. Acum ori niciodată! Adunându-mi deodată toată puterea, cu un brânci brusc l-am împins pe George peste atacatori şi la fel de brusc, i-am zmucit revolverul din mână, făcându-l astfel să-şi piardă echilibrul. Se prăvăli drept în genunchii lui Basma Galbenă, care se poticni venind peste el, şi amândoi se treziră bălăcindu-se în gaura ispodului, unde puntea cocpitului fusese desfăcută ca să îngăduie evacuarea apei. În secunda următoare îi ţineam în raza revolverului, şi creveţarii dezlănţuiţi se făcură mici, trăgându-se înapoi.

Dar curând am descoperit că era o deosebire că de la cer la pământ între a trage în nişte oameni care te atacă şi cu totul altceva să-i împuşti pe unii care nu fac nimic, ci doar refuză să scoată apa din barcă. Fiindcă atunci când le-am poruncit să se ducă să dea apa afară nici n-au vrut să audă.

I-am amenințat cu revolverul, dar zadarnic, fiindcă stăteau încremeniți în cabina inundată și pe acoperișul ei și nu voiau să se miște nici în ruptul capului.

Au trecut vreo cincisprezece minute, Reindeer se afunda tot mai mult, în vreme ce randa flutura fără vânt. Dar dinspre țărmul Capului Pedro am zărit o dungă întunecată formându-se pe fața apei și pornind spre noi: era briza statornică pe care o așteptam atât de mult. Le-am strigat chinezilor și le-am arătat dunga aceea. Au întâmpinat privelиștea cu strigăte. Apoi am arătat spre velă și spre apa din Reindeer, și am încercat să-i fac să înțeleagă că atunci când briza avea să ne prindă cu toată apa aia din barcă avea să ne răstoarne. Dar mi-au râs în nas sfidător, fiindcă știau că stătea în puterea mea să vin în vânt, manevrând echea, și să cobor randa, în așa fel încât să las vântul să treacă fără să se proptească în vele și să scăpăm nevătămați.

Dar eu hotărâsem altfel. Am mai redus școta randei cu vreo doua picioare, am făcut o voltă cu ea și, proptindu-mă bine în picioare, m-am rezemat cu spinarea de eche. În felul acesta aveam o mână liberă pentru manevra scotei și alta pentru revolver. Linia întunecată se apropia tot mai mult și-i vedeam pe toți uitându-se când la ea când la mine, cu o teamă pe care nu reușeau să și-o mascheze prea bine. Mintea, voința și puterea mea de rezistență erau într-o balanță și ale lor în cealaltă, iar problema era cine va putea suportă mai mult apăsarea morții iminente, fără să dea înapoi.

Apoi ne izbi vântul. Randa se întinse făcând să zăngăne puternic scripeții, ghiul săltă, pânza făcu burtă, iar Reindeer se bandă, se bandă, tot mai mult, până când balustrada bordului de sub vânt intră în apă, puntea la fel, geamurile cabinei așijderea, iar valurile golfului începură să treacă peste balustrada cocpitului. Barca se bandă atât de violent, încât cei din cabină căzură claie peste grămadă în cușeta din bordul de sub vânt, unde se zvârcoleau, se

răsuceau şi se bălăceau de-a valma, cei de dedesubt fiind mai mai să se înece.

Vântul se mai întări puţin, şi Reindeer se bandă mai mult ca niciodată. O clipă am crezut că era pierdută, apoi mi-am dat seama că mai avea nevoie de o rafală ca aceea să se ducă la fund. În vreme ce o ţineam sub apăsarea vântului şi mă întrebam dacă era cazul să cedez sau nu, creveţarii începură să strige cerând îndurare. Cred că a fost cel mai minunat sunet pe care l-am auzit vreodată. Şi atunci, abia atunci am slăbit echea şi şcota randei. Reindeer se redresa foarte încet şi când ajunse pe chilă dreaptă puntea era atât de mult sub apă încât mă îndoiam că mai putea fi salvată.

Dar prizonierii se repeziră ca nebunii în cocpit, şi se apucară să arunce apa afară cu găleţi, oale, tigăi, orice le cădea sub mână. Era o minunată privelişte să vezi cum zbura apa aceea peste bord. Iar când Reindeer se ridică bine şi mândră din valuri, din nou am pornit spornic, mânaţi de briză, spre ţinta noastră şi chiar în ultima clipă am trecut bancul de mâl şi am intrat în canal.

Insolenţa creveţarilor era la pământ şi deveniseră atât de blânzi încât atunci când am ajuns la San Rafael puseră mâna pe parâma de remorcaj, în frunte cu Basma Galbenă. În ce-l priveşte pe George, aceea a fost ultima lui călătorie cu patrula de pescuit. Nu se omora el cu astfel de treburi, drept care socoti că o slujbă de funcţionar la ţărm era exact ce-i trebuia. În ce ne priveşte, am fost de aceeaşi părere.

REGELE GRECILOR.

Alec cel Mare n-a fost niciodată prins de patrula de pescuit. Se lăuda în gura mare că nu s-a născut omul care să-l prindă pe el viu, cât despre cei mulţi care au vrut să pună mâna pe el şi mort, povestea el, niciunul n-a reuşit. Şi tot el povestea că cel puţin doi poliţişti din patrulă, care încercaseră să-l miruiască, sfârşiseră ei miruiţi. În consecinţă nu exista om care să încalce mai sistematic şi cu bună ştiinţă legile pescuitului decât Alec cel Mare.

Era poreclit Alec cel Mare pentru statura lui de uriaş: Avea pe puţin un metru nouăzeci şi doi înălţime, şi era în aceeaşi măsură lat în spate şi pieptos. Avea nişte muşchi minunaţi, tari ca oţelul, şi printre pescari circulau nenumărate istorii privind puterea lui nemaipomenită. Avea un spirit mândru şi dominator, pe măsura puterii lui trupeşti, şi din pricina asta ajunsese cunoscut pretutindeni şi sub un alt nume; acela de regele grecilor. Majoritatea pescarilor era formată din greci, şi îl priveau cu respect şi-l ascultau ca pe-un adevărat şef. Iar în calitate de conducător, era în fruntea bătăliilor lor, avea grijă să-i apere, îi scăpa din ghearele legilor când era la o adică, iar la vreme de nevoie îi strângea unul lângă altul, în jurul său. Pe vremuri, patrula de pescuit făcuse mai multe tentative încheiate dezastruos de a pune mâna pe el, iar în cele din urmă renunţase, aşa că atunci când se zvoni că avea să vie la Benicia, aşteptam cu nerăbdare să-l văd. Şi n-a fost nevoie să alerg după el. Cu felul lui îndrăzneţ de a fi, primul lucru pe care-l făcea când se arăta era să alerge el după noi. Pe vremea aceea Charley Le Grant şi eu eram subordonaţii unui poliţist de patrulă numit Carmintel, toţi trei ne aflam pe Reindeer, pregătindu-ne de drum, când Alec cel Mare se săltă pe punte. Carmintel bineînţeles că-l ştia, fiindcă îşi strânseră mâna ca nişte vechi cunoştinţe. Alec cel Mare nici nu ne băgă în seamă pe Charley sau pe mine.

— Am venit la vale să mă apuc de pescuit sturioni vreo câteva luni, îi spuse el lui Carmintel.

În vreme ce vorbea, ochii îi scăpărau provocatori, şi am observat că poliţistul lăsase privirile în jos.

— În regulă, Alec, îi spuse Carmintcl pe un ton blând. Eu n-am să te deranjez. Hai vino în cabină să discutăm lucrurile pe îndelete.

După ce-au dispărut înăuntru şi au tras uşa după ei, Charley a închis încet, cu schepsis, un ochi. Dar cu eram abia un puştan, prea crud pentru a înţelege oamenii şi

apucăturile lor, aşa că n-am priceput ce voia să zică prin semnul acela. Dar nici Charley nu mi-a explicat, deşi mi se părea mie că treaba asta nu era prea curată.

Lăsându-i să-şi vadă liniştiţi de sfatul lor, la sugestia lui Charley, ne-am urcat în schif şi am tras la Debarcaderul Vechiului Vapor, unde odihnea arca lui Alec cel Mare. O arcă e un fel de barcă-locuinţă, deşi de mici dimensiuni, foarte confortabilă, şi un pescar pe Golful de Sus are nevoie de o ambarcaţiune de asta în aceeaşi măsură în care îi trebuie plase şi bărci. Eram amândoi foarte curioşi să vedem arca lui Alec cel Mare, pentru că istoria spunea că fusese scena a numeroase confruntări cumplite, şi era făcută ciur de gloanţe.

Găurile le-am găsit noi, astupate cu dopuri de lemn şi vopsite, dar nu erau chiar atât de multe pe cât ne aşteptam. Charley îmi văzu privirea dezamăgită şi începu să râdă. Apoi, pentru a mă mai mângâia, îmi relată cinstit istoria unei expediţii întreprinsă asupra locuinţei plutitoare a lui Alec cel Mare pentru a-l prinde, de preferinţă viu, şi, dacă nu se putea, mort. După o luptă care a durat jumătate de zi, poliţiştii s-au retras, cu bărcile ciuruite, cu un mort şi trei răniţi. Şi când s-au întors a doua zi cu întăriri, n-au mai găsit decât parii de care fusese amarată arca lui Alec; arca a stat ascunsă luni de zile în cetatea junglei acvatice de la Suisun.

— Dar de ce n-a fost spânzurat pentru crimă? am întrebat eu. Cred că Statele Unite mai au încă destulă putere pentru a aduce pe un individ ca ăsta în faţa justiţiei.

— S-a predat singur şi a fost judecat, mi-a răspuns Charley. Procesul acesta l-a costat cincizeci de mii de dolari, şi l-a câştigat, speculând tot felul de chestii tehnice juridice, cu ajutorul celor mai buni avocaţi din stat. Fiecare pescar grec de pe fluviu şi-a dat şi el obolul pentru procesul acesta. Alec cel Mare a catadicsit să strângă taxele astea ca un rege. S-ar putea ca Statele Unite să fie atotputernice, fiule,

dar adevărul e că Alec cel Mare e un rege în aceste State Unite, şi are o ţară a lui şi propriii săi supuşi.

— Şi noi ce-o să facem când o să se apuce de pescuit sturioni? O să trebuiască să-i prindă tot cu carmace chinezeşti.

Charley ridică din umeri.

— O să vedem ceea ce e de văzut, îmi răspunse el enigmatic.

Carmacele chinezeşti formează o sculă dibace, inventată de cei al căror nume îl poartă. Un sistem simplu de plute, greutăţi şi ancore, mii de cârlige, fiecare pe o strună separată, sunt suspendate la o distanţă faţă de fund între cincisprezece şi treizeci de centimetri. Cel mai interesant lucru e cârligul la o sculă de asta. Nu are contraspin, în schimb vârful e lung şi ascuţit ca un ac. Cârligele astea sunt la numai vreo zece centimetri depărtare unul de altul, şi când deasupra fundului spânzură vreo câteva mii, ca un veritabil hotar, pe mai multe sute de stânjeni, devin o capcană formidabilă pentru peştii care înoată pe fund.

Şi sturionul e un peşte care merge scormonind ca un porc, motiv pentru care adesea e şi numit peştele porc. Dacă se înţeapă în primul cârlig de care se atinge, sturionul zvâcneşte şi se prinde în jumătate de duzină de cârlige. Apoi, se zbate sălbatic până când culege cârligele unul după altul în carnea lui moale; toate trăgând de el din diferite unghiuri imobilizează nenorocitul de peşte până când moare înecat. Pentru că printr-o linie de carmace chinezeşti nu poate trece nici un sturion, scula asta e socotită capcană în legislaţia piscicolă, iar pentru că face tot ce poate pentru a extermina sturionul, e considerată ilegală de legile pescuitului.

După vizita lui Alec cel Mare au trecut mai multe zile în care eu şi Charley nu l-am scăpat din ochi. Şi-a remorcat arca, ocolind debarcaderul de la Solano, şi a intrat în baia cea mare de la şantierul Turner. Ştiam că baia aceea era un loc minunat pentru prins sturioni, şi eram siguri că regele

grecilor acolo avea de gând să se apuce de treabă. Mareea dădea năvală ca pe un scoc de moară în baie şi la fel se retrăgea, aşa încât nu se puteau lăsa, ridica sau pune carmacele chinezeşti decât în perioada de calm dintre flux şi reflux. Drept urmare, în aceste perioade eu şi Charley ne-am ambiţionat ca, pe rând, să veghem de pe debarcaderul Solano.

Eu stăteam tolănit la soare în spatele unui stringher al debarcaderului când am zărit un schif părăsind ţărmul celălalt şi îndreptându-se spre largul băii. Într-o clipă eram cu binoclul la ochi urmărind fiecare mişcare din barcă. În ea erau doi oameni; deşi la mai bine de o milă, pe unul l-am recunoscut a fi Alec cel Mare, iar când schiful s-a întors la ţărm am zărit suficient pentru ca să-mi dau seama că grecul întinsese priponul cu carmace.

— Alec cel Mare şi-a întins carmacele chinezeşti în baie, în largul şantierului Turner, îi spuse în după-amiaza aceea Le Grant lui Carmintel.

O fugară expresie de sâcâială trecu pe chipul poliţistului, după care făcu, pe un ton absent: „Mda?” Şi asta a fost tot.

Charley îşi muşcă buzele, încercând să-şi stăpânească mânia, şi îi întoarse spatele.

— Ei, fiule, te simţi în stare? îmi aruncă el mai apoi, spre seară, taman când terminasem de spălat punţile lui Reindeer şi ne pregăteam să tragem la aghioase.

Am simţit că mi se pune un nod în gât, şi n-am putut decât să încuviinţez dând din cap.

— Atunci, şi lui Charley îi luciră ochii într-un fel care-i trăda hotărârea, atunci trebuie să punem mâna pe Alec cel Mare numai noi doi, eu şi cu tine, şi-i musai s-o facem în ciuda lui Carmintel. Ce zici, îmi dai o mână de ajutor?

Şi după un moment de tăcere continuă:

— Treabă afurisită, dar o să fim noi în stare s-o scoatem la capăt.

— Bineînţeles că o să fim! am adăugat eu din toată inima.

— Bineînţeles că o să fim! întări el, după care am bătut palma pe chestia asta şi ne-am dus la culcare.

Dar treaba de care ne apucasem noi nu era deloc uşoară: Pentru a obţine condamnarea unui om pe motiv de braconaj trebuia să-l prindem asupra faptului, cu toate dovezile nelegiuirii în jurul lui: cârlige, pripoane, peşte, ba şi pe el pe deasupra. Asta însemna că trebuia să-l găbuim în larg, unde avea timp să ne pregătească una dintre acele călduroase primiri, aşa cum i se dusese vestea.

— N-avem cum s-o luăm pe ocolite, îmi spuse Charley într-o dimineaţă. Dacă reuşim să-l abordăm al nostru-i, şi nu ne rămâne decât să încercăm să-l abordăm. Haide, fiule.

Eram în barca de pescuit somoni, cum se întâlnesc pe Columbia River, pe care o folosisem împotriva creveţarilor: Venise vremea calmului dintre flux şi reflux, şi îndată ce-am scos nasul de după cheul Solano l-am şi zărit pe Alec cel Mare la lucru, cercetându-şi pripoanele şi scoţând peşte.

— Treci în locul meu! îmi ordonă Charley, şi ţine cârma chiar în pupa lui ca şi cum am merge la şantierul naval.

Am luat echea, în vreme ce Charley s-a aşezat pe bancheta din mijloc, cu revolverul alături, la îndemână,

— Dacă individul începe să tragă, mă preveni el, aruncă-te pe fundul bărcii şi ţine cârma de acolo, în aşa fel ca să nu-ţi fie decât mâna în pericol.

Am încuviinţat dând din cap, după care n-am mai scos o vorbă, în vreme ce barca luneca uşor pe apă şi Alec cel Mare era tot mai aproape. Acum ajunsesem să-l vedem cât se poate de bine, agăţând sturionii cu gafa şi aruncându-i în barcă, în vreme ce tovarăşul lui mânuia priponul şi elibera cârligele pe care le arunca din nou în apă. Cu toate astea, mai aveam încă vreo cinci sute de iarzi, când uriaşul pescar strigă la noi:

— Ei, voi de colo, ce naiba vreţi?

— Ţine-o aşa, îmi şopti Charley, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit.

Au urmat câteva minute foarte încordate. Pescarul ne cerceta aprig, în vreme ce noi lunecam apropiindu-ne de el cu fiecare secundă.

— Dacă ţineţi la pielea voastră, atunci cârmiţi-o mai la larg! urlă el deodată la noi ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama cine eram şi ce căutam acolo. Dacă nu, vă curăţ.

Duse arma la umăr şi ne ţinti cu ea.

— Ei, bine, acum aveţi de gând să vă ţineţi mai departe? tună el.

L-am auzit pe Charley gemând deznădăjduit:

— Ţine mai departe de ei, îmi şopti el. De data asta n-am nimerit-o.

Am împins echea şi am slăbit scota, iar barca de somoni a virat vreo cinci, şase puncte. Alec cel Mare nu ne slăbi până când am ieşit din bătaia puştii, şi abia atunci s-a apucat din nou de treabă.

În seara aceea, Carmintel îi spuse cam morocănos lui Charley:

— Ai face mai bine să-l laşi în pace pe Alec cel Mare.

— Aha, a şi venit cu lăcrămaţia la tine, nu-i aşa? îi aruncă Charley cu subînţeles.

Carmintel se înroşi încurcat.

— Ai face mai bine să-l laşi în pace, ascultă ce-ţi spun, repetăel. E om periculos, şi nu câştigi nimic dacă te pui în beţe cu el.

— Mda! făcu Charley alene. Am auzit că se câştigă mult mai bine dacă-l laşi în pace.

Era o lovitură directă la adresa lui Carmintel şi după expresia de pe mutra lui se vedea că nimerise bine. Ştia toată lumea că Alec cel Mare prefera să miluiască omul decât să se lupte cu el, şi că în ultimii ani o groază de oameni din patrula de pescuit se înfruptaseră din banii pescarului.

— Adică vrei să spui că…, începu Carmintel pe un ton întărâtat.

Dar Charley i-o reteză scurt:

— N-am vrut să spun nimic. Dar ai auzit bine ce-am zis şi dacă te simţi cu musca pe căciulă atunci…

După care ridică din umeri, în vreme ce Carmintel îl mânca din ochi fără să scoată un sunet.

Într-una din zile, după ce încercasem să ne apropiem furiş de Alec cel Mare în tulbureala zorilor şi nu reuşisem decât să-l facem să-şi descarce arma asupra noastră, Charley îmi spuse:

— Avem nevoie de un singur lucru: imaginaţie.

Iar după aceea, zile în şir, mi-am stors creierii ca să găsesc vreo stratagemă prin care doi oameni să-l poată înghesui la larg şi să-l prindă pe un altul care ştia cum se foloseşte o armă şi nu se întâmplase până acum să-l afle careva fără ea la îndemână. Cu regularitate, ori de câte ori se linişteau apele între fazele mareei, Alec cel Mare, fără gând să se ascundă, cu toată îndrăzneala, ziua în amiaza mare, îşi întindea pripoanele. Şi cel mai supărător era faptul că şi ultimul pescar de la Benicia la Vailejo ştia că individul ne sfida şi încă plin de succes. Şi ne mai sâcâia şi Carmintel, care ne găsea mereu de lucru la pescarii de scrumbii de la San Pablo, aşa că nu prea ne rămânea timp să ne ocupăm de regele grecilor. Dar nevasta şi copii lui Charley locuiau la Benicia, unde aveam cartierul general, aşa că întotdeauna ne întorceam acolo.

— Să-ţi spun eu ce ne rămâne de făcut, am glăsuit eu, după ce-au mai trecut vreo câteva săptămâni fără nici o scofală. Să aşteptăm să vină vremea apelor liniştite dintre flux şi reflux şi, după ce Alec cel Mare şi-a întins din nou carmacele şi s-a dus la ţărm cu peştele, atunci ieşim şi noi să punem mâna pe pripoane. Cu asta îl facem ca să piardă vreme şi bani ca să-şi încropească altele, iar apoi găsim noi cum să punem mâna şi pe cele noi. Dacă tot nu reuşim să-l punem la popreală, măcar să-l facem să renunţe. Nu-i aşa?

Charley socoti că aşa o fi şi spuse că nu era rea ideea. Am început să pândim momentul. La următoarea liniştire a apelor, Alec cel Mare şi-a adunat peştele din carmace şi s-a

dus la ţărm, iar atunci am ieşit şi noi cu barca de somoni. Ştiam cam unde sunt pripoanele după reperele de la ţărm şi ne-am dat seama că nu ne va fi prea greu să le dibuim. Începuse să se simtă fluxul când am ajuns cam pe unde socoteam noi că ar fi întinse pripoanele şi am aruncat peste bord o ancoră de barcă. Având grijă să nu dăm ancorei prea multă parâma, ci numai atât cât abia să atingă fundul, am târât-o încet după noi până când s-a înţepenit în ceva şi barca s-a oprit scurt.

— L-am dibuit, strigă Charley. Haide, vino şi dă-mi o mână de ajutor să-l tragem sus.

Am tras amândoi de parâma până când am început să zărim ancora şi de unul din braţe era prins şi priponul. Zeci de carmace criminale au prins să lucească în vreme ce ridicam ancora şi începusem să ne tragem de sfoara priponului către capătul de unde urma să începem să-l adunăm când deodată am auzit o bufnitură scurtă în barcă. Ne-am uitat în jur, dar n-am zărit nimic şi ne-am văzut mai departe de treaba noastră. O clipă mai târziu o nouă bufnitură la fel şi copastia dintre mine şi Charley zbură în ţăndări.

— Seamănă afurisit de mult cu un glonte, fiule, îmi spuse el gânditor. Alec cel Mare trage de la mare distanţă. Şi mai foloseşte şi pulbere fără fum, se dumiri el după ce cercetă ţărmul aflat la o milă depărtare. De asta n-auzim noi detunătura.

M-am uitat şi eu la ţărm, dar n-am zărit nici umbra lui Alec cel Mare, care se ascunsese, bineînţeles, între stânci, iar noi ne aflam astfel la cheremul lui. Al treilea glonte lovi faţa apei, ricoşa şi trecu piuind pe deasupra capetelor noastre, după care lovi din nou apa, dincolo de noi.

— Cred că e mai sănătos să spălăm putina, îşi dădu cu părerea Charley, fără să se înfurie. Tu ce zici, fiule?

Şi eu socoteam la fel şi i-am spus că nici n-aveam nevoie de pripoanele alea. Drept urmare ne-am desprins de pripon şi am ridicat randa. Îndată au încetat şi gloanţele. Ne-am

îndepărtat, şi simţeam un fel de silă când ne gândeam că Alec cel Mare râdea de înfrângerea noastră. Ba, mai mult decât atât, a doua zi, pe cheu, pe când cercetam plasele, individul a găsit cu cale să rânjească şi să ne arate colţii, şi asta de faţă cu toţi pescarii. Charley se cătrăni tot de supărare. Dar se stăpâni şi nu-i spuse lui Alec decât că, până la urmă, tot o să-l azvârle el după gratii. Regele grecilor începu să se bată cu pumnii în piept că până acum nimeni din patrula de pescuit n-a reuşit să pună mâna pe el şi că nici de-acum încolo n-o să reuşească, iar pescarii îl aclamau şi spuneau că aşa era. Începuseră să se cam încălzească cu toţii şi o vreme părea că o să se stârnească tărăboi, dar Alec cel Mare se dovedi din nou suveran şi-i potoli.

Şi Carmintel râse de Charley, făcând tot felul de observaţii răutăcioase, obligându-l să se simtă caraghios. Charley nu se lăsă cuprins de mânie, dar, luându-mă de-o parte, îmi spuse că tot are să pună mâna pe Alec cel Mare, chiar dacă pentru asta va fi nevoit să aştepte o viaţă întreagă.

— Nu ştiu cum am s-o fac, îmi spuse el, dar de făcut tot am s-o fac, aşa cum mă vezi şi cum te văd. Şi nu te teme, ideea tot o să-mi vină mie la momentul potrivit.

Şi la momentul potrivit a venit şi ideea, şi pe neaşteptate. Trecuse o lună întreagă, noi băteam fluviul în sus şi-n jos, şi golful în sus şi-n jos, fără să avem o clipă de răgaz pentru a ne ocupa de pescarul care întindea carmace chinezeşti în baia din faţa şantierului naval al lui Turner. Tocmai trăsesem la pescăria lui Selby, în una dintre după-amieze, când, fără să ne dăm seama, ni se oferi şi prilejul dorit. Se ivi sub chipul unui iaht neajutorat, încărcat cu oameni suferinzi de rău de mare, aşa încât cu greu am priceput că era tocmai prilejul căutat. Era un iaht mare în slup, şi arăta neajutorat pentru că băteau nişte alizee care aduceau a furtună, iar la bord nu era nici un marinar ca lumea.

Ne uitam fără prea mare interes de pe cheul lui Selby la manevrele stângace pe care le făceau pentru a ancora

iahtul şi la manevrele la fel de stângace pentru a trimite o barcă la ţărm. Un individ care arăta foarte nenorocit, cu nişte nădragi ponosiţi pe el, ne-a aruncat barbeta şi s-a săltat pe cheu, după ce aproape că reuşise să umple barca cu apă în valurile furioase de la ţărm. Porni împleticindu-se, de parcă şi cheul s-ar fi legănat sub el, şi ne-a împărtăşit necazurile, adică necazuiile iahtului. Singurul marinar tăvălit de valuri dintre ei, omul în care-şi puseseră cu toţii nădejdea, fusese rechemat la San Francisco printr-o telegramă, iar ei încercaseră să-şi continue croaziera cu forţe proprii. Dar vântul puternic şi vânturile dezlănţuite din Golful San Pablo îi dăduseră gata. Toţi sufereau de rău de mare, nimeni nu mai ştia ce e de făcut şi nici nu mai era în stare să facă ceva. Aşa că dăduseră buzna la pescărie, hotărâţi fie să lase iahtul în plata domnului, fie să găsească pe cineva care să-l ducă până la Benicia. Pe scurt, ştiam cumva vreun marinar în stare să ducă iahtul la Benicia?

Charlez se uită la mine. Reindeer stătea cuminte la ancoraj. Până la miezul nopţii nu aveam nimic de făcut în calitatea noastră de oameni ai patrulei de pescuit. Cu vântul care bătea acum, în câteva ore eram la Benicia, ne rămâneau câteva ore de petrecut pe ţărm şi cu trenul de seară eram din nou la pescărie.

— În regulă, căpitane, îi spuse Charley disperatului iahtman care zâmbi cam în silă când auzi numele cu care-l onorase.

— Eu nu-s decât proprietarul iahtului, ne explică el.

L-am dus la iaht vâslind mult mai elegant decât o făcuse el venind la ţărm şi am văzut cu ochii noştri cât de neajutoraţi erau pasagerii lui. Vreo duzină de bărbaţi şi femei şi toţi atât de dărâmaţi încât nu erau în stare nici măcar să-şi manifeste recunoştinţa că venisem. Iahtul se legăna sălbatic şi proprietarul său abia atinse puntea că se făcu ghem şi ajunse la fel ca ceilalţi. Niciunul dintre ei nu era în stare să ne dea o mână de ajutor, aşa că numai cu şi Charley am fost

nevoiţi să descâlcim toate manevrele încurcate rău de tot, să ridicăm velele şi să săltăm ancora.

A fost o plimbare a naibii de grea, deşi am mers iute. Strâmtoarea Carquinez era o învălmăşeală de spumă şi pâclă, şi am zburat nebuneşte, mânaţi de un vânt din spate, în vreme ce ghiul randei celei mari când se înfigea în valuri, când sălta până la ceruri. Dar celor de pe iaht nu le mai păsa. Nu le mai păsa de nimic. Doi sau trei, între care şi proprietarul, zăceau laţi în cocpit, tremurând din toate mădularele când iahtul gonea, sălta pe creste şi se prăbuşea ameţitor între valuri, iar în perioadele de răgaz aruncau priviri pline de jind către ţărm. Ceilalţi stăteau claie peste grămadă, pe tot felul de perne pe podeaua cabinei. Când şi când, câte unul dintre ei gemea, dar în cea mai mare parte a timpului zăceau fără vlagă, de parcă ar fi fost morţi ca toţi morţii. Când golful mai câştigă lărgime, în dreptul şantierului lui Turner, Charley o luă mai pe lângă mal, căutând apele ceva mai liniştite. De-acum se vedea şi Benicia şi noi despicam o mare destul de liniştită comparativ cu cea de dinainte, când, deodată, dinainte începu să danseze un fleac de barcă ce abia se zărea, chiar pe direcţia noastră de mers. Era perioada apelor liniştite dintre reflux şi flux. Eu şi Charley ne-am uitat unul la altul. N-am scos niciunul o vorbă, dar brusc iahtul începu să ofere cel mai uimitor spectacol, făcând volte şi luând benzi de parcă la timonă ar fi fost cel mai ageamiu dintre toţi ageamii. Un marinar avea ce se distra. După toate aparenţele părea să fie vorba de un iaht mânat de furtună care zbura bezmetic prin golf, doar din când în când ascultând şi de timonă, într-un efort disperat de a ajunge la Benicia.

Proprietarul iahtului uită într-atât răul de mare încât pe chipul lui se putea citi îngrijorarea. Fleacul acela de barcă deveni tot mai mare şi mai mare, până am reuşit să-i distingem pe Alec cel Mare şi tovarăşul său, pe când tocmai luaseră o voltă din funia priponului la un tachet şi acum se

opriseră din treabă pentru ca să râdă de noi. Charley îşi trase pălăria de muşama pe ochi, eu i-am urmat exemplul, deşi încă nu dibuisem exact ideea care-i clocise în minte şi pe care voia s-o pună în aplicare.

Am ajuns împroşcând spumă în traversul bărcii lor, atât de aproape încât, cu tot vuietul vântului, puteam auzi glasurile lui Alec cel Mare şi tovarăşului său care strigau spre noi cu tot dispreţul pe care-l pot nutri oamenii mării, de meserie, faţă de nişte bieţi amatori, mai ales când amatorii ăştia se mai fac şi de baftă. Am trecut ca fulgerul pe lângă pescari, şi nu s-a întâmplat nimic. Charley a zâmbit când a văzut dezamăgirea zugrăvită pe chipul meu, şi atunci mi-a strigat:

— Fii gata să manevrezi ghiul randei!

Puse cârma banda, şi iahtul făcu ascultător volta. Pânza randei se înmuie şi începu să atârne în jos, apoi brusc zbură pe deasupra capetelor noastre, urmată de ghiul şi se întinse bubuind când se poticni în scripetele lunecător. Iahtul aproape se culcă cu totul pe o parte, pasagerii doborâţi de răul de mare scoaseră un urlet asurzitor când fură măturaţi de pe podeaua cabinei şi aruncaţi claie peste grămadă în cuşetele din babord. Dar deocamdată n-aveam timp de ei. După ce făcu volta complet, iahtul veni în vânt cu velele fluturând şi se aşează pe chilă dreaptă. Mai aveam însă ceva viteză şi chiar în drumul nostru era barca. L-am văzut pe Alec cel Mare aruncându-se peste bord, iar pe tovarăşul lui sărind să se apuce de bompresul nostru. Apoi se auzi şi trosnetul când am izbit barca, şi o serie de bufnituri şi hârşcâieli pe când trecea pe sub chila noastră.

— Cu asta s-a dus şi puşca, l-am auzit pe Charley mormăind în vreme ce sărise pe punte pentru ca să-l vadă pe Alec cel Mare, aflat acum undeva în pupa noastră.

Vântul şi valurile din faţă ne-au oprit îndată înaintarea, şi am început să fim împinşi înapoi către locul unde fusese barca de pescuit. Căpăţâna cu păr negru şi chipul smolit al lui Alec cel Mare se iţi la o întindere de mână de noi, şi, fără să bănuiască deocamdată nimic, furios nevoie mare pe

stângăcia acelor marinari ageamii, după cum credea el, se lăsă ridicat la bord. Şi abia îşi mai trăgea sufletul, fiindcă se scufundase adânc şi stătuse destul de mult sub apă pentru ca să scape de chila noastră.

Dar, spre consternarea şi uimirea proprietarului iahtului, în clipa următoare Charley era grămadă peste Alec cel Mare în cocpit, iar eu îl ajutam să-i pună cătuşele. Proprietarul se bâţâia ca un apucat în jurul nostru şi ne cerea să-i explicăm despre ce era vorba, dar în clipa aceea tovarăşul lui Alec cel Mare tocmai se târâse la prova, trăgându-se de pe bompres şi se uita cu teamă peste balusstradă la cele ce se petreceau în cocpit. Însă braţul lui Charley îl prinse fulgerător de gât şi omul ateriza pe spate lângă Alec cel Mare.

— Cătuşe! urlă Charley şi eu i le-am întins în grabă.

Barca avariată se bălăngănea alene, la mică distanţă de noi în partea din vânt. M-am apucat să manevrez şcota randei, în vreme ce Charley apucă timona şi îndreptă iahtul spre barcă.

— Indivizii ăştia sunt de mult certaţi cu legea, îi explică el proprietarului care mai era încă furios. Sunt cei mai statornici braconieri, încălcând legile pescuitului şi vânatului. I-aţi văzut prinşi asupra faptului, şi să vă aşteptaţi să fiţi citaţi ca martori ai acuzării când va începe procesul.

În vreme ce le explica treaba asta, el făcu o voltă şi abordă barca. Parâma priponului se rupsese, dar o bucată din ea se târa încă în urmă. Charley recupera vreo patruzeci, cincizeci de iarzi şi scoase la iveală un pui de sturion, prins într-un ghem de carmace, reteză cu cuţitul bucata aceea de parâma şi o aruncă în cocpit lângă prizonieri.

— Şi iată şi dovezile, proba numărul 1, pentru cei de faţă. Priviţi-o cu atenţie ca s-o puteţi identifica în faţa tribunalului, menţionând şi locul şi momentul în care au fost prinşi făptaşii.

După care, triumfători, ne-am îndreptat spre Benicia; iahtul nu mai făcea volte la întâmplare şi nu mai lua benzi, regele grecilor stătea legat fedeleş în cocpit, pentru prima dată în viaţa lui prizonier al patrulei de pescuit.

RAID ASUPRA BRACONIERILOR DE STRIDII.

Charley Le Grant şi cu mine eram de acord că dintre toţi oamenii patrulei de pescuit, sub oblăduirea cărora lucrasem în diverse perioade, tot Neil Partington era cel mai bun. Era un om de cuvânt şi nu-i lipsea curajul; pe când lucram sub mâna lui ne cerea deplină ascultare, dar în acelaşi timp relaţiile dintre noi constau într-un fel de camaraderie nesilită şi ne îngăduia o libertate de mişcare cu care nu fusesem obişnuiţi, aşa după cum va reieşi şi din această povestire.

Familia lui Neil locuia în Oakland, localitate aşezată pe malul Golfului de Jos, şi de la San Francisco nu aveai mai mult de şase mile până acolo pe apă. Într-una din zile, pe când cerceta cum stăteau lucrurile cu creveţarii de la Capul Pedro, Neil primi vestea că nevastă-sa era foarte rău bolnavă, şi în acelaşi ceas Reindeer gonea spre Oakland, mânată de un vânt îndesat de nord-vest, dinspre pupa. Am luat-o în sus, pe Estuarul Oakland şi am ancorat. În următoarele câteva zile, în timp ce Neil era pe mal, am mai întins greementul iahtului, am cercetat starea balastului, am răzuit tot ce-am putut, făcând iahtul lună.

Dar după ce-am terminat şi cu treaba asta, timpul petrecut în aşteptare a început să ne apese. Nevasta lui Neil era prinsă de o boală foarte periculoasă şi, după câte se părea, avea să mai zacă aşa o săptămână, ca să depăşească momentul de criză. Eu şi Charley băteam docurile, tot întrebându-ne ce naiba să facem, şi uite aşa am dat peste flota de stridii aflată la cheul oraşului Oakland. În general erau nişte ambarcaţii bine întreţinute, îngrijite, făcute anume pentru viteză şi vreme rea, şi ne-am aşezat pe marginea cheului şi am început să le cercetăm.

— Bună recoltă, după câte-mi dau seama, îmi spuse Charley arătându-mi grămezile de stridii, alese după trei mărimi, care se vindeau pe punţile ambarcaţiilor.

Negustorii trăgeau acum căruţele cu spatele spre marginea cheului, şi după târguiala şi zarva tocmelii am reuşit chiar şi eu să aflu preţul de vânzare al stridiilor.

— Barca aia are la bord stridii de cel puţin două sute de dolari, am calculat eu cu voce tare. Mă întreb cam cât le-o fi luat ca să le adune?

— Trei, patru zile, îmi răspunse Charley. Pentru doi oameni nu e chiar rău câte douăzeci şi cinci de dolari de fiecare pe zi.

Ambarcaţia despre care vorbeam, Fantoma, stătea la ancoră chiar în faţa noastră. Tot echipajul era format numai din doi oameni. Unul arăta cam bondoc, lat în umeri, cu nişte braţe uimitor de lungi, ca la gorile, în vreme ce celălalt era înalt, bine proporţionat, cu nişte oclii albaştri luminoşi şi o chică de păr negru, lins. Combinaţia asta între culoarea ochilor şi a părului era atât de neobişnuită încât eu şi Charley am adăstat prin preajmă mai mult decât avusesem de gând.

Şi ne-a prins bine. Lângă noi s-a ivit un domn mai în vârstă, bine legat, după îmbrăcăminte şi felul de a se purta aducea a prosper comerciant. S-a oprit şi se uita la puntea Fantomei. Părea să fie furios, şi cu cât se uita mai mult cu atât devenea mai furios.

— Acelea sunt stridiile mele! exclamă el în cele din urmă. Ştiu că-s ale mele. Aţi dat iama în crescătoria mea şi le-aţi luat cu japca!

Cei doi de pe Fantoma, înaltul şi bondocul, ridicară privirile către el.

— Salutare, Taft, îi aruncă bondocul, cu o familiaritate obraznică – oamenii golfului îl porecliseră Miriapodul, din cauza braţelor lungi. Salutare, Taft, repetă el pe acelaşi ton obraznic. Care-i pricina că te-ai apucat de urlat?

— Alea-s stridiile mele, asta ziceam. Le-aţi furat din crescătoria mea.

— Al dracului de deştept mai eşti, aşa-i? îi răspunse Miriapodul rânjind. Aşa de deştept încât eşti în stare să spui care-s stridiile tale oriunde le-ai vedea?

— După câte ştiu eu, interveni lunganul, stridiile-s stridii oriunde, şi în tot golful sunt toate cam la fel, şi nu numai aici, ci prin toată lumea asta-s la fel, dacă e s-o luăm aşa. N-avem chef să ne ciorăvăim cu dumneata, domnule Taft, dar ne-avem chef să te auzim trăncănind că stridiile astea-s ale dumitale şi noi suntem nişte hoţi până când nu dovedeşti că-i aşa.

— Ştiu bine că-s ale mele, sunt în stare să pariez pe viaţa mea! mârâi domnul Taft.

— Dovedeşte! îl stârni lunganul, căruia, după cum am aflat mai târziu, i se spunea Delfinul, datorită dibăciei în ale înotului.

Domnul Taft ridică neputincios din umeri. Bineînţeles că nu avem cum dovedi că stridiile acelea îi aparţineau, oricât de sigur ar fi fost de treaba asta.

— Aş da o mie de dolari numai să vă ştiu dincolo de gratii! le strigă el. Sunt în stare să pun la bătaie câte cincizeci de dolari de fiecare dintre voi numai să vă văd popriţi şi judecaţi o dată.

Un urlet de veselie se stârni la bordul bărcilor, fiindcă şi ceilalţi braconieri auziseră discuţia.

— Se câştigă bine cu stridiile! remarcă plin de răceală Delfinul.

Domnul Taft le întoarse supărat spatele şi se îndepărtă. Cu coada ochiului, Charley băgă de seamă încotro o luase. Câteva minute mai târziu, după ce omul dădu colţul şi nu se mai zări, Charley se ridică alene în picioare. I-am urmat exemplul, şi am luat-o la picior în direcţia opusă.

— Haide, dă-i cărbuni! îmi şopti Charley când am ajuns destul de departe ca să nu ne mai vadă nimeni din flota de stridii.

Deîndată am schimbat direcţia, şi am tot ocolit, alergând în susul şi-n josul străzilor până când dinainte s-a conturat silueta masivă a domnului Taft.

— Am de gând să-l întreb în legătură cu recompensa aia, îmi explică Charley, în vreme ce ne apropiam destul de iute de proprietarul crescătoriilor de stridii. Neil mai întârzie pe aici o săptămână, şi în vremea asta trebuie să facem şi noi câte ceva, nu-i aşa? Ce zici?

— Bineînţeles, bineînţeles! întări domnul Taft după ce Charley se recomandă şi-i explică motivul venirii. În fiecare an bandiţii ăia mă fură de mii de dolari şi aş fi bucuros să le sparg gaşca cu orice preţ, da, dom'le, cu orice preţ. Aşa cum am mai zis, dau cincizeci de dolari de cap de bandit şi încă socotesc că nu e prea mult. Mi-au jefuit crescătoriile, mi-au dărâmat semnele de hotar, mi-au înspăimântat paznicii şi anul trecut mi-au şi ucis unul dintre ei. N-am reuşit să aduc dovada vinovăţiei lor. Au operat noaptea, pe întuneric. Nu m-am ales decât cu un paznic mort, fără să am nici o dovadă în mână. Detectivii n-au fost în stare de nimic. Nimeni n-a putut să se descurce cu indivizii ăştia. N-am reuşit să arestăm nici măcar unul dintre ei. Aşa că... ăăă... domnule... Cum spuneaţi că vă numiţi?

— Le Grant! îi răspunse Charley.

— Şi aşa cum spuneam, domnule Le Grant, îţi sunt foarte îndatorat pentru ajutorul pe care vrei să mi-l oferi. Şi aş fi bucuros, cât se poate de bucuros, să colaborezi cu dumneata în orice chip. Paznicii şi ambarcaţiile mele îţi stau la dispoziţie. Vino la birourile mele din San Francisco oricând, sau dă-mi un telefon pe cheltuiala mea. Şi nu te zgârci dacă trebuie să cheltuieşti. Cheltuielile le suport eu, indiferent care or fi, atâta vreme cât sunt rezonabile. Situaţia pentru mine a ajuns disperată, şi trebuie făcut ceva să vedem dacă crescătoriile acelea sunt ale mele sau ale şlehtei ăsteia de bandiţi.

După ce-l văzu pe domnul Taft urcat în trenul lui spre San Francisco, Charley îi spuse:

— Ei, şi acum să mergem să vorbim cu Neil.

Neil Partington nu numai că nu ridică nici un fel de piedică în calea expediţiei noastre, ci, din contră se dovedi de mare ajutor. Eu şi Charley habar nu aveam de industria asta a creşterii stridiilor, în vreme ce mintea lui Neil era o adevărată enciclopedie în privinţa asta. În plus, cam într-un ceas, tot el a ştiut de unde să dibuie un puştan grec, de vreo şaptesprezece, optsprezece ani care cunoştea toate dedesubturile braconajului la stridii.

Acum n-ar fi rău să arăt că noi, cei din patrula de pescuit, într-un fel eram liberi profesionişti. În vreme ce Neil Partington avea funcţia de poliţist cu depline drepturi şi primea salariu regulat, eu şi Charley, care nu eram decât ajutoarele lui, nu primeam decât ceea ce câştigam cu mâna noastră, adică un anumit procent din amenzile puse asupra celor care nesocoteau legile pescuitului şi fuseseră condamnaţi pentru treaba asta. De asemenea, orice recompensă ne ieşea în cale a noastră era. I-am propus lui Partington să împărţim şi cu el ce vom dobândi de la domnul Taft, dar poliţistul nici n-a vrut să audă. Ne-a mărturisit că era cât se poate de fericit dacă putea să ne fie şi el de folos cu ceva pentru că şi noi îl ajutasem pe el de atâtea ori.

Am ţinut un lung consiliu de război, şi ne-am fixat cam următoarea cale de acţiune. În Golful de Jos, mutrele noastre nu erau deloc cunoscute, dar cum despre Reindeer se ştia destul de bine că aparţinea patrulei de pescuit, puştiul, grecul pe care-l chema Nicholas, şi eu urma să vânturăm apa cu o barcă care să nu bată cu nimic la ochi, să ne îndreptăm spre insula Asparagus şi să ne alăturăm flotei braconierilor de stridii. După cum ne vorbea Nicholas despre zonele crescătoriilor şi metodele de braconaj, s-ar fi putut să dăm de braconieri chiar când jefuiesc stridiile şi, în acelaşi timp, să şi punem mâna pe ei. Charley urma să rămână pe mal, împreună cu paznicii domnului Taft şi o poteră de poliţişti, ca să ne ajute la momentul potrivit.

— Barca am găsit-o, ne spuse Neil, la sfârşitul discuţiilor, un slup vechi şi aiurit care zace la Tiburon, în partea cealaltă a golfului. Tu şi Nicholas vă duceţi acolo cu feribotul, îl închiriaţi pe mai nimic, şi o luaţi de-a dreptul spre crescătoriile de stridii.

Două zile mai târziu, la despărţire, Neil ne spuse:

— Baftă, măi băieţi. Nu uitaţi că aveţi de-a face cu nişte oameni primejdioşi, aşa că fiţi cu băgare de seamă.

Eu şi Nicholas am reuşit să închiriem barca destul de ieftin. Şi, în vreme ce ridicam velele şi ne apuca câte o criză de râs, am fost de acord amândoi că aveam de-a face cu o barcă mai bătrână şi mai aiurită decât ni se spusese. Era o ambarcaţie mare, cu fundul plat, cu oglindă dreaptă la pupa, mare în slup, cu un catarg care se bălăbănea, straturile şi şarturile slăbite, nişte vele amărâte, scote şi fungi putrezite, puturoasă la manevră, greu de făcut volta cu ea, şi în plus puţea cumplit a catran, ciudat maclavais cu care fusese năclăită peste tot, de la etravă la pupa, de la capacul cabinei la scândura derivorului. Şi, ca să pună moţ la toate, cu litere mari, albe, pe toată lungimea bordului, de fiecare parte scria: Maggie Catran.

Călătoria de la Tiburon la insula Asparagus a fost veselă şi fără evenimente; am ajuns la destinaţie în după-amiaza zilei următoare. Flota braconierilor de stridii, cu vreo douăsprezece ambarcaţii, stătea la ancoră în locul numit Vadul Părăsit. Maggie Catran se înfipse, plescăind într-o parte şi-n alta, drept în mijlocul lor, împinsă de o briză uşoară, şi toţi au ieşit pe punte să ne admire. Eu şi Nicholas ne-am molipsit şi noi de la spiritul aiuritei ambarcaţii şi o conduceam ca nişte ageamii sadea.

— Ce-o mai fi şi arătarea asta? strigă unul.

— Dacă ghiceşti, a ta-i! îi răspunse altul…

— Zău că asta-i chiar arca cea bătrână, să fiu al naibii dacă nu! se strâmbă de râs Miriapodul de pe puntea Fantomei.

— Hei, voi cei de pe cliper! ne strigă un alt şmecher de hâtru. Care-i portul de baştină?

N-am luat glumele lor în seamă şi, ca nişte ageamii sadea, ne-am prefăcut că Maggie Catran ne solicita întreaga atenţie. Am executat volta frumos, în partea din vânt a Fantomei şi Nicholas a alergat la prova să lase ancora. După toate aparenţele era o minune de neîndemânare felul în care lanţul se încurcase de tot şi nu îngăduia deloc ancorei să atingă fundul. Şi, după câte se vedea, şi eu şi Nicholas păream grozav de tulburaţi în vreme ce ne chinuiam să-l descâlcim. În orice caz, am reuşit să-i păcălim pe braconierii care se distrau de nu mai puteau văzându-ne în ce belea intrasem.

Dar lanţul nu voia să se descurce nici să-l tai şi, încurajaţi de tot felul de sfaturi date în bătaie de joc, am derivat spre Fantoma în care ne-am încurcat, bompresul acesteia din urmă găsise cu cale să-şi croiască drum prin randa noastră în care făcu o gaură cât o uşă de hambar. Miriapodul şi Delfinul se tăvăleau de râs pe cabină şi ne-au lăsat să ne descurcăm cum om putea din beleaua asta.

În cele din urmă, am reuşit, după un adevărat spectacol de ageamii în ale marinăriei, şi am descâlcit noi şi lanţul ancorei, lăsând la apă de data asta vreo trei sute de picioare lungime. Cum nu erau decât vreo zece picioare de apă sub chilă, lungimea lanţului îngăduia bărcii noastre să se rotească pe un cerc cu diametrul de şase sute de picioare, perimetru în care puteam uşor da peste cel puţin jumătate din flotă.

Cum vremea era bună, braconierii de stridii stăteau frumos la ancoră cu garlin scurt, aşa că într-un glas toţi protestară în faţa nepriceperii noastre care ne îmboldise să lăsăm cu nechibzuială lanţul atât de lung. Şi nu numai că au protestat, dar ne-au obligat să virăm lanţul lăsând doar treizeci de picioare la apă.

După ce i-am încredinţat suficient de nepriceperea noastră, eu şi Nicholas am coborât în cabină ca să ne felicităm şi să ne pregătim masa. Abia am terminat de mâncat că o barcă se lipi de bordul lui Maggie Catran, şi pe

bord se auzi tropăit greu de picioare. Pe uşa cabinei se ivi mutra de brută a Miriapodului, după care individul coborî, în cabină, urmat de Delfin. Înainte de a apuca ei să-şi găsească loc pe o cuşetă, altă barcă se izbi de bord, apoi alta, apoi alta, până când cei ce se strânseră în cabină ajunseră să reprezinte toată flota.

— De unde aţi manglit vechitura asta de covată? întreba un dolofan păros, cu nişte ochi răi şi trăsături de mexican în el.

— N-am manglit-o, îi trânti Nicholas, răspunzându-i pe înţelesul lor ca să-i convingă că de fapt o furasem pe Maggie Catran. Şi chiar dacă, ei, ce-i cu asta?

— Doar atât că gustul vostru mă dă gata! mârâi mexicanul. Mai bine ajung să putrezesc pe ţărm decât să pun laba pe o copaie ca asta care nu-i bună la nimic.

— De un' să ştim noi treaba asta înainte de a o pune la încercare? se miră Nicholas, cu atâta nevinovăţie că stârni râsul. Şi cum faceţi rost de stridii? se grăbi el să-i întrebe. Vrem şi noi să ne umplem barca.

— Şi la ce vă trebuie vouă stridii? îl întrebă Delfinul.

— Ca să le facem cadou la prieteni, bineînţeles! îi replică Nicholas. Doar asta faceţi şi voi cu ale voastre bănuiesc.

Vorbele lui stârniră altă furtună de râsete şi, pe măsură ce musafirii noştri se arătau tot mai cumsecade, ne dădeam seama că în mintea lor nu plutea nici o umbră de bănuială în privinţa identităţii şi misiunii noastre

— Ia ascultă, nu te-am văzut parcă zilele trecute pe cheul de la Oakland? mă luă pe nepregătite Miriapodul.

— Cam da! i-am răspuns eu cu îndrăzneală, luând taurul de coarne. Tocmai vă cântăream şi ne gândeam dacă să ne apucăm de pescuit stridii sau nu. După câte am socotit eu, e o meserie destul de bună, aşa că ne-am apucat şi noi de ea. Da' asta, m-am grăbit eu să adaug, dacă nu vă e cu supărare.

— Acuma să-ţi spun şi eu că una şi cu una fac două; îmi răspunse el. Adică trebuie să te faci luntre şi punte şi să te

căpătuieşti cu o barcă mai ca lumea. N-o să suportăm noi să ajungem de râsul lumii cu o hardughie ca asta. Priceput?

— Nenţeles, i-am răspuns eu. Îndată ce vindem nişte stridii ne gătim de groază.

— Şi dacă vă arătaţi băieţi curaţi şi aşa cum trebuie; continuă el, ei bine, puteţi merge cu noi. Dar dacă nu – şi aici vocea îi deveni dură şi ameninţătoare – păi atunci o să aveţi parte de cea mai nenorocită zi din viaţa voastră. Priceput?

— Nenţeles, i-am zis eu.

După predica asta şi alte avertismente şi sfaturi cam de acelaşi gen, discuţia deveni generală, şi astfel am aflat că taman în noaptea aceea urma să prădăm crescătoriile. După vreo oră de şedere, pe când se urcau în bărcile lor, ne-au invitat şi pe noi să mergem cu ei asigurându-ne că: „Cu cât mai mulţi, cu atât mai vesel.”

— L-ai băgat de seamă pe individul acela mărunt, cu mutră de mexican? mă întrebă Nicholas după ce toţi ceilalţi se depărtaseră îndreptându-se spre navele lor. E Barchi, din Banda Veselilor, iar individul care a venit cu el e Skilling. Amândoi au ieşit pe cauţiune de la pârnaie, câte cinci mii de dolari de fiecare.

Auzisem de Banda Veselilor şi mai înainte, o şleahtă de huligani şi criminali care terorizau regiunea de coastă de la Oak. Două treimi dintre ei se aflau de obicei în puşcărie, acuzaţi de nelegiuiri care mergeau de la sperjur, la măsluire de urne electorale şi până la crimă.

— Ăştia nu sunt braconieri de stridii obişnuiţi, continuă să povestească Nicholas. Vin şi ei când le tună, ca să-şi încropească vreo câţiva dolari. Dar de ăştia trebuie să ne păzim mai tare.

Am stat în cocpit şi am discutat amănuntele planului nostru până când a trecut de unsprezece, şi atunci am auzit zgomot de vâsle de la o barcă venind din direcţia Fantomei. Am coborât şi noi schiful, am aruncat în el câţiva saci şi ne-am pus pe vâslit. Am descoperit că toate schifurile se

adunau acolo, intenţia fiind aceea de a jefui terenurile crescătoriei în corpore.

Spre surprinderea mea, am văzut că în locul unde am aruncat ancora apa dacă avea un picior adâncime, acolo unde de obicei avea zece. Era la vremea celui mai mare reflux din iunie, pe lună plină, şi cum apele mai aveau să se scurgă încă vreo oră şi jumătate, mi-am dat seama că zona noastră de ancoraj va deveni uscat înainte de a se opri retragerea apelor.

Terenurile de stridii ale domnului Taft erau la trei mile depărtare şi, vreme îndelungată, am vâslit pe tăcute în siajul celorlalte bărci, din când în când punându-ne pe uscat şi atingând mereu fundul cu vâslele. În cele din urmă, am dat de mâl moale peste care erau numai doi inci de apă, prea mică pentru bărci, dar braconierii au sărit deîndată în apă şi tot trăgând şi împingând bărcile acelea cu fundul plat, am continuat să înaintăm.

Luna plină era în parte voalată de straturi de nori de înaltă altitudine, dar piraţii îşi găseau drumul cu o pricepere născută dintr-o îndelungată experienţă. După ce ne-am bălăcit astfel în mâl vreo jumătate de milă, am dat de un canal adânc, şi am luat-o în susul lui, de-o parte şi de cealaltă zărind bancurile cu stridii moarte. În cele din urmă, am ajuns şi la terenul de recoltare. De pe unul din bancuri, doi oameni au strigat la noi şi ne-au ameninţat ca să ne îndepărtăm. Dar Miriapodul, Delfinul, Barchi şi Skilling au luat-o înainte, urmaţi de noi toţi ceilalţi, cel puţin treizeci de oameni, în cincisprezece bărci, care au început să vâslească drept spre paznici.

— Mai bine aţi şterge-o de aici, le spuse Barchi ameninţător, că altfel o să vă găurim pielea atât de rău că n-o să mai plutiţi nici în melasă, darămite în apă.

Prudenţi, paznicii s-au retras din faţa unei forţe atât de covârşitoare, şi au început să tragă la vâsle de-a lungul canalului către partea unde trebuia să fi fost ţărmul. Pe deasupra, menirea lor în plan era să se retragă.

Am înfipt prova bărcilor în partea dinspre ţărm a unui banc mare şi toată lumea, cu saci în mână, s-a împrăştiat şi a început să adune stridii. Din când în când, vălul de nori se mai subţia în dreptul lunii şi reuşeam să distingem destul de bine stridiile cele mari. Cât ai zice peşte, sacii erau umpluţi, şi căraţi la bărci, de unde erau luaţi alţii goi. Eu şi Nicholas ne întorceam adesea la barcă încărcaţi cu neînsemnata noastră povară, dar de fiecare dată ne trezeam că unii dintre braconieri veneau sau plecau de la bărci.

— Nu contează, îmi spunea Nicholas, nu ne grăbim. Când o să ajungă să culeagă stridiile tot mai departe, o să le trebuiască tot mai mult timp ca să le care. Atunci o să aşeze sacii în picioare, unde se află, ca să-i strângă abia când s-o mai ridica fluxul şi se va putea ajunge la ei cu bărcile.

Dar a trecut mai bine de jumătate de oră până când fluxul a început să se facă simţit şi atunci lucrurile s-au petrecut întocmai. Lăsându-i pe piraţi să-şi vadă de treaba lor, ne-am furişat spre bărci. Una câte una, fără zgomot, le-am dat la apă şi le-am legat laolaltă, formând un fel de flotilă cam greu de manevrat. Şi tocmai când împingeam şi ultima barcă, chiar a noastră, a dat peste noi unul dintre oameni. Era Barchi. Cu privirea lui ageră, a înţeles dintr-o ochire situaţia şi se repezi spre noi, dar ne-am îndepărtat, opintindu-ne o dată zdravăn în vâsle şi l-am lăsat bălăcindu-se în apa care-i trecea de cap. Îndată ce reuşi să se salte din nou pe banc, ridică glasul şi dădu alarma. Am început să vâslim din răsputeri, dar, cu atâtea bărci după noi, înaintam foarte încet. Dinspre banc se auzi un pocnet de pistol, apoi al doilea şi al treilea, după care urmă o adevărată salvă. În jurul nostru au început să piuie gloanţele, dar luna era acoperită acum de nori groşi şi în bezna aceea se trăgea orbeşte. Numai printr-o întâmplare ne-ar fi putut nimeri.

— Tare bine ar fi să avem o şalupă cu aburi, am zis eu gâfâind.

— Eu mai bine aş zice să nu apară luna asta, spuse Nicholas gâfâind la fel.

Treaba mergea tare încet, dar fiecare lovitură de vâslă ne împingea mai departe de bancul acela şi mai aproape de ţărm, până când, în cele din urmă, nu se mai auzi nici o împuşcătură, iar când luna se arătă din nori, eram prea departe ca să mai fim în primejdie. Curând după aceea am răspuns la strigătele care se auzeau dinspre mal şi două bărci mari, fiecare cu câte trei perechi de vâslaşi, ţâşniră către noi. Mutra atât de mult aşteptată a lui Charley se aplecă spre noi şi ne apucă pe amândoi de mână în vreme ce striga:

— Frumoşilor, frumoşilor! Amândoi!

După ce flotila aceea ajunse la ţărm, eu, Nicholas şi un paznic am trecut la ramele unei bărci mari, în vreme ce Charley trecu la cârmă. Celelalte două bărci mari veneau în urma noastră. Cum de data asta luna se ridicase şi-şi împrăştia lumina strălucitoare, i-am zărit cu uşurinţă pe piraţii de stridii cocoţaţi pe bancul lor singuratic. Pe când ne apropiam, ne-au întâmpinat cu o salvă de focuri de revolver, ceea ce ne-a făcut să ne retragem iute dincolo de raza lor de bătaie.

— Acum avem vreme berechet, spuse Charley. Fluxul urcă repede, şi când o să le ajungă apa la gât n-o să mai aibă ei nici un chef să ne înfrunte.

Aşa că ne-am rezemat de vâsle şi am aşteptat ca fluxul să-şi facă datoria. Piraţii erau la ananghie: din cauza refluxului puternic de mai înainte, acum apele dădeau năvală ca pe un scoc de moară, şi nici cel mai dibaci înotător din lume n-ar fi fost în stare să le ţină piept şi să parcurgă cele trei mile până la iahturi. Între piraţi şi ţărm eram noi, împiedicându-i să scape în direcţia aceea. Pe de altă parte, apa se ridica repede deasupra bancului, şi era vorba doar de câteva ceasuri până când apa le va trece peste capete.

Dăinuia un calm minunat şi, la lumina strălucitoare a lunii, îi urmăream prin binoclurile noastre de noapte şi-i povesteam lui Charley călătoria noastră cu Maggie Catran.

Se făcu şi ora unu, apoi două, şi piraţii se adunaseră ciotcă pe creasta bancului, stând până la brâu în apă.

— Uite asta dovedeşte ce mare lucru e imaginaţia, spuse Charley. Taft încearcă de ani de zile, să pună mâna pe ei, dar s-a repezit la ei ca un taur şi n-a reuşit nimic. Noi ne-am pus mintea la contribuţie...

Exact atunci am auzit un uşor plescăit în apă, am ridicat mâna ca să se facă linişte, m-am întors şi am arătat spre nişte cercuri pe faţa apei care se lărgeau mereu. Nu erau la mai mult de cincizeci de picioare de noi şi la lumina lunii am zărit o căpăţâna neagră şi un umăr alb. Scoţând un fornăit speriat, urmat de zgomotul expiraţiei subite, capul şi umărul dispărură sub apă.

Am tras de câteva ori la vâsle şi ne-am lăsat purtaţi de curent. Patru perechi de ochi cercetau acum faţa apei, dar nu s-a mai văzut nici o încreţitură, şi nici n-am mai zărit vreo urmă, nici căpăţâna neagră, nici umăr alb.

— E Delfinul, ne spuse Nicholas. Abia la lumina zilei am fi putut să punem mâna pe el.

Pe la trei fără un sfert, piraţii dădură primele semne că se cam muiaseră. Am auzit strigăte de ajutor, mai ales glasul de neconfundat al Miriapodului şi, de data asta, când ne-am mai apropiat puţin, nimeni n-a mai tras asupra noastră. Miriapodul era la mare ananghie. Deasupra apei nu se mai vedeau decât capetele şi umerii tovarăşilor lui de tâlhărie, care se opinteau să facă faţă curentului, dar Miriapodul nu mai atingea fundul cu picioarele şi era ţinut la suprafaţă de ceilalţi.

— Ei, flăcăi, le strigă Charley înviorat. V-am prins în capcană şi n-aveţi cum scăpa. Dacă vă purtaţi urât, o să fim nevoiţi să plecăm şi să vă lăsăm să vă descurcaţi singuri, şi fluxul o să vă dea gata. Dacă sunteţi băieţi cuminţi, o să vă luăm în barcă, câte unul, pe rând, şi sunteţi salvaţi cu toţii. Ce spuneţi?

— Daaaa! răspunseră ei răguşit, printre dinţii care le clănţăneau.

— Atunci câte unul pe rând, cei mai scunzi întâi! Primul care a fost împins peste bord a fost Miriapodul, şi a suit bucuros nevoie mare, deşi a protestat puţin când comisarul i-a pus cătuşele. Al doilea a sosit Barchi, blând şi resemnat, după ce se murase atâta vreme. Când în barcă s-au strâns deja vreo zece, ne-am îndepărtat şi a fost încărcată cea de-a doua barcă. În cea de-a treia barcă n-au urcat decât nouă prinşi, în total o pradă de douăzeci şi nouă de piraţi.

— Dar pe Delfinul tot nu l-aţi prins, ne aruncă încântat Miriapodul, ca şi cum evadarea lui ne umbrea cumva succesul.

Charley râse.

— Cu toate astea l-am văzut şi pe el, grohăind să ajungă la ţărm ca un porc ostenit.

Pe ţărm am pus în mişcare o şleahtă de piraţi îmblânziţi şi dârdâind de frig, îndreptându-i către magaziile crescătoriei de stridii. După ce Charley a bătut, uşa s-a deschis larg şi ne-a întâmpinat un val plăcut de aer cald.

— Băieţi, vă puteţi usca hainele aici, şi bea şi voi o cană de cafea fierbinte, îi anunţă Charley pe când aceştia intrau unul după altul înăuntru.

Şi, lângă foc, stătea amărât, cu o cană aburind în mână, chiar Delfinul. Ca la un semn, şi eu şi Nicholas ne-am uitat la Charley. Acesta izbucni încântat în râs.

— Şi asta tot de la imaginaţie se trage. Când te apuci să te uiţi la un lucru, atunci trebuie să-l cercetezi ca lumea. Şi ce-am văzut? Am văzut un ţărm. Aşa că am lăsat vreo câţiva oameni de-ai poliţiei cu rugămintea să nu-l piardă din ochi. Asta-i tot.

ASEDIUL NAVEI LANCASHIRE QUEEN.

Probabil că cea mai exasperantă încercare prin care a trecut patrula de pescuit a fost atunci când Charley Le Grant şi eu am ţinut două săptămâni sub asediu o mare corabie cu patru catarge, englezească. Înainte de a se încheia, afacerea asta devenise o ciudată problemă de

matematică, şi numai din întâmplare am găsit firul care să ne ducă spre un deznodământ fericit.

După raidul asupra piraţilor de stridii, ne-am reîntors la Oakland, unde am mai stat încă două săptămâni înainte ca nevasta lui Neil Partington să fie în afara oricărui pericol şi pe drumul cel bun către vindecare. Aşa că s-a făcut o lună bună, una peste alta, până când am întors prova lui Reindeer către Benicia. Când pisica nu-i acasă, joacă şoarecii pe masă şi, în aceste patru săptămâni, pescarii deveniseră foarte îndrăzneţi şi încălcau legile fără frică. După ce-am trecut de Capul Pedro, am observat numeroase semne care trădau activitatea pescuitorilor de creveţi, şi când am intrat bine în Golful San Pablo am zărit, răspândită până departe, o flotă întreagă de bărci de pescuit din Golful de Sus care-şi săltau cu grabă plasele şi ridicau velele.

Chiar şi numai atât dădea suficient de bănuit ca să fie nevoie de cercetări, şi în prima şi singura barcă pe care am reuşit s-o abordăm am văzut că exista o plasă de pescuit interzisă. Legea nu îngăduie ca plasele de pescuit scrumbii să aibă ochiurile mai mici de şapte inci şi jumătate între noduri, iar cel de faţă nu avea decât trei inci. Era o flagrantă încălcare a legii şi, drept urmare, cei doi pescari au fost arestaţi. Neil Partington l-a luat pe unul dintre ei cu el pe Reindeer să-l ajute la manevre, în vreme ce eu şi Charley am plecat cu celălalt în barca ce fusese capturată.

Flota de scrumbii dispăruse în fugă turbată către ţărmul Petaluma şi tot drumul care ne-a mai rămas prin golful San Pedro n-am mai văzut nici urmă de pescari. Prizonierul nostru, un grec bărbos şi bronzat, stătea mohorât pe năvodul lui, în vreme ce noi manevram barca. Era o barcă de somoni nouă, de felul celor construite pe Columbia River, se vedea bine că era la prima ei cursă, şi răspundea splendid la comenzi. Chiar şi atunci când Charley îi lăudă barca, prizonierul nostru refuză să răspundă sau să ne bage în seamă, aşa că, nu după multă vreme, l-am lăsat în

plata domnului, socotindu-l a fi un individ cât se poate de nesociabil.

Am luat-o prin strâmtoarea Carquinez în sus, şi apoi am oblicit-o în baia din faţa şantierului lui Turner, căutând apele mai liniştite. Aici zăceau la ancoră câteva corăbii englezeşti, făcute din metal, aşteptând strânsul cerealelor. Şi tot aici, cu totul pe neaşteptate, exact în locul unde-l prinsesem noi pe Alec cel Mare, am dat de doi italieni într-o barcă de pescuit în care se afla un pripon chinezesc de prins sturioni, complet cu tot ce-i trebuia. Surpriza a fost de amândouă părţile, şi am nimerit peste ei înainte ca noi sau ei să ne dăm bine seama ce se întâmplă. Charley abia a avut vreme să facă o voltă în vânt şi să se ia după ei. Eu am alergat la prova şi le-am aruncat o barbetă pentru ca să se lege cu ea de noi. Unul dintre pescari luă o voltă cu barbeta la un tachet, în vreme ce eu mă grăbeam să las jos vela cu spetează. După ce s-a încheiat şi cu manevra asta, barca de somoni veni la pupa celeilalte, târându-se greoi în urma ei.

Charley se duse la prova ca să pună mâna pe pradă, dar când eu am prins a trage de barbetă ca să apropii bărcile, italienii au desfăcut parâma şi s-au dus. Noi am început deîndată să derivăm sub vânt, pe când italienii au scos la iveală două rânduri de rame şi au început să vâslească drept împotriva vântului. Pe moment, manevra asta ne-a cam încurcat, pentru că n-aveam nici o şansă să-i prindem cu barca aceea a noastră, mare şi încărcată din greu. Dar, pe neaşteptate, prizonierul nostru ne sări în ajutor. Ochii negri îi scăpărau, prinşi de nerăbdare, se îmbujorase la faţă de efortul pe care-l făcea pentru a-şi stăpâni emoţia, în vreme ce lăsase iute derivorul şi sărise la prova să ridice vela.

— Am auzit eu că grecii nu-i prea au la inimă pe italieni, hohoti Charley în vreme ce se repezea la eche.

Şi niciodată în viaţa mea nu am văzut un om mai dornic să pună mâna pe un altul cum era prizonierul nostru în timpul urmăririi. Ochii îi ieşiseră din cap, nările îi tre-murau şi i se

umflau într-un chip uimitor. Charley ţinea cârma în vreme ce el manevra velele şi, cu toate că şi Charley era sprinten şi iute ca o pisică, grecul abia îşi putea stăpâni nerăbdarea.

Am tăiat posibilitatea de refugiu a italienilor către mal care, în punctul cel mai apropiat, se afla la cel puţin o milă, distanţă. Dacă ar fi încercat să scape într-acolo, ne puteam lua după ei, purtaţi de vântul de travers, şi i-am fi prins din urmă înainte ca aceştia să parcurgă măcar o optime din drum. Dar erau prea şmecheri ca să facă o prostie ca asta, mulţumindu-se să vâslească alene împotriva vântului, pe lângă tribordul unei nave mari cu numele de Lancashire Queen. Dar dincolo de navă era o întindere liberă de apa de vreo două mile până la ţărmul din cealaltă parte. Nici în partea aceea nu îndrăzneau să se aventureze fiindcă am fi pus mâna pe ei înainte de a reuşi să atingă ţărmul. Aşa că atunci când au ajuns la prova navei Lancashire Queen nu le-a mai rămas nimic de făcut decât să treacă de cealaltă parte şi să vâslească pe lângă babordul ei către pupa, ceea ce însemna că vâsleau cu vântul din spate lucru ce ne avantaja pe noi.

Noi, cei din barca de somoni, am strâns vântul cât am putut, am făcut o voltă şi am dublat prova navei, Charley a tras de eche şi am pornit pe lângă babordul navei către pupa, în vreme ce grecul largase şcota randei şi acum rânjea încântat. Italienii ajunseseră aproape la mijlocul navei, dar vântul, destul de puternic, ne împingea cu mult mai repede decât erau ei în stare să vâslească. Ne apropiam de ei văzând cu ochii, şi eu stăteam pe burtă la prova şi mă întinsesem să prind barca cealaltă cu gafa, dar exact atunci aceasta se strecură pe sub pupa înaltă a navei.

Acum urmărirea era din nou la punctul de unde începuse. Italienii vâsleau din răsputeri contra vântului, de-a lungul tribordului, noi strângeam vântul şi mergeam pe o linie care ne îndepărta încet de navă; apoi italienii ţâşneau pe sub prova ei şi începeau să vâslească cu vântul dm spate pe lângă babord, în vreme ce noi făceam o voltă, dublam prova

şi o luam iute la vale, mânaţi de vânt, după ei. Şi iarăşi, exact când mă întindeam să-i apuc cu gafa, dispăreau pe sub pupa navei şi scăpau. Şi uite aşa am tot ţinut-o, învârtindu-ne în jurul navei, iar bărcuţa aceea scăpa taman când eram gata să punem mâna pe ea.

Între timp, echipajul navei începuse să cam priceapă cum stăteau lucrurile şi vedeam şirul lung de căpăţâni ale marinarilor care se zgâiau de sus, peste parapet, la noi. De fiecare dată când bărcuţa ne scăpa pe sub pupa lor, marinarii scoteau chiote sălbatice de bucurie şi se repezeau cu toţii de partea cealaltă a navei ca să privească urmărirea ce avea loc împotriva vântului. Glumele şi sfaturile plouau şi pe capul nostru şi pe al italienilor, ceea ce-l făcea pe grec să turbe încât, la fiecare tur, cel puţin o dată făcea cu pumnul spre ei cuprins de furie. Iar marinarii abia aşteptau gestul pe care de fiecare dată îl salutau cu urlete de veselie.

— Ce mai circ! strigă unul dintre ei.

— Mă tem că aici e un fel de hipodrom marin, fir-ar să fie, dar măcar să ştim şi noi! exclamă altul.

— Turul de şase zile, anunţă un al treilea. Cine zice că n-o să-l câştige italienii?

La următoarea voltă cu vântul strâns, grecul îşi exprimă dorinţa să schimbe locul cu Charley.

— Las' la mine cârmeşte barca! ceru el. Pune eu mâna la ei, pune, sigur pune.

Pentru mândria de barcagiu a lui Charley, gestul a fost ca o lovitură, fiindcă era într-adevăr tare mândru când venea vorba de priceperea lui în a manevra o barcă, dar cedă locul la cârmă prizonierului şi trecu la scotă. De trei ori am făcut înconjurul navei, şi grecul s-a convins că nu putea scoate mai mult de la barca aceea de somoni decât Charley.

— Mai bine vă lăsaţi păgubaşi, ne sfătui unul dintre marinarii de pe navă.

Dar grecul se încruntă cumplit şi făcu din nou la ei cu pumnul cum îi era obiceiul. În vremea asta nu mi-am lăsat mintea să rugineascâ şi, în cele din urmă, mi-a venit o idee.

— Ţine-o aşa, Charley, măcar o singură dată, i-am zis eu.

Când am pornit din nou împotriva vântului, la cursa următoare, am luat şi am legat o bucată de parâma de o mică gheară de pisică pe care o văzusem în adâncitura de scos apa din barcă. Capătul parâmei l-am legat de inelul de amarare de la prova şi, ţinând gheara de pisică ascunsă, aşteptam să se ivească prilejul de a o folosi. Din nou italienii au luat-o în josul vântului, de-a lungul babordului navei şi din nou am pornit puşcă mânaţi de vânt. Ne apropiam iar de ei, şi m-am prefăcut că vreau să-i agăţ ca în rândurile trecute. Pupa bărcuţei nu era nici la şase picioare distanţă şi râdeau la mine în bătaie de joc când au dat s-o ia pe sub pupa navei celei mari. Dar în clipa aceea m-am ridicat în picioare şi am aruncat gheara de pisică. Aceasta s-a înţepenit bine de balustrada bărcuţei care fu smucită înapoi, scoţându-i de la adăpost, când se întinse bine parâma trasă de barca de somoni.

Şirul de marinari de pe navă scoase un urlet de nemulţumire care se transformă îndată în urale când unul dintre italieni dădu iute la iveală un cuţit şi tăie parâma. Dar îi scosesem de la adăpostul navei, şi Charley, de la postul său de la şcote, întinse mâna şi apucă pupa schifului. Totul s-a petrecut într-o secundă; primul italian tăia parâma, Charley apuca pupa schifului, când al doilea italian îl izbi cu o vâslă drept în cap. Charley dădu drumul schifului şi se prăbuşi ameţit pe fundul bărcii de somoni, în vreme ce italienii se opintiră în vâsle şi scăpară din nou pe sub pupă navei.

De data asta grecul apucă cu o mână şcota şi cu cealaltă echea şi continuă urmărirea în jurul navei Lancashire Queen. Iar eu mă ocupam de Charley în creştetul căruia se ivise un cucui cât toate zilele. Marinarii care urmăriseră scena de la un capăt la altul erau turbaţi de încântare, şi-i încurajau în corpore pe fugari. Charley se ridică, îşi duse o mână la cap şi se uită năucit în jur.

— Ei, de-acum încolo nu-i mai las să-mi scape, spuse el dând în acelaşi timp la iveală revolverul.

La cursa următoare îi ameninţă pe italieni cu arma; dar aceştia vâsliră zdravăn mai departe, păstrând un ritm admirabil şi neluându-l deloc pe Charley în seamă.

— Dacă nu vă opriţi, trag îi ameninţă Charley.

Dar nici aceste vorbe nu avură vreun efect asupra lor, şi nu se speriară destul ca să se predea nici atunci când Charley trase câteva focuri primejdios de aproape de ei. Era greu de crezut că ar fi fost în stare să împuşte nişte oameni neînarmaţi, lucru pe care-l ştiau şi ei la fel de bine ca noi, aşa că vâsliră cu încăpăţânare mai departe.

— Atunci o să-i fugărim până-i terminăm, strigă Charley. O să le scoatem sufletul şi o să-i deşelăm.

Şi astfel urmărirea continuă. De douăzeci de ori am gonit în jurul navei Lancashire Queen, şi în cele din urmă am putut vedea că până şi muşchii de oţel ai pescarilor dădeau semne de osteneală. Erau aproape epuizaţi, şi nu mai era vorba decât de câteva ture ca totul să se încheie când, deodată, jocul luă o cu totul altă întorsătură. În etapele când vâsleau împotriva vântului, totdeauna ne întreceau, aşa că ajungeau de cealaltă parte a navei cam la mijlocul babordului când noi reuşeam să depăşim abia prova. Dar, la ultima cursă, când am trecut de probă, am văzut că oamenii noştri o zbughiseră pe pasarela navei care fusese coborâtă brusc. Era o acţiune organizată a marinarilor, evident încuviinţată de către căpitan, pentru că atunci când am ajuns şi noi în dreptul pasarelei aceasta fusese ridicată, iar schiful, prins cu gruiele navei, plutea acum în aer şi nu aveam cum ajunge la el.

Discuţia care a urmat cu căpitanul a fost scurtă şi tăioasă. Ne-a interzis cu desăvârşire să urcăm la bordul navei şi refuza categoric să ne predea oamenii. La vremea asta, Charley era la fel de furios ca şi grecul. Nu numai că se făcuse de baftă după o urmărire atât de lungă şi ridicolă,

dar mai şi fusese lovit de căzuse în nesimţire pe fundul bărcii chiar de către oamenii care-i scăpaseră de sub nas.

— Să nu-mi ziceţi mie pe nume dacă indivizii aceia or să-mi scape! declară el cu toată convingerea, izbindu-şi cu ciudă pumnul de palma celeilalte mâini. Nu mă mişc de aici până nu pun mâna pe ei chiar dacă va fi să aştept cât mi-o fi scris să trăiesc, şi dacă nici până atunci nu-i prind, făgăduiesc să trăiesc nefiresc de mult şi tot ai mei sunt. Să nu-mi mai spuneţi mie Charley Le Grant.

Şi astfel a început asediul navei Lancashire Queen, asediu memorabil, atât în analele pescarilor cât şi în cele ale patrulei de pescuit. Când Reindeer se întoarse după o zadarnică urmărire a flotei de scrumbii, Charley îi spuse lui Neil Partington să-i trimită propria lui barcă de somoni, cu pături, provizii, şi o sobă de cărbune, pescărească. Până la apusul soarelui se făcu schimbul de bărci, i-am spus la revedere grecului, care trebuia să o ia spre Benicia să stea la popreală, pentru că şi el încălcase legea. După cină, eu şi Charley am făcut cu rândul câte patru ore de cart până dimineaţa. Pescarii n-au întreprins nici o încercare să scape în noaptea aceea, deşi de pe navă s-a lansat o barcă să spioneze împrejurimile şi să vadă dacă drumul era liber.

A doua zi am văzut că se putea organiza un asediu continuu, şi ne-am îmbunătăţit planurile, ţinând cont şi de confortul nostru. Un ponton, cunoscut sub numele de Debarcaderul Solano, ieşea spre larg de pe ţărmul dinspre Benicia, şi ne-a fost de mare ajutor în acţiunea asta. Din întâmplare, nava Lancashire Queen, ţărmul din dreptul şantierului naval Turner şi Debarcaderul Solano erau vârfurile unui mare triunghi echilateral. De la navă la ţărm, latura triunghiului pe care ar fi trebuit să scape italienii, era o distanţă egală cu cea de la Debarcaderul Solano până la ţărmul respectiv, latura triunghiului pe care ar fi trebuit să gonim noi ca să ajungem la ţărm înaintea italienilor. Cum noi mergeam mult mai repede cu velele noastre decât erau în stare să gonească italienii trăgând la vâsle, ne puteam

îngădui să-i lăsăm să parcurgă aproape jumătate din latura lor, înainte să ţâşnim şi noi pe latura noastră. Dacă îi lăsam să parcurgă mai mult din jumătatea distanţei, italienii puteau fi siguri că vor ajunge la ţărm înaintea noastră, iar dacă porneam înainte de a ajunge ei la mijlocul laturii lor erau la fel de siguri că vor ajunge la navă înainte de a-i prinde noi.

Am descoperit o linie imaginară care unea capătul debarcaderului cu o moară de vânt, aşezată mai departe de ţărm, ce tăia exact în jumătate latura triunghiului pe care erau nevoiţi să fugă italienii. Linia asta ne îngăduia să calculăm uşor cât de departe îi puteam lăsa să vâslească înainte de a o porni şi noi după ei. I-am urmărit zile în şir prin binoclu cum vâsleau alene către mijlocul laturii, iar când ajungeau aproape în dreptul morii de vânt, noi săream în barcă şi ridicam velele. La vederea pregătirilor noastre, se întorceau şi vâsleau domol către navă, convinşi că nu am fi reuşit să-i ajungem.

Ca să nu fim surprinşi de perioadele de calm, când barca noastră de somoni nu ne-ar mai fi slujit la nimic, aveam pregătit, la îndemână, un schif uşor, echipat cu vâsle cu căuş. Dar în astfel de perioade când nu aveam vânt, eram nevoiţi să ne punem pe vâslit şi s-o pornim de la debarcader deîndată ce se desprindeau şi oamenii noştri de navă. Pe de altă parte, noaptea, trebuia să patrulăm în imediata vecinătate a navei; şi nu ne cruţam, eu şi Charley făcând carturi de veghe de câte patru ore, cu rândul. Italienii totuşi preferau să încerce să scape ziua, aşa că lungile noastre nopţi de veghe au fost fără nici un rezultat.

— Când mă gândesc că noi suntem siliţi să nu mai ajungem în paturile noastre de oameni cinstiţi, iar nelegiuiţii ăia afurisiţi dorm sănătos în fiecare noapte, mă apucă turbarea, îmi spuse Charley. Dar n-o să le priască lor treaba asta, ameninţă el. O să-i fac să stea pe nava aia până ce căpitanul o să-i pună să plătească şi masă şi casă, şi sunt sigur de asta aşa cum sunt sigur că un sturion nu-i pisică de mare.

Era tare spinoasă problema. Atâta vreme cât eram vigilenţi, n-aveau cum să ne scape, dar atâta vreme cât, la rândul lor, se păzeau cu grijă, nu aveam cum pune mâna pe ei. Charley îşi scormonea mereu creierii, dar de data asta imaginaţia nu-l mai ajuta. Părea o problemă în care singura soluţie era răbdarea, un joc de-a aşteptarea, şi cine era în stare să aştepte mai mult prilejul favorabil acela avea şanse să câştige. Ca să ne ţină şi mai mult cu nervii încordaţi, prietenii italienilor stabiliseră cu aceştia un cod de semnale de la ţărm, aşa încât nu îndrăzneam să slăbim asediul nici o clipă. În plus, mai totdeauna se învârtea pe lângă debarcaderul Solano câte unul, doi pescari cu mutre dubioase, care ne urmăreau continuu, să vadă ce facem, iar nouă nu ne rămânea decât să zâmbim şi să înghiţim hapul, cum spunea Charley. Şi treaba asta ne mânca tot timpul şi ne împiedica să ne vedem de alte treburi.

Zilele treceau una după alta şi nu se vedeau semne că situaţia s-ar putea schimba. Nu că nu s-ar fi făcut încercări de a o schimba. Într-una din nopţi, nişte prieteni de-ai italienilor au venit de la ţărm cu un schif şi au încercat să ne aiurească în vreme ce italienii noştri puteau s-o şteargă. Faptul că n-au reuşit până la urmă s-a datorat câtorva picături de ulei care ar fi trebuit puse la gruiele navei, fiindcă am renunţat să mai urmărim celălalt schif abia când am auzit scârţâind gruiele; ne-am întors şi am ajuns la Lancashire Queen exact când oamenii noştri îşi coborau barca. Într-o altă noapte, jumătate de duzină de schifuri se învârteau în jurul nostru în întuneric, dar noi nu ne-am desprins, ca nişte lipitori, de bordul navei, zădărnicindu-le planul până când i-am făcut pe ceilalţi să turbeze şi să ne arunce o ploaie de blesteme. Charley, care stătea pe fundul bărcii, a râs de unul singur.

— Semne bune, flăcăule, îmi spuse el. Când oamenii încep să blesteme, înseamnă că sigur şi-au pierdut răbdarea, şi îndată ce-şi pierd răbdarea îşi pierd şi capul. Ascultă

cuvintele mele, dacă mai rezistăm încă puţin, într-o bună zi, indivizii o să o încurce într-un fel şi atunci ai noştri sunt.

Dar n-au încurcat-o deloc, şi Charley mi-a mărturisit că de data asta toate semnele s-au dovedit false. Părea că răbdarea lor era soră cu a noastră, şi cea de-a doua săptămână de asediu se scurgea încet şi monoton. Apoi, deodată, imaginaţia lui adormită se trezi suficient ca să-i sugereze o stratagemă. La Benicia a sosit Peter Boyelen, un nou om al patrulei, necunoscut încă pescarilor, şi l-am făcut părtaş la planurile noastre. Am păstrat secretul planurilor cât se poate de bine dar, pe căi neştiute simţind ei ceva, prietenii de la ţărm ai italienilor i-au pus în gardă, transmiţându-le să fie cu ochii în patru.

În noaptea în care voiam să ne folosim de stratagema imaginată de noi, eu şi Charley ne-am luat locul, ca de obicei, în schiful nostru, lângă nava Lancashire Queen. După ce se făcu întuneric beznă, apăru şi Peter Boyelen, într-o rablă de barcă aiurită, din cele pe care le poţi lua sub braţ şi porni la plimbare. Când l-am auzit apropiindu-se, vâslind cu mare zgomot, ne-am furişat la oarecare distanţă în întuneric şi am rămas cu vâslele în mână. Chiar în faţa pasarelei, după ce a strigat plin de veselie pe omul de cart la ancoră de pe Lancashire Queen şi l-a întrebat încotro se afla Scoush Chiefs, altă navă care aştepta sa încarce cereale, din stângăcie s-a răsturnat cu barca. Omul care făcea de cart a alergat la pasarelă şi l-a scos pe Boyelen din apă. Asta voia şi el, să urce pe navă. Se aştepta ca deîndată să fie luat la bord şi după aceea dus sub punte să se încălzească şi să-şi usuce hainele. Dar, dând dovadă de o totală lipsă de ospitalitate, căpitanul l-a ţinut spânzurând de cea mai de jos treaptă a pasarelei, lăsându-l să tremure de frig ca un nenorocit, cu picioarele atârnându-i în apă, până când, făcânduni-se milă de el, ne-am apropiat, ieşind din întuneric, şi l-am luat în barcă. Batjocura echipajului care se trezise şi glumele lor la adresa noastră nu ne sunau prea plăcut la urechi, şi până şi cei doi italieni s-au urcat pe

balustradă şi vreme îndelungată şi-au bătut joc cu multă parşivărenie de noi.

— În regulă, mormăi Charley încet încât abia eu l-am auzit. Sunt tare bucuros că nu suntem noi cei care am râs întâi. Ne păstrăm râsul pentru la urmă. Da, flăcău?

Când termină ce avea de spus, îmi puse o mână pe umăr, dar mie mi s-a părut că în vocea lui era mai multă încăpăţânare decât speranţă. Puteam apela la şerifii poliţiei Statelor Unite pentru ca să ne urcăm la bordul navei cu sprijinul autorităţii guvernamentale. Dar instrucţiunile Comisiei Pescuitului prevedeau ca oamenii patrulei să evite complicaţiile şi, dacă în acest caz am fi apelat la mai înaltele autorităţi, afacerea s-ar fi putut încheia cu o frumoasă încurcătură internaţională.

Cea de-a doua săptămână de asediu se târa încet spre final, şi nu se vedea nici un semn că s-ar fi schimbat cumva situaţia. Dar, în cea de-a paisprezecea zi, semnele se iviră în fine, şi se prezentară într-o formă la fel de neaşteptată şi de ciudată şi pentru noi şi pentru cei pe care ne chinuiam să-i arestăm. După obişnuita noapte de veghe lângă nava Lancashire Queen, şi eu şi Charley am vâslit spre Debarcaderul Solano.

— Hei! exclamă Charley uimit. În numele înţelepciunii şi bunului simţ, ce-i cu drăcovenia asta? Tu, care-ai văzut atâtea ambarcaţii, una mai ciudată decât alta, aşa ceva ai mai pomenit?

Nu-şi mai putu stăpâni uimirea pentru că de debarcader era amarată cea mai aiurită şalupă pe care o zărisem vreodată. Dar nu se putea numi nici şalupă de fapt, dar aducea mai mult a şalupă decât a altfel de barcă. Avea vreo şaptezeci de picioare lungime, dar era atât de îngustă şi cu puntea lipsită aproape complet de suprastructuri încât părea mult mai mică decât în realitate. Fusese făcută numai din oţel şi vopsită în negru. Trei coşuri, la distanţă unul de celălalt, se înşirau pe un singur rând la mijlocul punţii, mult spre pupa, în vreme ce prova, lungă, ascuţită ca un cuţit,

spunea de la sine că ambarcaţia aceea fusese construită pentru viteză. Trecând pe sub pupa ei, am citit numele Streak, scris cu litere mici, albe.

Eu şi Charley muream de curiozitate. În câteva minute eram la bordul ei şi discutam cu mecanicul care admira de pe punte răsăritul soarelui. Arăta dispus să ne satisfacă şi nouă curiozitatea, şi, după puţin timp, am aflat că Streak sosise în port după apusul soarelui de la San Francisco, ambarcaţia se afla acum de fapt în călătoria de probă, că era proprietatea lui Silas Tate, un tânăr milionar din California, stăpânul unor mine, care avea mania iahturilor de mare viteză. A mai pomenit ceva despre turbine, folosirea directă a aburului, lipsa pistoanelor, a tijelor şi manivelelor, toate astea mă depăşeau, fiindcă nu mă pricepeam decât la ambarcaţiile cu vele. Dar am priceput însă bine ultimele cuvinte ale mecanicului.

— Patru mii de cai putere şi patruzeci şi cinci de mile la oră, deşi n-o să vă vină să credeţi, încheie el mândru.

— Hei, omule, mai spune o dată! Mai spune o dată! exclamă Charley tulburat.

— Patru mii de cai putere şi patruzeci şi cinci de mile la oră! repetă mecanicul, zâmbind binedispus,

— Şi unde-i proprietarul? veni imediat întrebarea următoare a lui Charley. Există posibilitatea să stăm de yorbă cu el?

— Nu, mă tem că nu. Ştiţi, acum doarme.

În clipa aceea pe punte, la pupa se arătă un tânăr într-o uniformă albastră care se opri să privească răsăritul soarelui.

— Uitaţi-l, dumnealui e domnul Tate, ne spuse mecanicul.

Charley se duse la pupa şi începu să discute cu el; în vreme ce el vorbea plin de convingere, tânărul asculta şi pe chip i se ivi o expresie amuzată. Probabil că se interesa de adâncimea apei în apropierea ţărmului de la şantierul naval al lui Turner, fiindcă îl vedeam pe Charley dând din mâini şi

explicând. După câteva minute se întoarse radiind de bucurie.

— Haide, fiule, îmi spuse el. Sus, hopa pe doc cu tine. De-acum am pus mâna pe ei.

Am avut noroc că am plecat de pe Streak chiar atunci, pentru că puţin mai apoi îşi şi făcu apariţia unul dintre pescarii care ne spionau. Eu şi Charley ne-am reluat locurile ca de obicei, pe buza debarcaderului, puţin mai în faţa şalupei, chiar în dreptul bărcii noastre, de unde puteam urmări în voie nava Lancashire Queen. Până la vreo nouă nu se întâmplă nimic, când, deodată, i-am văzut pe cei doi italieni părăsind nava şi vâslind de-a lungul laturii triunghiului către ţărm. Charley arăta cât se poate de indiferent, dar, înainte de a parcurge ei un sfert din distanţă, îmi şopti:

— Auzi, patruzeci şi cinci de mile la oră... nu-i mai salvează nimeni... ai noştri sunt!

Cei doi vâsliră alene până când ajunseră aproape pe aceeaşi linie cu moara de vânt. Acesta era momentul când noi săream în barcă şi ridicam vela; italienii, aşteptându-se la manevra asta, se arătară surprinşi când noi nu dădurăm nici un semn că vrem să ne pregătim. Când ajunseră chiar în dreptul morii de vânt, la aceeaşi distanţă şi de ţărm şi de navă, dar mai aproape de ţărm decât le îngăduisem vreodată să ajungă, deveniră bănuitori. I-am urmărit prin binoclu şi i-am văzut ridicându-se în picioare în barcă, şi încercând să vadă ce făceam noi. Spionul, care stătea şi el pe marginea debarcaderului, arăta şi el foarte nedumerit. Nu pricepea de ce stăm noi atât de pasivi. Cei din barcă vâsliră mai departe către ţărm, dar se ridicară din nou şi cercetară malul, de parcă s-ar fi gândit că ne-am fi putut ascunde acolo. Dar pe ţărm apăru un individ care flutură o batistă, semn care le arăta că drumul e liber. Cu asta se convinseră. Se opintiră în vâsle, ca să gonească iute într-acolo. Şi Charley mai aşteptă. Abia când indivizii parcurseseră trei sferturi din distanţa de la nava

Lancashire Queen, de unde nu mai aveau decât vreun sfert de milă ca să ajungă la ţărm, Charley m-a bătut pe umăr şi mi-a strigat:

— Ai noştri-s!

Am alergat cei câţiva paşi până lângă Streak şi am sărit pe punte. Barbetele de prova şi pupa s-au filat într-o clipită. Streak ţâşni de lângă debarcader. Spionul pe care-l lăsasem pe debarcader scoase grăbit un revolver şi trase cinci focuri în aer, iute unul după altul. Cei din barcă înţeleseră imediat semnalul de avertisment pentru că îi vedeam vâslind ca nişte apucaţi.

Dar dacă ei vâsleau ca nişte apucaţi, mă întreb cam cum s-ar fi putut spune despre felul în care goneam noi! Pur şi simplu zburam. Viteza cu care despicam apa era atât de cumplită încât de fiecare parte a provei se ridicase, drept, câte un val care gonea spumegând spre pupa unde se desfăcea în alte trei talazuri înalte şi masive, în vreme ce în urma noastră un berbece imens, înspumat, ne urmărea lacom, de parcă în orice clipită era gata gata să se prăbuşească peste noi şi să ne zdrobească. Streak duduia, vibra şi gemea ca o fiinţă vie. Curentul provocat de viteza cu care înaintam părea vânt de furtună cu... patruzeci şi cinci de mile la oră. Nu eram în stare să-i ţinem piept şi să respirăm fără să ne apuce tusea şi să ne înăbuşim. Fumul era împins de la gura coşurilor drept în urmă, în unghi drept faţă de traversul nostru. Goneam ca un tren expres. „Despicam apa, pur şi simplu”, povestea mai apoi Charley şi cred că expresia lui e mai potrivită decât oricare alta pe care aş putea-o oferi eu.

În ce-i priveşte pe italieni, mi s-a părut că abia o pornisem noi din loc şi eram peste ei. Bineînţeles că, mult înainte de a ajunge lângă ei, am fost nevoiţi să reducem viteza, dar chiar şi atunci am ţâşnit pe alături val vârtej, şi am fost nevoiţi să ne întoarcem, girând între ei şi ţărm. Vâsliseră cu încăpăţânare, ridicându-se de pe banchetă ori de câte ori se opinteau în rame, până în momentul când i-am depăşit, şi

ne-au recunoscut pe Charley şi pe mine. Atunci le-a pierit şi ultimul chef de a se mai lupta. Au ridicat ramele la bord şi, amărâţi, s-au lăsat arestaţi.

Mai apoi, când am discutat cu Neil Partington, pe debarcader, acesta ne-a spus:

— Ei bine, Charley, de data asta nu reuşesc să văd cum ţi-a venit în ajutor imaginaţia.

Dar Charley a rămas şi acum credincios ideii sale.

— Imaginaţia? se miră el arătând spre Streak. Uită-te la asta. Uită-te numai. Dacă nici aici nu e vorba de imaginaţie, atunci aş vrea tare mult să ştiu şi eu ce-i atunci! A, da, bineînţeles, E vorba de imaginaţia altuia, dar cu toate astea ne-a prins la fel de bine.

POTUL LUI CHARLEY.

Probabil cea mai veselă ispravă de pe vremea când eram în patrula de pescuit, şi cea mai primejdioasă în acelaşi timp, a fost atunci când, la o singură toană, am prins zeci de pescari turbaţi. Charley numea asta „un pat”, după ce îl auzise pe Neil Partington folosind termenul, dar socot că înţelesese greşit cuvântul şi socotise că e ceva ce înseamnă capcană, mreajă. Dar fie că era „pot” sau „pat”, pescarii ar fr trebuit să-l numească Waterloo, fiindcă a fost cea mai zdravănă lovitură pe care le-a administrat-o patrula de pescuit, dar numai după ce şi-au făcut-o cu mâna lor, sfidând deschis şi cu neruşinare legea.

În perioada numită „liberă”, pescarii au voie să prindă oricâţi somoni sunt în stare şi îi ajută norocul, şi cât le îngăduie barca. Există numai o singură restricţie importantă: de sâmbătă seara, de la apusul soarelui, şi până luni dimineaţa, la răsăritul lui, nu au voie să întindă nici un năvod. E o măsură înţeleaptă a Comisiei Pescuitului, pentru că trebuie să se îngăduie somonilor în bătaie cât de cât prilejul să urce pe fluviu şi să-şi depună icrele. Aceasta prevedere a fost îndeobşte respectată, cu rare încălcări, de către pescarii greci, care prindeau somoni pentru fabricile de conserve şi pentru piaţă.

Într-o duminică dimineaţa, Charley a primit un telefon de la un prieten din Collinsville, care i-a spus că flota de pescuit s-a desfăşurat cu plasele în toată amploarea ei. Eu şi Charley am sărit în barca noastră de pescuit şi am pornit către locul nelegiuirii. Împinşi de o briză uşoară, favorabilă, din spate, am trecut prin Strâmtoarea Carquinez, am străbătut Golful Suisun, am dublat farul de pe Ship Island, şi am dat peste toată flota care îşi vedea de treburi.

Dar mai întâi să arăt metoda pe care o foloseau. Plasa utilizată e aşa numita setcă. Are o împletitură simplă, romboidală, între nodurile căreia sunt cel puţin şapte inci jumătate. Deşi sunt de la cinci la şapte şi chiar opt sute de picioare lungime, aceste plase nu sunt mai late de câteva picioare. Nu sunt staţionare, ci plutesc luate de curentul apei, la suprafaţă sunt susţinute de nişte flotoare, iar partea de jos se afundă datorită unor greutăţi de plumb. Sistemul acesta menţine plasa drept în picioare în mijlocul curentului, şi nu scapă nici un peşte care urcă în susul fluviului, decât peştii cei mai mărunţi. Somonul, înotând la suprafaţă, după cum îi e obiceiul, intră cu capul în ochiurile plasei, nu poate trece dincolo din cauza corpului lui masiv, iar înapoi nici atât fiindcă şi-a agăţat branhiile în plasă. Pentru întinderea unei astfel de plase e nevoie de doi pescari, unul să tragă la vâsle, în vreme ce celălalt în picioare, la pupa, dă drumul cu grijă plasei în apă. După ce au lăsat-o pe toată la apă, o întind de-a curmezişul fluviului, leagă barca la un capăt al plasei şi se lasă în voia curentului cu ea cu tot.

Când am dat peste flota de pescari braconieri, bărcile şi plasele împestriţând faţa fluviului cât vedeai cu ochii, fiecare barcă la două, trei sute de picioare una de alta, Charley mi-a spus:

— Îmi pare rău numai de un lucru că nu am o mie de braţe ca să-i pot prinde pe toţi. Aşa cum stau lucrurile acum, n-o să fim în stare să punem mâna decât pe o singură barcă,

pentru că în vreme ce noi ne vom ocupa de ea, toate celelalte sus cu plasele şi valea.

Pe când ne apropiam, n-am băgat de seamă agitaţia şi tulburarea pe care o producea de obicei apariţia noastră. Din contra, fiecare barcă stătea liniştită, legată de plasa ei, iar pescarii nu ne onorau nici cu cel mai mic semn de interes,

— Foarte curios, murmură Charley. Se poate să nu ne fi recunoscut?

I-am răspuns că ar fi fost imposibil şi Charley fu de acord cu mine. Cu toate astea, în faţa noastră se întindea o întreagă flotă, cu oameni care ne ştiau cât se poate de bine, şi care nu ne acordau mai multă atenţie decât ar fi făcut-o dacă am fi fost un barcaz încărcat cu paie sau un iaht de plimbare. Dar situaţia nu putea rămâne aşa la infinit, şi când ne-am îndreptat spre cea mai apropiată plasă, proprietarii ei şi-au dezlegat barca de la năvod şi au început să vâslească alene spre mal. La celelalte bărci nici un semn de tulburare.

— Tare ciudat, remarcă Charley. În orice caz putem confisca năvodul.

Am coborât vela, am apucat un capăt al plasei şi am pornit s-o tragem în barcă. Dar după prima încercare, am şi auzit un glonte, ţiu-ţiu, pe deasupra noastră, apoi ricoşând pe faţa apei, urmat de o bubuitură slabă de puşcă. Cei care vâsliseră spre ţărm trăgeau acum asupra noastră. La a doua încercare de a sălta plasa din apă, un al doilea glonte trecu şuierând periculos de aproape de noi, Charley prinse capătul la un tachet şi se aşează jos. Nu se mai auzi nici o împuşcătură. Dar de îndată ce încercară să tragem năvodul împuşcăturile reîncepeau.

— Deci aşa stă treaba! exclamă Charley, aruncând capătul năvodului în apă. Vreţi un bâlci mai mare decât am intenţionat noi, atunci aşa să fie.

Ne-am îndreptat spre a doua plasă, fiindcă Charley dorea neapărat să afle dacă eram în faţa unei provocări

organizate sau nu. Când ne-am apropiat, cei doi pescari s-au desprins de năvod şi au vâslit la ţărm, în vreme ce primii doi de dinainte s-au întors la loc şi s-au legat de năvodul abandonat înainte. Şi la al doilea năvod am fost salutaţi cu focuri de armă până când am renunţat şi ne-am îndreptat către cel de-al treilea, unde manevra s-a repetat aidoma.

Atunci am renunţat, înfrânţi cu totul, am ridicat vela şi am pornit pe drumul lung de întoarcere către Benicia, împotriva vântului. Au trecut o seamă de duminici, şi în fiecare dintre ele legea a continuat să fie încălcată cu regularitate. Dar, cum nu aveam la îndemână o forţă armată, nu puteam face nimic. Pescarilor le venise o nouă idee şi se foloseau de ea cât mai mult, iar noi, după câte se părea, nu aveam cum să-i facem să o ia pe calea cea dreaptă.

La vremea asta se nimeri să apară şi Neil Partington, care se întorcea din Golful de Jos, unde petrecuse câteva săptămâni. Cu el mai veni şi Nicholas, grecul care ne ajutase în cursul raidului asupra piraţilor de stridii, şi cei doi săriră în ajutorul nostru. Ne-am făcut planurile cu mare grijă. Stabilisem ca eu şi Charley să ne ocupăm de năvoade, în vreme ce ei urmau să stea ascunşi pe ţărm şi să-i încolţească pe pescarii care se refugiau la mal şi începeau să tragă asupra noastră. Părea un plan reuşit. Asta era şi părerea lui Charley. Dar noi nu ne chibzuiserăm la fel de bine ca adversarii noştri, pescarii. Ne-au luat-o înainte, atacându-i pe Neil şi Nicholas şi luându-i prizonieri, iar nouă, ca şi înainte, ne ţiuiau gloanţele pe la urechi ori de câte ori încercam să punem mâna pe năvoade. Când ne-am lăsat păgubaşi, Neil Partington şi Nicholas au fost puşi în libertate. Arătau destul de ruşinaţi când şi-au făcut apariţia şi Charley i-a luat peste picior fără milă, numai că Neil Partington i-a răspuns în acelaşi fel, întrebându-l de ce nu şi-a pus cu mult înainte imaginaţia la treabă pentru a depăşi impasul.

— Aşteaptă, şi ai să vezi că vine ea şi ideea, îi promise Charley.

— Mai mult ca sigur, fu de acord Neil, dar tare mi-e teamă că înainte de asta vor fi exterminaţi somonii, şi nu va mai fi nevoie de nici o idee atunci când o să-ţi vină ţie.

Scârbit peste poate de aventura asta, Neil Partington o porni spre Golful de Jos, luându-l şi pe Nicholas cu el, iar eu şi Charley am fost lăsaţi să ne descurcăm cum ne-o tăia capul. Asta însemna că şi pescuitul de duminică va fi lăsat de capul lui, până când o să-i vină lui Charley vreo idee. Mi-am bătut şi eu multă vreme capul să găsesc vreun mijloc de-ai ţine în şah pe greci, cum făcea de altfel şi Charley şi am dezbătut o mie de trucuri care, cântărite în timpul discuţiei, s-au dovedit a nu face nici două parale.

În acelaşi timp, pescarii erau în mare sărbătoare, şi bărcile lor urcau şi coborau pe fluviu ca să ne facă şi mai mult sânge rău. Acum vedeam că spiritul de nesupunere se amplifica în rândul pescarilor de toate genurile. Eram înfrânţi şi îşi pierdeau respectul faţă de noi. O dată respectul pierdut, pornea să-şi arate capul dispreţul. Lui Charley începură să-i spună „baba aia”, iar pe mine m-au săltat la rangul de „stârpitura aia de mucos”. Situaţia devenea pe zi ce trecea mai de nesuportat, şi am înţeles că trebuia să le dăm grecilor o lovitură năucitoare pentru a ne recâştiga respectul de altădată.

Şi, într-o bună dimineaţă, veni şi ideea. Coborâsem la Debarcaderul Vapoarelor, acolo trăgeau la mal navele cu aburi de pe fluviu, unde am dat de un grup de gură-cască din cei care vântură malurile, ce ascultau amuzaţi povestea ghinionului care-l urmărise pe un individ destul de tânăr, cu nişte ochi adormiţi şi încălţat cu nişte cizme lungi, marinăreşti. Era un fel de pescar amator, după câte spunea el, şi-şi vindea prada pe piaţa locală din Berkley. Berkley era în Golful de Jos, la treizeci, de mile distanţă. În noaptea de dinainte, îşi întinsese omul năvodul şi cum stătea comod pe fundul bărcii îl furase somnul. Când se dezmetici se făcuse

de-acum dimineaţă, deschise ochii mai bine şi văzu că barca lui se freca alene de stâlpul Debarcaderului vapoarelor din Benicia. Mai zări în faţa bărcii nava fluvială cu aburi Apache, şi o seamă de marinari de rând se chinuiau să descâlcească bucăţi de năvod de pe zbaturi. Pe scurt, după ce omul nostru adormise, lampa de pescuit se stinsese, iar Apache dăduse peste năvodul lui. Deşi fusese sfâşiat frumos bucăţele, bucăţele, năvodul rămăsese încâlcit şi-l târâse şi pe el cu barca vreo treizeci de mile. Charley îmi dădu un cot. I-am ghicit gândul, dar am protestat:

— Păi n-avem cum închiria un ditamai vaporul!

— Nici n-am de gând, îmi aruncă el. Dar hai fuga la şantierul naval Turner. Mi-am adus eu aminte de ceva de acolo care s-ar putea să ne fie de folos.

Şi ne-am îndreptat spre şantier, unde Charley a luat-o spre Mary Rebecca, ridicată pe ţărm, unde fusese curăţată şi reparată. Era o goeletă cu fundul plat, amândoi o cunoşteam destul de bine, ce putea căra o încărcătură de o sută patruzeci de tone şi avea o suprafaţă velică mai mare decât a oricărei alte golete din golf.

— Ei, ce mai faci, Ole? îl salută Charley pe un suedez înalt, într-o cămaşă albastră, care ungea fălcile de împreunare ale picului mare cu o bucată de şorici de porc.

Ole mormăi, pufni în pipă şi continuă să ungă piesa. Căpitanul unei goelete de pe golf pune mâna la treabă la fel ca oricare dintre marinarii de rând. Ole Ericsen confirmă bănuiala lui Charley că Mary Rebecca, deîndată ce va fi dată la apă, o va lua în sus pe fluviul San Joaquin, până la Stockton să încarce cereale. Atunci Charley îi făcu propunerea şi Ole Ericsen scutură din cap.

— Doar un cârlig, un cârlig zdravăn, încerca să-l convingă Charley.

— Nu, eu ghindeşte nu, răspunse Ole Ericsen. Mary Rebecca al meu agăţeşte la fiecare bancu cu curligu ala. Nu vreau pierde Mary Rebecca. Asta la mine tot avere.

— Nu, nu, se grăbi Charley să-i explice. Braţul cârligului îl prindem pe dinafară şi îl fixăm cu o piuliţă pe dinăuntru. După ce şi-a făcut treaba, ei bine, nu ne rămâne decât să coborâm în cală, desfacem piuliţa, şi gata, cârligul cade la fund. În gaură punem iute un cep de lemn, şi Mary Rebecca va fi în regulă din nou.

Ole Ericsen se încăpăţână în ideile lui multă vreme, dar, în cele din urmă, după ce-am luat şi cina cu el, s-a lăsat încet, încet convins.

— Eu, face asta, zeu! spuse el izbind cu pumnul lui imens în palma celeilalte mâini. Da' la voi grabă cu chirlig ăla. Mary Rebecca intrat la apa noapte ast.

Era sâmbătă şi Charley trebuia să se grăbească. Ne-am îndreptat spre fierăria şantierului, unde, sub îndrumarea lui Charley, i-a fost încropit un cârlig mare, generos îndoit, din oţel tare. Fuga înapoi la Mary Rebecca. În spatele puţului mare al derivorului s-a făcut o gaură chiar prin chila propriu-zisă, capătul cârligului a fost introdus pe dinafară, s-a strâns bine şurubul. Când a fost gata, cârligul ieşea cam cu un picior sub fundul goeletei. Îndoitura lui semăna cu cea a unei seceri, numai că era cu mult mai mare.

După-amiaza, târziu, Mary Rebecca a fost dată la apă, şi s-au făcut toate pregătirile pentru ca a doua zi dimineaţa să pornească în susul fluviului. Charley şi Ole au cercetat cu mare atenţie cerul de seară, să afle semne de vânt, fiindcă, fără un vânt bun, proiectul nostru era sortit eşecului. Au fost amândoi de acord că se arătau semne că a doua zi va fi un vânt straşnic de vest, nu briza obişnuită de după-amiază, ci vânt aproape de tăria furtunii, care tocmai atunci începea să se facă simţit.

A doua zi dimineaţă, prezicerile lor s-au adeverit. Soarele strălucea în crucea cerului, dar prin strâmtoarea Carquinez urla un vânt aproape de furtună, iar Mary Rebecca porni la drum cu două terţarole luate la randă şi una la foc. În strâmtoare şi în Golful Suisun am fost întâmpinaţi de o mare destul de agitată, dar, pe măsură ce ţărmul strângea

tot mai mult întinderea apelor, valurile se calmară, în schimb vântul nu se înmuie deloc. În largul farului de la Ship Island, am scos terţarolele şi, la sugestia lui Charley, am pregătit, gata să fie ridicat, un velastrai mare, pescăresc, iar vela gabier era strânsă ghem în capul catargului, verificată şi putea fi întinsă într-o clipită şi ea.

Despicam iute apa şi, cum aveam vânt din spate, mergeam cu velele în foarfece – focul cu murele în tribord, randa cu murele în babord, când deodată dăm taman peste flota de samoni. Şi erau toate aşa cum le ştiam, bărci şi năvoade, ca în acea primă duminică, atunci când ne dovediseră pescarii pe noi, răspândite pe toată lăţimea fluviului, cât vedeai cu ochii. Pe dreapta canalului fusese lăsat un coridor îngust pentru vasele cu aburi, dar restul fluviului era împânzit cu năvoade întinse cât ţineau ele. Logic, drumul nostru ar fi trebuit să fie prin coridorul acela strâmt, dar Charley, care trecuse la timonă, îndreptă goeleta drept spre năvoade.

Treaba asta nu stârni nici un fel de tulburare printre pescari pentru că ambarcaţiunile cu vele care urcau pe fluviu aveau un fel de pinten la capătul chilei care le îngăduia să lunece peste năvoade fără să le agaţe.

— Acum le-am umflat! strigă Charley când am trecut în viteză prin mijlocul unei linii de flotoare care indicau năvodul.

La capătul liniei era un mic butoi geamandură, la celălalt cei doi pescari în barcă. Şi geamandura şi barca o luară din loc apropiindu-se, iar pescarii începură să strige când se văzură târâţi după noi. Câteva minute mai târziu am agăţat cu cârligul cel de-al doilea năvod, apoi un al treilea şi, în chipul acesta, am luat-o în viteză prin mijlocul flotei.

Consternarea care i-a cuprins pe toţi pescarii a fost cumplită, îndată ce agăţăm un năvod, cele două capete – geamandura şi barca, veneau unul lângă altul, cum erau târâte la pupa, iar atâtea bărci şi geamanduri băgate una în alta şi târâte cu viteza acea periculoasă le dădea de furcă pescarilor care se chinuiau să evite să se zdrobească una de

alta. În acelaşi timp ţipau la noi ca nişte nebuni să punem goeleta în pană cu prova în vânt, fiindcă socoteau că aveau de-a face cu nişte glume de beţivani de marinari de pe o goeletă, fără să viseze măcar că noi eram de fapt patrula de pescuit.

Era foarte greu să târăşti chiar şi un singur năvod; Charley şi Ole Ericsen hotărâseră că, pe un vânt ca acela, Mary Rebecca nu putea duce mai mult de zece năvoade. Aşa că după ce am agăţat zece năvoade cu zece bărci, în care erau douăzeci de pescari, care se înşirau în urma noastră, am făcut o voltă spre dreapta să evităm restul flotei şi ne-am îndreptat spre Collinsville.

Radiam de bucurie cu toţii. Charley manevra timona de parcă ţinea cârma unui iaht câştigător care se îndrepta spre linia de sosire la capătul cursei. Ceilalţi doi marinari care formau echipajul de pe Mary Rebecca zâmbeau cu gura până la urechi şi făceau tot felul de glume. Ole Ericsen îşi freca încântat ca un copil mâinile uriaşe.

— Eu crede că voi de la patrula pescuit niciodată atât norocos ca chind navigheze cu Ole Ericsen, spunea el când, deodată, la pupa se auzi scurt detunătura unei arme şi un glonte veni să adulmece cabina proaspăt vopsită, ricoşa de un cui şi se pierdu piuind în spaţiu.

Ole Ericsen nu gustă gluma. Când văzu el că vopseaua la care ţinea atât de mult fusese desfigurată în acest chip, sări în picioare şi arătă cu pumnul către pescari. Dar un al doilea glonte se strivi de cabină la nici şase inci de capul lui, făcându-l să se culce urgent pe punte, la adăpostul parapetului.

Toţi pescarii aveau arme la ei, şi acum deschiseră o adevărată canonadă asupra noastră. Ne-am adăpostit cu toţii, chiar şi Charley, care fu nevoit să abandoneze timona. Dacă n-ar fi fost greutatea aceea mare a năvoadelor la remorca noastră, goeleta s-ar fi aşezat travers faţă de vânt şi am fi fost la discreţia pescarilor înfuriaţi. Dar aşa cum stăteau lucrurile, năvoadele, prinse bine de coca goeletei şi

târâte mult în urmă, ţineau pupa în vânt, iar nava continuă să gonească, deşi puţin cam nesigură de ea.

Charley, întins pe punte, nu ajungea decât la cavilele de jos ale timonei şi atâta vreme cât nu putea guverna decât în acest chip, o făcea cu destulă stângăcie. Ole Ericsen îşi aminti de o placă mare de oţel pe care o avea în cala goală. Era de fapt o tablă de bordaj de la nava cu aburi New Jersey, care eşuase de curând dincolo de Golden Gate, şi Mary Rebecca participase la operaţiile de salvare.

Târându-ne pe punte, eu, cei doi marinari şi Ole am reuşit să scoatem tabla grea şi s-o ducem la pupa, unde am săltat-o în picioare, ca pe un fel de scut între pescari şi timonă. Şi gloanţele bang, poc, de tabla aceea care începu să răsune ca o ţintă, dar la adăpostul ei Charley zâmbea cu gura la urechi, şi îşi vedea liniştit de treaba lui. Şi aşa am gonit mai departe în vreme ce în urma noastră era un balamuc întreg de greci care urlau înfuriaţi, ţipau, gloanţele şuierau peste tot în jur, iar dinainte se vedea Collinsville.

— Ole, făcu Charley în şoaptă, nu ştiu ce-o să ne facem.

Ole Ericsen, care stătea culcat pe spate, lângă parapet, şi zâmbea cerului de deasupra, se întoarse pe-o parte şi se uită la el.

— Eu crede că merghe la Collinsville, replică el.

— Dar nu ne putem opri, gemu Charley. Nu m-am gândit până acum la asta, dar nu ne putem opri deloc.

Pe faţa lătăreaţă a lui Ericsen se întinse o expresie de consternare. Era cât se poate de adevărat. Apucasem pisica de coadă şi dacă ne-am fi oprit la Collinsville era ca şi cum am fi rugat-o să ne zgârâie.

— Fiecare amărât dintre ei are o puşcă, spuse încântat unul dintre marinari.

— Şi câte un cuţit, adăugă celălalt.

Acum fu rândul lui Ole Ericsen să geamă.

— Ţe caută un suedezu ca eu joache unde nu fierbe ola nu ştie, mormăi el de unul singur.

Un glonte ricoşa de tribord şi se auzi piuind ca o viespe afurisită.

— Nu-i nimic de făcut decât să o săltăm pe Mary Rebecca pe ţărm şi să fugim cât ne ţin picioarele, îşi dădu cu părerea primul dintre veselii marinari.

— Se părăsim Mary Rebecca? întrebă Ole Ericsen, cu o cutremurătoare groază în glas.

— Dacă nu vrei, nu! veni răspunsul. Dar când indivizii aceia or să urce la bord, n-aş vrea să fiu nici la o mie de mile, veni răspunsul marinarului care arată cu mâna spre balamucul pe care-l făceau pescarii de la remorca noastră.

La vremea asta treceam ridicând spume chiar prin Collinsville, la o zvârlitură de băţ de debarcader.

— Nădejdea mea e că vântul ăsta o să ţină, spuse Charley aruncând o privire în urmă la prinşii noştri.

— Ţe cu vantu? întrebă amărâtul de Ole. Niţi râul nu ţine chit lume... şi atunţi... şi atunţi...

— Atunci o luăm prin pădure şi pescarii pe urmele noastre, îl încurajă veselul marinar, în vreme ce Ole se tot poticnea în cuvinte, întrebându-se ce-o să se întâmple când o să ajungem la capătul râului.

Între timp ajunsesem la o confluenţă. La stânga era gura râului Sacramente, la dreapta cursul fluviului San Joaquin. Marinarul cel vesel se târî la prova să orienteze focul când Charley puse cârma banda în tribord şi o luă drept pe San Joaquin în sus. Vântul care până acum ne mânase din spate, ţinându-ne pe chilă dreaptă, acum ne luă dintr-o parte, şi Mary Rebecca se bandă spre babord atât de mult de parcă avea de gând să se răstoarne.

Cu toate astea, goneam înainte şi pescarii se ţineau şi ei după noi. Valoarea năvoadelor lor era mai mare decât cea a amenzilor pe care urmau să le plătească pentru încălcarea legii pescuitului, aşa că nu ar fi fost foarte câştigaţi dacă s-ar fi desfăcut de năvoade şi ar fi şters-o, treabă uşor de făcut dealtfel. În plus, nu se dădeau duşi din instinct de lângă năvoadele lor, aşa cum un marinar nu se poate

desprinde de nava lui. Iar pe lângă toate astea, se mai stârnise în ei şi dorinţa de răzbunare, şi ne puteam baza pe asta că ne vor urma până la capătul pământului, dacă reuşeam să-i târâm după noi până acolo.

Împuşcăturile se potoliseră şi ne-am uitat în urmă să vedem ce fac prizonierii noştri. Bărcile erau adunate grămadă în urmă, dar la distanţe diferite, şi le-am văzut pe primele patru din apropiere strângându-se ciotcă. Barca din frunte lăsase în urmă o parâma scurtă către următoarea. Când cei din barca respectivă o prinseră, se desfăcură de la năvod şi se traseră pe parâma până ajunseră la barca din faţă. Totuşi viteza cu care goneam era atât de mare încât manevrele lor progresau foarte încet. Uneori, după eforturi epuizante, oamenii nu reuşeau să tragă nici un inci de parâmă, dar alteori înaintau mai iute.

Când cele patru bărci s-au apropiat îndestul pentru ca să se poată trece dintr-una în alta, câte unul dintre pescarii fiecărei bărci s-au adunat în cea mai apropiată de noi luând şi arma cu ei. Asta însemna că în barca din frunte se aflau acum cinci oameni, şi era limpede că intenţia lor era să ne abordeze. Şi s-au apucat să-şi pună planul în aplicare, asudând şi trudind din greu, trăgându-se pe parâma flotoarelor unui năvod, când cu o mână când cu cealaltă şi, cu toate că înaintau încet, şi se opreau adesea să-şi tragă sufletul, treptat treptat se apropiau. Charley râse când văzu cum se chinuiau şi spuse:

— Ole, dă drumul la vela gabier.

Baierile velei au fost desfăcute, strângătorul de velă şi şcota întinse băţ, în vreme ce dinspre bărci răsuna o salvă de împuşcături. Mary Rebecca se aplecă pe-o parte şi se avântă înainte mai iute ca niciodată.

Dar pescarii nu se dădeau bătuţi. Cum la viteza aceea sporită nu se puteau apropia de noi numai folosindu-se de forţa braţelor, au făcut din scripeţii de la bărci un palanc simplu cum spun marinarii. Unul dintre ei, ţinut bine de picioare de tovarăşii săi, se apleca peste provă cât mai mult

şi agăţă capătul palancului de parâma năvodului, apoi trăgeau de curent până când cei doi scripeţi veneau unul lângă celălalt, după care manevra se repeta.

— Trebuie să dăm drumul şi la velastrai, spuse Charley.

Ole Ericsen se uită la Mary Rebecca cea greu încercată şi clătină din cap.

— O sa mature catarge de la ea, replică el.

— Dacă nu, o să fim noi măturaţi de pe ea! îi răspunse Charley.

Ole aruncă o privire îngrijorată asupra catargelor, alta spre barca încărcată cu pescarii înarmaţi şi consimţi. Cei cinci indivizi erau la prova bărcii, loc cât se poate de nefericit, când o barcă se află la remorcă. Urmăream comportarea bărcii când se întinse bubuind valastraiul cel mare, mult, mult mai mare decât gabierul, folosit numai pe briză uşoară. Când Mary Rebecca ţâşni înainte cu un salt cumplit, vârful bărcii se afundă în apă, iar pescarii se prăvăliră, unii peste alţii, într-o spaimă nebună la pupa, ca barca să nu intre sub apă.

— Cu asta i-am liniştit, observă Charley, pe când cerceta, îngrijorat, comportarea navei, care gonea împinsă de mult prea multă velatură, mai multă decât era în stare să poarte ea în mod obişnuit.

— Următoarea oprire e Antioch, anunţă marinarul cel vesel, pe tonul unui conductor de tren. Apoi urmează Maryweather!

— Vino iute încoace! îmi strigă Charley.

M-am târât pe punte şi m-am ridicat în picioare numai când am ajuns lângă el, la adăpostul scutului metalic.

— Bagă mâna în buzunarul meu, îmi porunci el, şi scoate-mi carnetul de note. Aşa. Rupe o pagină albă şi scrie ce-ţi spun eu.

Şi iată ce-am scris: „Telefonaţi la Maryweather, şerifului, poliţaiului sau judecătorului. Spuneţi-i că venim şi să ridice tot oraşul. Toată lumea să aibă arme. Să vină pe debarcader în întâmpinarea noastră, altfel suntem pierduţi.”

— Acum leag-o zdravăn de cavila de matisit, şi fii gata s-o arunci pe ţărm.

Am făcut cum mi-a spus. La vremea asta ajunsesem aproape de Antioch. Vântul şuiera în greementul nostru, Mary Rebecca se culcase bine pe-o parte şi gonea ca un ogar. Marinarii din Antioch văzuseră că dădusem drumul şi gabierului şi velastraiului, manevră foarte riscantă pe o astfel de vreme, şi se apropiaseră de capătul debarcaderului, grupuri, grupuri, să vadă ce se întâmplase.

Am trecut fluierând chiar prin faţa debarcaderului, Charley cârmi în aşa fel încât aproape l-am ras, de puteai sări pe ţărm. Când mi-a făcut semn, am aruncat cavila de matisit. S-a lovit de scândurile debarcaderului, făcându-l să răsune, sări mai departe cu vreo cincisprezece, douăzeci de picioare, şi oamenii uluiţi se repeziră la ea.

Totul s-a petrecut într-o clipită, pentru că în momentul următor Antioch rămăsese în urmă, şi noi goneam mai departe pe San Joaquin, către Maryweather, aflat la şase mile depărtare. Aici cursul fluviului se îndrepta spre vest, luând-o pe drumul lui firesc, şi din nou am orientat velele ca pentru vânt din pupa, în foarfecă, focul făcând burtă mare în tribord.

Ole Ericsen se cufundase într-o stare de disperare groaznică. Charley şi cei doi marinari arătau optimişti, de parcă ar fi avut motive temeinice pentru asta. Maryweather era o aşezare de mineri şi fiind duminică, era normal să ne aşteptăm ca toţi bărbaţii să fie pe-acasă. În plus, minerii îşi păstraseră vechea dragoste faţă de pescarii greci, şi puteam fi siguri că ne vor da cu dragă inimă o mână de ajutor.

Ne chinuiam ochii să zărim o dată măcar o fărâmă din aşezarea aceea şi, când în fine am văzut-o prima dată, ne-a adus mare uşurare: debarcaderul era negru de lume. Pe când ne apropiam, am văzut că mereu soseau alţi oameni, cu puştile în mână, coborând pe uliţa mare în fugă. Charley îşi aruncă ochii în urmă la pescari, cu expresia unuia care-şi

cântăreşte marfa, expresie care nu i-o văzusem până atunci. Pescarii erau vizibil îngroziţi de desfăşurarea de forţe armate, şi-şi puseseră puştile de-o parte.

Am strâns gabierul şi velastraiul, am coborât picul mare, şi, când am ajuns în dreptul debarcaderului principal, am slobozit randa. Mary Rebecca veni iute în vânt, bărcile pescarilor prizonieri făcură un arc mare de cerc în urma ei, nava mai înainta până pierdu elanul şi atunci am aruncat barbetele la ţărm şi am fost amaraţi. Toate manevrele astea s-au desfăşurat într-un uragan de urale scoase de încântaţii mineri. Ole Ericsen scăpă un oftat adânc de uşurare.

— Eu niciodată ghindit mai vede nevasta al meu, mărturisi el.

— Păi de ce? Doar n-am fost niciodată în vreun pericol! îi replică Charley.

Ole se uită neîncrezător la el.

— Fără glumă, aşa e, continuă Charley. În orice moment, n-aveam decât să ne scuturăm de coada asta, aşa cum am să fac acum, şi grecii puteau să-şi descurce plasele cât voiau.

Coborî în cală: cu o cheie franceză, desfăcu piuliţa şi lăsă cârligul să cadă afară. După ce pescarii îşi strânseră năvoadele în bărci şi puseră totul în ordine, cum se cuvine, o gardă de cetăţeni îi preluă din mâinile noastre şi-i conduse la închisoare.

— Eu ghindeşte fost mare nebun la mine! spuse Ole Ericsen.

Dar îşi schimbă părerea când mulţimea oraşului, plină de admiraţie, se înghesui la bord să-i strângă mâna, iar vreo doi ziarişti întreprinzători făcură fotografii cu Mary Rebecca şi căpitanul ei.

DEMETRIOS CONTOŞ.

În cele povestite despre pescarii greci, nu trebuie să se înţeleagă că aceştia erau cu totul înrăiţi. Chiar departe de realitate ideea asta. Erau totuşi oameni duri, strânşi în nişte comunităţi izolate, luptându-se cu elementele naturii pentru

a-şi câştiga cele necesare traiului. Trăiau departe de orice idee de lege şi de căile ei, nu o înţelegeau şi o socoteau un fel de tiranie. Mai ales legile pescuitului li se păreau tiranice. Iar din cauza asta, îi socoteau pe cei din patrula de pescuit drept duşmanii lor naturali.

Noi le ameninţam viaţa, sau traiul, ceea ce e acelaşi lucru, în multe privinţe. Le confiscam capcanele şi plasele ilegale, şi materialele din care fuseseră confecţionate îi costaseră o groază de bani, iar făcutul lor totalizase săptămâni întregi de muncă. Noi îi împiedicam să prindă peşte în numeroase perioade şi anotimpuri, ceea ce însemna că nu erau lăsaţi să se bucure de bunăstarea de care ar fi avut parte dacă noi n-am fi existat. Iar atunci când îi prindeam, erau duşi la tribunale, unde erau puşi să plătească amenzi în bani grei. Drept urmare, ne urau şi ne purtau sâmbetele. Aşa cum câinele e duşmanul natural al pisicii, şarpele al omului, tot astfel noi, cei din patrula de pescuit, eram duşmanii pescarilor.

Dar e timpul să arătăm că pescarii se puteau dovedi în aceeaşi măsură şi generoşi şi duşmănoşi, după cum se va vedea din povestirea lui Demetrios Contoş. Acesta locuia în Vallejo. Alături de Alec cel Mare, era cel mai zdravăn, mai curajos şi mai influent în rândul grecilor. Nu ne pricinuise niciodată necazuri, şi nu cred că ne-am fi izbit de el vreodată dacă nu şi-ar fi cheltuit banii cu o barcă de somoni. Şi barca asta a devenit pricina necazului. Pusese să fie construită după un model propriu, în care liniile obişnuite ale unei astfel de bărci au fost oarecum modificate. Spre marea lui încântare, descoperi că noua lui barcă era foarte iute, de fapt mai iute decât oricare altă barcă din golf sau de pe fluvii. În consecinţă, omul deveni foarte mândru şi plin de sine. Cum raidul cu Mary Rebecca din acea duminică împotriva pescarilor de somoni băgase spaima în ei, omul ne-a trimis un fel de provocare. Ne-a fost adusă de unul dintre pescarii locali şi ne anunţa că Demetrios Contoş, în următoarea duminică, va coborî pe

fluviu de la Vallejo şi, chiar sub ochii Beniciei, îşi va întinde năvodul şi va prinde somoni, iar Charley Le Grant, omul patrulei, n-are decât să vină şi să pună mâna pe el dacă va putea. Eu şi Charley nu auzisem bineînţeles nimic de noua lui barcă. Şi a noastră era destul de iute, şi nu ne temeam să ne confruntăm cu oricare alta ce s-ar fi nimerit să ne iasă în cale.

Veni şi duminica. Vestea provocării se răspândi pretutindeni, pescari şi oameni ai mării din Benicia veniră până la ultimul om, înghesuindu-se pe Debarcaderul Vapoarelor, până când acesta ajunsese să arate ca tribuna principală la un meci de fotbal. Eu şi Charley fuseserăm cam sceptici până atunci, dar mulţimea aceea ne convinse că provocarea lui Demetrios Contoş trebuia să aibă vreun chichirez.

După-amiază, când vântul începu să se mai întărească, uite şi vela lui arătându-se vederii, şi venea gonind cu un vânt din spate, Făcu o voltă la numai câteva picioare distanţă de debarcader, vântură mâna teatral, precum un cavaler pe cale de a intra în arena turnirului, i se răspunse cu nişte călduroase urale, şi se îndreptă spre largul strâmtorii, la câteva sute de iarzi. Apoi coborî velele şi, lăsând barca în derivă travers pe vânt, începu să-şi întindă năvodul. Nu lăsă mult năvod la apă, poate vreo cincizeci de picioare, dar eu şi Charley am rămas trăsniţi de obrăznicia individului. La vremea aceea nu ştiam, dar aveam să aflăm îndată, că năvodul pe care-l folosea era uzat, vechi şi fără valoare. Se putea prinde peşte cu el, e adevărat, dar un peşte, cât de cât mai răsărit l-ar fi rupt în bucăţi.

Charley clătină din cap şi spuse:

— Mărturisesc că mă cam pune în încurcătură. Ce contează că n-a dat la apă decât cincizeci de picioare? Dacă ne pornim spre el, n-o să aibă vreme să tragă nici năvodul ăsta în barcă. Şi de ce naiba a venit taman aici, zvârlindu-ne în obraz că el e braconier? Şi taman în faţa târgului nostru de baştină?

Vocea lui Charley luă o notă mânioasă, şi continuă câteva minute să bombănească împotriva obrăzniciei lui Demetrios Contoş. În vremea asta, omul în cauză stătea tolănit în pupa bărcii sale şi urmărea plutele năvodului.

Când un peşte mare se încurcă cu branhiile în năvod, plutele, prin mişcarea lor agitată, anunţau evenimentul. Evident, în clipa aceea îl anunţară pe Demetrios, pentru că acesta începu să tragă în barcă vreo douăsprezece picioare de plasă, se aplecă o vreme în afara bărcii şi apoi aruncă înăuntru un somon mare, lucitor. Victoria a fost salutată de spectatorii de pe debarcader cu salve întregi de urale. Era mai mult decât putea îndura Charley.

— Fiule, hai s-o pornim! îmi spuse el şi, fără a mai pierde o clipă, am sărit în barca noastră de somoni şi am ridicat velele.

Mulţimea scoate strigăte de avertizare ca să-l prevină pe Demetrios şi când am ţâşnit de la debarcader l-am văzut că retează scurt, cu un cuţit mare, năvodul acela fără valoare. Velele erau pregătite să fie ridicate şi, după o clipă, fluturau în soare. Dintr-un salt ajunse la pupa, strânse şcota, prinse vântul şi porni la drum lung, către înălţimile Contra Costa. În timpul acesta, noi ajunseserăm la nu mai mult de treizeci de picioare în pupa lui. Charley radia. Ştia că barca noastră era destul de iute, şi mai ştia în plus că atunci când era vorba de mânuit o barcă, puţini oameni erau pe măsura lui. Era convins că-l va prinde pe Demetrios, iar eu îi împărtăşeam încrederea. Dar parcă nu se arătau semne că ne apropiam.

Era destulă briză. Noi lunecam uns pe faţa apei, însă Demetrios se îndepărta încet, încet de noi. Şi nu numai că mergea mai repede, dar mai şi urca pe vânt cu o fracţiune de grad mai bine ca noi. Şi asta ne-a sărit în ochi mai ales când a făcut volta sub înălţimile Contra Costa şi a pornit în următoarea bordee, urcând cu vreo sută de picioare mai bine decât noi în vânt.

— Ei, fir-ar! exclamă Charley. Ori barca aia-i un fulg, ori noi avem la chilă legat un butoi de ulei de cinci galoni!

Şi aşa se părea: ori una, ori alta. Şi la vremea când Demetrios ajunse la înălţimile Sonoma, de cealaltă parte a strâmtorii, noi rămăseserăm atât de mult în urmă, fără nici o şansă de a-l ajunge, încât Charley îmi spuse să slăbesc şcota, şi ne-am întors la Benicia. Mulţimea adunată pe Debarcaderul Vapoarelor ne acoperi de batjocură când ne-a văzut întorcându-ne şi legând barca la cheu. Eu şi Charley am ieşit din barcă şi am şters-o, cu coada-ntre picioare. Fusese o lovitură pentru mândria unui om care crede că are o barcă bună şi ştie cum să meargă cu ea, dar vede că un altul trece fluierând pe lângă el şi-l lasă cu buzele umflate.

Charley a umblat năuc vreo câteva zile, gândindu-se numai la asta, când am primit vorbă, ca de obicei, că duminica următoare Demetrios Contoş va repeta isprava. Charley se trezi. Puse să i se scoată barca din apă, îi curăţă şi-i vopsi fundul, făcu mici modificări la derivor, verifică manevrele curente, şi a stat aproape toată noaptea de sâmbătă şi a cusut o velă nouă şi mult mai mare. De fapt era atât de mare încât a fost nevoie de balast suplimentar, aşa că pe fundul bărcii am pus aproape cinci sute de funzi de fier de cale ferată în plus.

Veni şi duminica, şi o dată cu ea şi Demetrios Contoş, ca să încalce cu insolenţă legea, ziua în amiaza mare. Din nou am avut parte de obişnuita briză de după-amiază, şi din nou Demetrios s-a lepădat, tăind, de vreo patruzeci de picioare, sau chiar mai mult de năvod putred, a ridicat velele şi a pornit-o la drum sub nasul nostru. Dar omul ghicise manevrele lui Charley şi velele lui se ridicau mai sus ca de obicei, şi în plus mai adăugase pânză la marginea de cădere a randei.

Pe drumul până la înălţimile Contra Costa, cursa a fost chit pe chit, şi niciunul dintre noi nu părea să câştige sau să piardă ceva. Dar, pe când am făcut volta în celălalt bord

către înălţimile Sonoma, vedeam limpede că, deşi înaintam cu aceeaşi viteză, Demetrios urca pe vânt mult mai bine ca noi. Şi cu toate astea, Charley manevra barca asta cu toată priceperea şi fineţea de care era el în stare, scoţând din ea mai mult ca niciodată.

Bineînţeles, putea să scoată revolverul şi să tragă asupra lui Demetrios; dar de multă vreme descoperisem că nu ne stătea în caracter să tragem asupra unui om care fugea fiindcă se făcuse vinovat de o măruntă încălcare a legii. Pe lângă asta se părea că între oamenii patrulei şi pescari se încheiase un fel de înţelegere tacită. Dacă noi nu trăgeam în ei când încercau să scape, nici ei nu se apucau să ne înfrunte atunci când puneam mâna pe ei. Şi aşa s-a făcut că Demetrios Contoş se îndepărta de noi şi, la rândul nostru, am jucat cinstit şi am încercat doar tot ce ne-a stat în putinţă să-l ajungem din urmă. În schimb, dacă barca noastră s-ar fi dovedit mai iute ca a lui, sau dacă am fi manevrat-o mai bine, ştiam că nici el n-ar fi opus rezistenţă când l-am fi prins.

Din cauza velei atât de mari, a vântului zdravăn, care se dezlănţuise peste strâmtoarea Carquinez, am văzut că navigam cum s-ar spune la rasul apei. Trebuia să fim mereu cu ochi-n patru ca să nu ne răsturnăm şi, în timp ce Charley era la eche, eu ţineam şcota randei în mână, numai cu o voltă la tachet, gata să-i dau drumul în orice clipă. Demetrios, după cum vedeam şi noi, fiind singur la toate manevrele, nu avea nici când să răsufle.

Dar era în zadar să încercăm a pune mâna pe el. Din adâncul minţii sale dăduse la iveală o barcă ce era mai bună ca a noastră. Şi cu toate că Charley naviga cel puţin la fel de bine, dacă nu chiar puţin mai bine, barca pe care o avea el în mână nu era pe măsura celei a grecului.

— Dă drumul şcotei, îmi porunci Charley.

Şi, în vreme ce barca noastră se abătu sub vânt, spre noi pluti hohotul batjocoritor al lui Demetrios. Charley scutură din cap şi-mi zise:

— N-are nici un rost. Barca lui Demetrios e mai bună. Dacă mai încearcă isprava asta încă o dată, trebuie să venim cu o nouă şmecherie şi noi.

De data asta imaginaţia mea ne veni în ajutor.

— Ce-ar fi, i-am sugerat eu miercurea următoare, dacă eu l-aş fugări pe Demetrios cu barca duminica viitoare, în vreme ce tu îl aştepţi la debarcaderul din Vallejo să sosească?

Charley cumpăni ideea o vreme şi apoi se pocni peste genunchi.

— Nu-i rea ideea. Începi să-ţi pui capul la contribuţie. Aş zice că e meritul profesorului pe care l-ai avut.

După câteva clipe reluă:

— Nu trebuie să-l goneşti prea departe, fiindcă altfel o să se îndrepte spre golful San Pablo, în loc să o ia spre casă, şi o să stau degeaba, aşteptându-l zadarnic, de unul singur, pe debarcader să sosească.

Joi, Charley, veni cu o obiecţie faţă de planul meu:

— Toată lumea o să ştie că am plecat la Vallejo, şi poţi fi sigur că o să afle şi Demetrios. Tare mi-e teamă că trebuie să renunţăm la ideea asta.

Obiecţia lui era cât se poate de întemeiată, şi toată ziua m-a chinuit părerea de rău. Dar noaptea mi s-a părut că se deschide o nouă cale şi, în nerăbdarea mea, l-am sculat şi pe Cliarley din somnul lui adânc.

— Hmm! mormăi el. Ce s-a întâmplat? A luat foc casa?

— Nu! i-am răspuns eu. Nu casa, mintea mea! Ascultă. Duminică eu şi cu tine ne învârtim prin Benicia exact până în clipa în care se arată pânza bărcii lui Demetrios. Cu asta adormim bănuielile tuturor. Apoi, când Demetrios se zăreşte ca lumea, o iei alene spre târg şi te tot duci. Toţi pescarii or să te creadă învins, că te-ai împăcat şi tu cu gândul că eşti învins.

— Până aici toate bune, comentă Charley, în vreme ce eu mă oprisem să-mi trag sufletul.

— Ba chiar foarte bune, am continuat eu mândru. O poţi lua aşa ca un om fără nici o treabă spre oraş, dar, îndată ce nu te mai zăreşte nimeni, o iei la picior cât poţi către prăvălia lui Dan Maloney. Împrumută de la el iapa aceea micuţă, şi întinde-o pe şleau către Vallejo. Drumul e bun, şi poţi ajunge mult mai repede decât îi trebuie lui Demetrios ca să răzbească împotriva vântului.

— Şi dimineaţă, continuă Charley, arătându-se de acord fără ezitare cu această modificare a planului, primul lucru pe care-l fac e să mă duc să aranjez pentru iapă.

Ceva mai târziu, adăugă, sculându-mă de data asta el pe mine dintr-un somn adânc:

— Şi ascultă – îl auzii eu chicotind pe întuneric – ascultă, fiule, nu pare puţin cam ciudat ca patrula de pescuit să pornească la treabă călare?

— Asta-i imaginaţie, i-am răspuns eu. Doar asta predici tu mereu. Când gândeşti să gândeşti cu un pas înaintea celuilalt şi atunci ai şansa să câştigi.

— Ha! Ha! chicoti el. Şi dacă de data asta pasul ăsta înainte n-o să-i scoată sufletul celuilalt atunci să nu-mi spui mie, umilul tău servitor, Charley Le Grant.

Vineri dimineaţă mă întrebă:

— Dar ai să te descurci singur cu barca? Nu uita că i-am pus nişte vele cam mari.

I-am vorbit despre priceperea mea atât de bine că n-a mai amintit problema asta până sâmbătă, când m-a sfătuit să scoatem înăditura de la marginea de cădere a randei. Dar bănuiesc că dezamăgirea care se zugrăvi pe chipul meu l-a făcut să renunţe, fiindcă eram mândru nevoie mare de îndemânarea mea în ale navigaţiei, şi aşteptam nebun de nerăbdare s-o pornesc cu randa aceea mare să zbor prin golful Carquinez în siajul grecului care fugea.

Ca de obicei, duminica şi Demetrios Contoş au sosit împreună. De acum devenise regulă ca pescarii să se strângă pe Debarcaderul Vapoarelor să-l salute la venire şi să râdă de înfrângerea noastră. Coborî velele la vreo câteva

sute de iarzi mai în larg, şi întinse cele cincizeci de picioare de năvod putred ca de obicei.

— Cred că aiureala asta o să ţină atâta vreme cât mai are vechitura asta de năvod, mormăi Charley, înadins ca să-l audă cei câţiva pescari din preajmă.

— Atunci eu dai la el năvod vechi de la mine, se băgă iute în vorbă, cu răutate, unul dintre ei.

— Nici nu-mi pasă, îi răspunse Charley. Mai am şi eu nişte năvod vechi şi îl pot oferi şi eu, dacă se face-ncoa şi mi-l cere.

Au râs cu toţii, pentru că acum le dădea mâna să fie de treabă cu un om atât de rău tras pe sfoară cum era Charley

— Ei, salutare, fiule, îmi strigă Charley o clipă mai târziu. Cred că o iau spre târg, la crâşma lui Maloney.

— Mă laşi să ies numai eu cu barca? l-am întrebat.

— Dacă ai chef, n-ai decât! veni răspunsul, în vreme ce se învârti pe călcâie şi se îndepărtă alene.

Demetrios scoase din năvod doi somoni zdraveni, şi eu m-am aruncat în barcă. Pescarii se înghesuiră mai aproape, puşi acum pe şotii şi, în vreme ce eu mă străduiam să ridic velele, m-au copleşit cu tot felul de sfaturi în bătaie de joc. Ba în plus începură să pună tot felul de pariuri gogonate, arătându-se convinşi că-l voi prinde pe Demetrios, iar doi dintre ei, constituindu-se într-un fel de comitet de arbitri, mi-au cerut, cu mare seriozitate, permisiunea de a veni cu mine ca să vadă cum am să reuşesc isprava asta. Eu nu mă grăbeam. Întârziam cu bună ştiinţă ca să-i las lui Charley cât mai mult timp la dispoziţie; mă arătam nemulţumit de felul cum se întinsese vela, am făcut câteva neînsemnate modificări la scripetele mic care punea la post picul. Şi abia când am fost convins că Charley ajunsese la crâşma lui Dan Maloney şi era de-acum călare pe iapă, am desfăcut barbeta de la cheu şi am prins vântul în randa cea mare. O rafală ţeapănă mi-a întins-o bine şi bordul de sub vânt s-a înclinat atât de mult că m-am trezit cu mai multe găleţi de apă în barcă. Una ca asta i se întâmplă chiar şi celui mai

bun iahtman pe o barcă mai mică; am dat imediat drumul şcotei randei şi am redresat barca, dar manevra a fost salutată cu urale, de parcă aş fi făcut cine ştie ce ispravă de ageamiu.

Când Demetrios Contoş văzu numai o singură persoană în barca patrulei de pescuit, şi se mai şi dumiri că era vorba de un puşti, începu să se joace cu mine. După ce făcu o voltă scurtă spre larg, cu mine la numai treizeci de picioare în urma lui, se întoarse, lăsând randa mai larg, către Debarcaderul Vapoarelor, iar de acolo porni în volte scurte, se suci şi se răsuci în toate părţile, spre marea bucurie a spectatorilor încântaţi. Eu eram pe urmele lui continuu, şi ce făcea el îndrăzneam să fac şi eu, chiar şi atunci când execută o voltă sub vânt, făcând ampanare cu randa aceea mare – manevră foarte periculoasă cu o astfel de pânză şi pe un vânt ca acela.

Individul îşi pusese nădejdea în rafalele brizei mării şi în curentul puternic de reflux, care împreună stârniseră nişte valuri parşive, socotind că or să mă dea gata. Dar eu eram dornic să arăt tot ce pot şi niciodată în viaţa mea n-am strunit mai bine o ambarcaţie ca în ziua aceea. Eram în deplin acord cu toată simfonia din jur, mintea îmi lucra iute şi fără poticneli, mâinile n-au bâjbâit nici o secundă, şi se părea că într-un fel ghicesc cele o mie de lucruri mărunte de care trebuie să ţină seama în fiecare clipă unul care navighează cu o barcă mică.

În schimb Demetrios începu să aibă necazuri. Ceva nu mergea la derivorul central, şi lama derivorului se blocase, nu mai cobora până la capăt. Într-un scurt răgaz, pe care-l câştigase păcălindu-mă cu o manevră deşteaptă, l-am văzut cum se chinuia furios cu lama derivorului, încercând să o forţeze să se lase până jos. Dar eu nu i-am îngăduit timp să răsufle, şi a fost nevoit să se întoarcă în grabă la eche şi scota.

Lama aceea a derivorului îl îngrijora. Renunţă să se mai joace cu mine, şi porni într-o voltă lungă spre Vallejo. Spre

marea mea bucurie, am văzut că la prima bordee lungă eu reuşeam să urc pe vânt o idee mai bine decât el. Şi aici mi-ar fi prins bine să mai am pe cineva în barcă cu mine, fiindcă, în situaţia aceea, când eu eram la numai câteva picioare în urma lui, nu îndrăznea să lase echea şi să fugă la mijlocul bărcii să încerce iar să lase lama derivorului mai jos.

Pentru că a văzut că nu putea urca pe vânt ca mai înainte, a început să largheze randa şi să se lase ceva mai sub vânt, ca să se depărteze de mine. I-am îngăduit manevra asta, eu urcând mai departe în vânt, după care am luat-o drept spre el. Când m-am apropiat, s-a prefăcut că face volta, ceea ce m-a obligat să urc, iar în vânt ca să i-o iau înainte. Dar nu fusese decât o şmecherie din partea lui, bine executată, şi îşi văzu mai departe de drum, în vreme ce eu trebuia să recuperez terenul pierdut.

Când era vorba de manevre, omul era fără îndoială mai priceput decât mine, în nenumărate rânduri aproape că fusese al meu, dar de fiecare dată mă păcălise şi scăpase, în plus, vântul se întărea mereu şi amândoi eram obligaţi să facem continuu manevre pentru a evita răsturnarea. Iar barca mea nu se răsturnase încă numai datorită balastului suplimentar. Stăteam călare pe copastia din vânt, cu echea într-o mână şi în cealaltă cu şcota, doar cu o voltă la tachet, iar la câte o rafală mai puternică eram obligat să-i mai dau drumul. În astfel de cazuri pierdeam vântul, ceea ce era ca şi cum aş fi risipit forţa de împingere, şi bineînţeles că pierdeam teren. Singura mea mângâiere era că Demetrios părea obligat să procedeze la fel.

Puternicul curent de reflux, care gonea în josul strâmtorii, chiar împotriva vântului, forma nişte valuri neobişnuit de mari şi parşive care dădeau buzna mereu peste copastie. Eram ud leoarcă şi până şi randa era udă până la jumătatea marginii de întinsură. La un moment dat am reuşit eu să i-o iau cu manevrele înainte lui Demetrios, şi prova mea s-a izbit de barca lui cam pe la mijlocul ei. Aici ar fi trebuit să

mai am pe cineva în barcă cu mine. Înainte de a apuca eu să gonesc până la prova şi să sar în barca lui, Demetrios depărtase bărcile, împingând cu vâsla şi mi-a râs în faţă în vreme ce se îndeletnicea cu treaba asta.

Ajunsesem acum la gura strâmtorii, zonă foarte păcătoasă. Aici strâmtoarea Vallejo şi strâmtoarea Carquinez se întâlnesc. Pe gura celei dintâi năvălea toată apa râului Napa şi curentul refluxului, prin a doua năboiau apele din Golful Suisun ca şi râurile Sacramento şi San Joaquin. Iar acolo unde masele acestea imense de apă, gonind iute, se înfruntau, se forma o cumplită resacă de larg. Şi, ca să fie toate şi mai afurisite vântul urla pe cele cincisprezece mile ale Golfului San Pablo, ridicând şi el nişte valuri groaznice care se repezeau spre resaca de mare.

Curenţi potrivnici goneau în toate părţile, înfruntându-se, formând anafoare, sorburi, făcând apa să fiarbă, sau ridicându-se în valuri enorme, abrupte, care se prăbuşeau apoi pe punte şi dintr-un bord şi din celălalt în aceeaşi măsură. Şi peste toate, ameţite, mânate de o nebunie a mişcării, veneau bubuind valurile imense, cu crestele spulberate de vânt, dinspre golful San Pablo.

Eu eram apucat de aceeaşi sălbatică dezlănţuire ca şi apele. Barca se purta minunat, zburând, ţâşnind prin haosul acela ca un cal de curse. Abia puteam să mă stăpânesc, prins de bucuria navigaţiei. Vela imensă, vântul care urla, valurile copleşitoare, barca scuturată din toate părţile, iar eu – un pigmeu, un nimic în totită această învălmăşeală, reuşeam să domin lupta elementelor, zburând prin mijlocul ei, peste ea, triumfător.

Şi chiar la momentul acela, pe când chiuiam din toţi rărunchii, ca un erou victorios, barca primi o izbitură groaznică şi se opri scurt pe loc. Eu am fost proiectat spre prova, pe fundul bărcii. Când am sărit în picioare am văzut în fugă un corp verzui, acoperit de scoici şi mi-am dat imediat seama despre ce era vorba – spaima navigaţiei, un trunchi scufundat. Nu există om care să se poată păzi de o

astfel de catastrofă. Îngreunat de apă, plutea chiar sub faţa mării, era imposibil de zărit la vreme în apele acelea frământate ca să-l eviţi.

Cu siguranţă că toată prova fusese zdrobită, pentru că în câteva secunde barca era ochi cu apă. Apoi vreo două valuri au umplut-o cu totul, şi se duse drept la fund, trasă de balastul greu. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât eu m-am trezit încurcat în velă şi tras în adânc. După ce m-am zbătut şi mi-am croit drum spre suprafaţă, aproape sufocat, cu plămânii stând să plezneascâ, n-am zărit nici urmă de vâslă măcar. Probabil că vâslele fuseseră duse la vale de curentul haotic. L-am văzut însă pe Demetrios Contoş uitându-se în urmă, şi i-am auzit glasul batjocoritor, de om răzbunat, în vreme ce striga triumfător. Îşi păstra drumul mai departe, fără să şovăie, lăsându-mă să pier.

Nu-mi rămânea nimic altceva de făcut decât să mă salvez înot, ceea ce, în dezlănţuirea aceea sălbatică, însemna, în cel mai bun caz, doar câteva minute de viaţă în plus. Ţinându-mi răsuflarea şi chinuindu-mă cu mâinile pe sub apă, am reuşit să-mi scot cizmele grele marinăreşti din picioare şi haina. Dar prea mult aer tot nu reuşeam eu să trag în piept şi, curând, am descoperit că nu înotul, ci respiraţia era problema principală.

Berbecii imenşi, albi, dinspre San Pablo, mă izbeau, mă răsuceau şi mă băgau la fund, în vreme ce resaca de larg mă sufoca, îmi arunca valuri în ochi, în nas, în gură. Apoi sorburi neaşteptate mă apucau de picioare, mă trăgeau spre adânc, pentru a mă scuipa cine ştie unde, în vreo frământare de ape, şi taman când voiam să iau şi eu o gură de aer, un talaz albit de spumă se spărgea chiar în capul meu.

Era imposibil să mai rezist prea mult. Trăgeam în piept mai multă apă decât aer, şi simţeam cum mă înec. Începusem să-mi cam pierd cunoştinţa, în capul meu toate se învârteau. Mă zbăteam, mai mult spasmodic, instinctiv, şi

abia mai eram conştient de ceva când m-am simţit apucat de umeri şi tras peste copastia unei bărci.

O vreme am zăcut întins pe bancheta unde fusesem aruncat, cu faţa în jos, în vreme ce apa îmi curgea gârlă pe gură. După un timp, încă slăbit, mai mult leşinat, m-am răsucit să văd cine era salvatorul meu. Şi iată de la pupa, într-o mână cu şcota, şi echea în cealaltă, îmi zâmbi, dând din cap cât se poate de firesc, Demetrios Contoş. Avusese de gând să mă lase să mă duc la fund – mi-a spus el mai târziu – dar omul din el se luptase, câştigase bătălia şi-l făcuse să se întoarcă la mine.

— La tine bine, acum? mă întrebă el.

Am reuşit să îngaim un fel de da mai mult cu buzele, fiindcă deocamdată nu reuşeam să articulez vreun cuvânt.

— La tine conduce barcă foarte bine! adăugă el. Bine ca la un bărbat.

Un compliment de la Demetrios Contoş era compliment într-adevăr, şi i-am apreciat mult vorbele, deşi nu eram în stare decât să dau din cap în semn de încuviinţare.

N-am mai continuat discuţia pentru că eu aveam de furcă cu mine ca să-mi revin, iar el era prins cu barca. O luă drept spre debarcaderul de la Vallejo, legă bine barca la mal şi apoi mă ajută să cobor. Şi se nimeri ca în momentul în care amândoi ne-am trezit pe debarcader să se arate şi Charley de după un stelaj de uscat năvoade şi să pună mâna pe braţul lui Demetrios Contoş.

— Mi-a salvat viaţa, Charley, am protestat eu, şi nu cred că după asta merită arestat.

Pe mutra lui Charley se ivi o expresie încurcată, care se şterse de altfel deîndată, într-un fel care arăta că luase o hotărâre.

— Fiule, n-am ce face, spuse el blând. Nu pot să-mi încalc îndatoririle, şi îndatorirea mea firească e să-l arestez. Astăzi e duminică, în barcă văd doi somoni pe care i-a prins astăzi. Ce pot să fac?

— Dar mi-a salvat viaţa! am insistat eu, neînstare să invoc alt argument.

Demetrios Contoş se întunecă la faţă de furie când înţelese hotărârea lui Charley. Trăia sentimentul că fusese tras pe sfoară. Partea cea mai umană a sufletului său triumfase, făcuse un act plin de generozitate şi salvase un duşman aflat la ananghie, iar drept mulţumire duşmanul îl băga la închisoare.

Pe drumul de întoarcere spre Benicia, eu şi Charley ne-am înfruntat continuu. Eu apăram spiritul, legii, nu litera ei, dar Charley se agăţase de literă ei. După câte pricepea el, nu avea altă cale de ieşire. Legea spunea explicit că duminica nu era voie să prinzi somoni. El era om al patrulei de pescuit, şi datoria lui era să impună respectarea legii. Asta era tot. Îşi făcuse datoria, şi conştiinţa lui era curată. Totuşi mie toată treaba mi se părea nedreaptă, şi-mi părea tare rău pentru Demetrios Contoş.

Două zile mai târziu, am coborât la Vallejo pentru proces. Eu trebuia să mă prezint în calitate de martor, şi am trăit cea mai nesuferită postură din viaţa mea când am fost nevoit să declar, în boxa martorilor, că-l văzusem pe Demetrios prinzând cei doi somoni cu care-l găsise Charley.

Demetrios îşi angajase şi el un avocat, dar cazul lui era fără ieşire. Juriul s-a retras numai cincisprezece minute şi se întoarse declarându-l pe Demetrios vinovat. Judecătorul l-a condamnat să plătească o amendă de o sută de dolari sau să facă cincizeci de zile de închisoare.

Charley se prezentă în faţa grefierului curţii.

— Doresc să plătesc eu amenda, spuse el punând în acelaşi timp pe birou cinci monede de aur de douăzeci de dolari. Fiule... ăăă... e singura ieşire, se poticni el în cuvinte când se întoarse spre mine.

Mi s-au umezit ochii când l-am prins de braţ.

— Vreau şi eu să... ăăă... plătesc, am început eu.

— Să-ţi plăteşti şi tu jumătatea? mă întrerupse el. Bineînţeles că mă aştept să ţi-o plăteşti...

Între timp, Demetrios fusese informat de avocatul lui că amenda fusese plătită de Charley. Demetrios veni iute spre Charley, îi strânse mâna, şi tot sângele fierbinte de meridional i se adunase parcă în obraji. Apoi, pentru a nu se lăsa mai prejos nici el, insistă să fie lăsat să-şi plătească amenda, plus onorariul avocatului, şi făcu o adevărată criză de furie când Charley îl refuză.

Cred că gestul lui Charley, mai mult decât toate celelalte isprăvi ale noastre, le-a demonstrat pescarilor adânca semnificaţie a respectării legii. Charley crescuse, ehei, mult în ochii lor, şi m-am ales şi eu cu oarecare renume, fiind socotit drept puştiul care ştie să mânuiască o barcă. Demetrios Contoş nu numai că n-a mai încălcat niciodată legea, ci deveni un foarte bun prieten al nostru, şi adesea dădea o fugă la Benicia să mai stea la taifas cu noi.

BASMAUA GALBENĂ

— Nu vreau să zici că te oblig, fiule, îmi spuse Charley, dar eu ţin morţiş să nu mai participi la altă patrulare. Ai ieşit teafăr din atâtea situaţii afuriste şi izbindu-te de atâţia oameni afurisiţi, încât ar fi mare păcat să ţi se întâmple ceva chiar acum, la sfârşit.

— Dar cum oare aş putea face să scap de această ultimă patrulă de care zici? l-am întrebat eu plin de aroganţa tinereţii. Trebuie să fie, doar ştii bine, o ultimă oară în orice.

Charley îşi încrucişa picioarele, se lăsă pe spate şi cântări cele spuse.

— Adevărat, foarte adevărat. Dar de ce să nu zicem că ultima a fost capturarea lui Demetrios Contoş? Ai scăpat cu bine şi din încercarea asta, eşti destul de teafăr şi inimos în ciuda bălăcelii de care ai avut parte, şi... ăăă...

Se poticni, iar o vreme nu fu în stare să continue...

— Şi n-aş putea să mi-o iert niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva.

Am râs de temerile lui Charley, dar, de hatârul sentimentelor lui faţă de mine, am fost de acord să consider că ultima participare la acţiunile patrulei avusese loc.

Fusesem împreună vreme de doi ani încheiaţi şi acum plecam din rândurile patrulei de pescuit pentru a mă întoarce să-mi termin studiile. Câştigasem bani şi pusesem de-o parte destui ca să-mi ajungă vreme de trei ani la gimnaziu şi, deşi până la începerea cursurilor mai erau câteva luni bune, aveam de gând să mă pregătesc serios pentru examenele de admitere.

Toate calabalâcurile mele erau rânduite cum trebuie într-un cufăr de marinar, şi abia aşteptam să-mi cumpăr biletul şi să mă sui în trenul de Oakland, când Neil Partington sosi la Benicia. Era nevoie de Reindeer deîndată în Golful de Jos, cu treburi urgente, şi Neil adăugă că avea de gând să o ia drept spre Oakland. Cum acolo îşi avea domiciliul, iar pe timpul cât aveam să merg la şcoală urma să locuiesc la el, spunea că nu vedea nici un motiv să nu-mi urc cufărul la bord şi să merg cu ei.

Aşa că mi-am adus cufărul la bord, pe la mijlocul după-amiezii am ridicat randa cea mare de pe Reindeer şi am molat parâmele. Era o vreme parşivă de toamnă. Briza mării, care suflase statornic toată: vara dispăruse, iar locul ei fusese luat de tot felul de vânturi ce băteau capricioase sub un cer mohorât. În consecinţă ora sosirii era foarte îndoielnică. Am pornit o dată cu refluxul. Pe când coboram strâmtoarea Carquinez, m-am uitat îndelung, pentru ultima oară, spre Benicia şi şantierul lui Turner, unde asediasem nava Lancashire Queen, şi-l prinsesem pe Alec cel Mare, regele grecilor. Iar la gura strâmtorii, m-am uitat cu mult interes spre locul unde, cu câteva zile înainte, m-aş fi înecat dacă nu era firea omenoasă a lui Demetrios Contoş.

Un zid imens de ceaţă înainta pe faţa Golfului San Pablo, îndreptându-se spre noi, şi în câteva minute Reindeer naviga orbeşte prin bezna umedă. Charley, care stătea la cârmă, părea să aibă un fel de instinct aparte în situaţiile astea. Mărturisea singur că nu ştia nici el cum de se brodea, dar avea un fel de-a dreptul minunat de a calcula

vânturile, curenţii, distanţele, timpul, deriva, viteza de înaintare a ambarcaţiei.

La câteva ceasuri după ce-am intrat în ceaţa aceea, Neil Partington spuse:

— Pare că are de gând să se ridice. Hei, Charley, pe unde zici că am ajuns.

Charley se uită la ceas.

— Ora şase, încă trei ceasuri de reflux, mormăi el în treacăt.

— Dar unde zici că suntem? insistă Neil.

Charley chibzui un moment, şi după aceea răspunse:

— Refluxul ne-a abătut puţin de la drumul nostru, dar dacă ceaţa se ridică chiar în clipa asta, şi după cum se arată are să se ridice, o să vezi că nu suntem la mai mult de o mie de mile de Debarcaderul lui McNear.

— Ai putea să fii ceva mai precis, măcar cu câteva mile, bombăni Neil, arătându-şi prin tonul vocii dezamăgirea.

— În regulă, făcu Charley ca s-o încheie. Atunci până acolo nu-i mai puţin de un sfert de milă, dar nici mai mult de jumătate.

Vântul se mai întări după câteva rafale, şi ceaţa se subţie vizibil.

— Debarcaderul lui McNear e exact într-acolo, spuse Charley, arătând în ceaţă, drept în traversul nostru.

Toţi trei ne zgâiam scrutând în direcţia arătată, când Reindeer se izbi cu un trosnet înfundat de ceva şi încremeni pe loc. Am alergat la prova şi am văzut că bompresul ei se încurcase într-un greement ars de soare şi putred, susţinut de un catarg scurt, ciuntit. Iahtul nostru intrase cu prova într-o joncă ce stătea la ancoră.

În clipa când ajunsesem şi noi la prova, din cabina întrepunte dădură buzna afară, ca nişte viespi, cinci pescari cu ochii cârpiţi încă de somn. În fruntea lor venea un individ numai muşchi, pe care-l remarcai de departe după mutra mâncată de vărsat şi basmaua galbenă legată la cap. Era chiar Basma Galbenă, pescarul pe care-l arestasei cu un an

înainte pentru că viola legile pescuitului la creveţi şi, la vremea respectivă, aproape că provocase scufundarea iahtului Reindeer, aşa cum şi acum mai mai să ne trimită la fund violând legile navigaţiei.

— Ce dracu v-a apucat să vă proţăpiţi aici în mijlocul traficului fără să puneţi în funcţiune un corn de ceaţă? strigă furios la ei Charley.

— Ce i-a apucat? îi răspunse calm Neil. Aruncă şi tu o privire... Ai priceput ce i-a apucat?

Ne-am uitat în direcţia indicată de degetul lui Neil, în mijlocul nepuntat al joncii am văzut că barca era pe jumătate plină cu creveţi şi, după cum am constatat la o mai atentă cercetare, abia prinşi. Amestecaţi cu creveţii mai erau şi miriade de peştişori, de la un sfert de inci în sus. Basma Galbenă ridicase capcana de creveţi după maxima fluxului şi, profitând de adăpostul ceţii, rămăsese, plin de îndrăzneală, lângă sculele sale, aşteptând să le mai salte o dată după maxima refluxului.

— Ei bine, spuse Neil, trebuie să recunosc că în toată viaţa mea, după câtă experienţă am adunat în poliţia apelor, asta e cea mai uşoară captură pe care am făcut-o. Ce facem cu ei, Charley?

— Remorcăm jonca până la San Rafael, bineînţeles, veni răspunsul acestuia.

Charley se întoarse apoi spre mine:

— Fiule, saltă-te pe joncă şi eu îţi arunc o parâmă de remorcaj. Dacă vântul nu ne lasă baltă, ajungem la râu înainte ca refluxul să scadă prea mult, dormim la San Rafael şi sosim la Oakland mâine la prânz.

Acestea fiind spuse, Charley şi Neil se întoarseră la Reindeer, şi îl puseră pe drum, cu jonca remorcată la prova. M-am dus la pupa şi am luat în stăpânire prada, guvernând cu o eche de pe vremea potopului şi un safran cu nişte găuri mari, romboidale în el, prin care apa trecea ca prin ciur.

Dar la vremea asta, ceaţa se ridicase şi poziţia aproximată de Charley fu confirmată de Debarcaderul McNcar, care se vedea la numai jumătate de milă distanţă. Mergând de-a lungul ţărmului de vest, am dublat Capul Pedro în văzul tuturor aşezărilor de pescari de creveţi şi se stârni mare zarvă când văzură una din joncile lor remorcată în urma cunoscutei nave a patrulei de pescuit.

Vântul dinspre ţărm venea acum în rafale şi nu te puteai bizui pe el; ne-ar fi prins bine dacă ar fi fost ceva mai tăricel. Râul San Rafael, pe care trebuia să urcăm pentru a ajunge la oraş ca să ne încredinţăm prizonierii autorităţilor, curgea printr-o zonă întinsă de smârcuri, pe unde era greu de navigat la vremea refluxului, iar când apele erau foarte scăzute nu se mai putea merge deloc pe el. Deoarece acum refluxul ajunsese cam la jumătatea lui, trebuia să ne cam grăbim. Dar jonca aceea masivă ne împiedica, bălăngănindu-se în urma lui Reindeer, şi ţinându-ne în loc ca un balast inutil de aceeaşi greutate.

— Spune amărâţilor să ridice vela, îmi strigă în cele din urmă Charley. N-am chef să ne bălăcim în mocirla smârcurilor toată noaptea.

I-am repetat ordinul lui Basma Galbenă, care începu să bombăne răguşit ceva oamenilor săi. Răcise zdravăn omul, şi uneori îl apuca câte o criză de tuse de se făcea în două, şi-i ieşeau din cap ochii injectaţi. Acum arăta mai de spaimă decât înainte, şi când îmi azvârlea câte o căutătură rea îmi aduceam aminte, înfiorându-mă, cum scăpasem ca prin urechile acului de mâna lui când îl arestasem prima dată.

Echipajul se rândui la fungi şi vela aceea ciudată, triunghiulară, vopsită maroniu deschis, se ridică la catarg. Navigam cu vântul din spate, când Basma Galbenă largă şcota randei, jonca ţâşni înainte şi parâma remorcii slăbi. Deşi Reindeer mergea repede, jonca înainta mai repede, şi pentru a evita să dăm peste barca din faţă, am cârmit puţin mai în vânt. Dar jonca şi de data asta se dovedi mai iute şi, în câteva minute, eram în traversul iahtului patrulei, în

partea din vânt. Parâma remorcii se întinse din nou, dar de data asta în unghi drept faţă de drumul celor două bărci şi eram într-o situaţie caraghioasă.

— Dă drumul la remorcă! am strigat eu.

Charley ezită.

— N-avea nici o teamă, l-am liniştit eu. Nu se poate întâmpla nimic. Ajungem la gura apei cu volta asta, iar voi vă ţineţi după mine tot drumul până la San Rafael.

După vorbele astea, Charley desfăcu remorca, şi Basma Galbenă îşi trimise unul din oameni la prova să tragă parâma în barcă. Cum se întuneca tot mai mult, greu am reuşit să nimeresc gura râului San Rafael, şi când am luat-o pe el în sus abia dacă mai ghiceam malurile. Reindeer era la cinci minute bune de mers în urma noastră şi, pe măsură ce urcam tot mai mult pe canalul acela întortocheat şi îngust, ceilalţi rămâneau tot mai mult în urmă. Ştiindu-l pe Charley în siajul meu, se părea că nu aveam a mă teme de cei cinci prizonieri ai mei, dar, cum întunericul se făcea tot mai adânc, şi nu mai reuşeam să-i supraveghez ca lumea, mi-am scos revolverul din buzunarul de la pantaloni şi l-am pus în cel de la haină, unde îmi era mai la îndemână.

Nu mă temeam decât de Basma Galbenă, iar cele ce-au urmat dovedesc că individul a ghicit şi a profitat de asta. Stătea la câţiva paşi de mine, în bordul care se nimerise să fie atunci în vânt. Abia reuşeam să-i desluşesc profilul, dar curând mi-am dat seama că încet, foarte încet, omul luneca spre mine. Nu l-am slăbit din ochi. Ţinând echea cu stânga, mi-am vârât dreapta în buzunar şi am apucat revolverul.

L-am văzut trăgându-se câţiva inci mai aproape, şi tocmai voiam să-i ordon să se dea înapoi – vorbele îmi stăteau chiar pe limbă – când am fost lovit cu mare putere de o masă întunecată care se aruncase spre mine dinspre bordul de sub vânt. Era unul din oamenii echipajului. Îmi ţintui mâna dreaptă, aşa încât n-am mai reuşit s-o scot din buzunar şi, în acelaşi timp, îmi puse palma peste gură. Aş fi putut să mă zbat şi să mă smulg din braţele lui, să-mi eliberez mâna sau

gura, să strig şi să dau alarma, dar, într-o clipită, Basma Galbenă fu şi el peste mine grămadă. M-am luptat în zadar pe fundul joncii, cu picioarele şi mâinile legate, în timp ce gura îmi fusese cetluită bine cu un căluş dintr-o zdreanţă de cămaşă de bumbac, după cum am descoperit mai apoi. După care m-au lăsat să zac acolo, pe fundul bărcii. Basma Galbenă luă echea, dădea ordine în şoaptă şi, judecând după poziţia pe care o avusesem şi schimbarea aliurii velei pe care o zăream deasupra mea ca o pată întunecată pe cerul înstelat, mi-am dat seama că ne îndreptam spre gura unui canal îngust ce se vărsa în locul acela în San Rafael.

În câteva minute lunecam uşor pe lângă mal, şi vela fu coborâtă în cea mai mare linişte. Pescarii nu scoteau un sunet. Basma Galbenă stătea pe fundul joncii lângă mine, şi-l simţeam cum se chinuie să-şi înăbuşe accesele de tuse răguşită. Cam la vreo şapte sau opt minute mai târziu, i-am auzit vocea lui Charley pe când Reindeer trecea prin dreptul gurii canalului.

— Nici nu-ţi poţi închipui cât sunt de bucuros, îl auzeam eu foarte clar spunându-i lui Neil, că puştiul a terminat-o cu patrula de pescuit fără să păţească nimic.

Neil îi răspunse ceva ce n-am reuşit să desluşesc, după care vocea lui Charley se auzi din nou:

— Puştiul se simte pe apă ca la el acasă şi dacă după ce isprăveşte şcoala urmează şi un curs de navigaţie şi porneşte pe cursă lungă, nu văd de ce n-ar ajunge comandant pe cea mai mare navă din câte există.

Ce spunea era foarte măgulitor pentru mine, dar cum stăteam acolo legat fedeleş şi cu un căluş în gură, aranjat chiar de propriii mei prizonieri, şi auzeam vocile prietenilor tot mai slab, pe măsură ce Reindeer se îndepărta tot mai mult în întuneric către San Rafael, nu eram în cea mai nimerită situaţie ca să mă bucur de viitorul acela trandafiriu. O dată cu Reindeer dispăru şi ultima mea speranţă. Nici nu-mi puteam închipui ce avea să se întâmple mai departe, fiindcă pescarii aceia erau alt soi decât mine

şi, din câte ştiam, eram convins că nu aveau să se poarte cu mănuşi.

După ce-au mai adăstat câteva minute, au ridicat vela triunghiulară, iar Basma Galbenă luă echea şi o cârmi în jos, către gurile râului San Rafael. Refluxul scăzuse apele şi mai mult şi omul nostru întâmpina dificultăţi ca să scape de bancurile de mâl. Speram să se pună pe uscat, dar, în cele din urmă reuşi să iasă în golf fără mari necazuri.

Îndată ce am ieşit pe gura râului, se stârni o discuţie aprinsă, şi bănuiam că se referă la mine. Basma Galbenă era foarte vehement, dar ceilalţi patru i se opuneau cu aceeaşi tărie. Era limpede că omul căuta să-i convingă că era mai bine să mă facă dispărut, dar ceilalţi erau speriaţi de consecinţe. Eram destul de familiarizat cu felul lor de-a fi, ca să-mi dau seama că numai teama îi va putea opri de la un astfel de gest. Dar nu-mi trecea prin minte ce soluţie îi ofereau ceilalţi lui Basma Galbenă drept alternativă a planului său criminal.

E uşor de înţeles ce simţeam eu în vremea asta, ştiind că soarta îmi atârna de un fir de păr. Discuţia se transformă în ceartă, iar în toiul ei Basma Galbenă smulse echea grea şi se repezi cu ea spre mine, dar ceilalţi patru acoliţi ai lui se aruncară între noi şi începu o luptă caraghioasă pentru echea aceea. În cele din urmă, Basma Galbenă fu dovedit, şi se întoarse mohorât la cârmă, timp în care ceilalţi îl boscorodeau cât îi ţinea gura fiindcă se dovedise cu totul nechibzuit.

Scurt timp după aceea, vela fu coborâtă şi jonca fu împinsă încet cu vâslele. Am simţit cum barca se înfige în mâl moale. Trei pescari – toţi purtau cizme înalte marinăreşti – au coborât în apă, iar ceilalţi doi m-au trecut peste balustradă. Basma Galbenă mă ducea de picioare, alţi doi de umeri şi începură cu toţii să se bălăcească prin noroi. După o vreme, dădură de pământ ferm, şi mi-am dat seama că urcau cu mine pe un mal. Nici nu trebuia să fac mari eforturi ca să ştiu pe ce mal. Nu putea fi decât cel al Insulelor Marin, un

grup de insuliţe mici, stâncoase, aflate în largul ţărmillui de la Marin County.

Când au ajuns la nisipul tare care marca limita de sus a fluxului, m-au aruncat jos, fără multe menajamente. Basma Galbenă mi-a ars cu ciudă un picior în coaste, după care cei trei se bălăciră iar prin noroi până la joncă. O clipă mai târziu am auzit ridicându-se vela şi pocnind când se întinse în vânt, strânsă de scota. Apoi se lăsă liniştea. Fusesem lăsat să mă descurc cum m-oi pricepe mai bine ca să mă eliberez.

Văzusem tot felul de şmecheri care se zvârcoleau, se smuceau şi reuşeau să se descotorosească de frânghiile cu care fuseseră legaţi, dar, deşi m-am zvârcolit în toate felurile şi m-am muncit cât am putut, ca un om de ispravă, nodurile rămâneau la fel de tari ca la început, şi legăturile nu slăbiseră deloc. Pe când mă tot zvârcoleam într-o parte şi-n alta, m-am rostogolit peste o grămadă de scoici goale, rămase evident de la vreo petrecere cu scoici prăjite a vreunui echipaj de iaht. Mi-a venit o idee. Aveam mâinile legate la spate, am prins cum am putut o scoică, m-am rostogolit pe ţărm, m-am tot rostogolit până am ajuns la o stâncă pe care o ştiam. Tot dându-mă de-a dura am descoperit în cele din urmă o crăpătură îngustă, în care am înţepenit scoica. Avea muchia tăioasă, şi am început să frec de tăişul acela funia cu care-mi erau legate mâinile. Muchia era însă fragilă, şi s-a spart când m-am lăsat pe ea prea tare. M-am dat de-a dura din nou până la grămada de scoici, şi m-am întors cu câte scoici am putut apuca în amândouă mâinile. Am spart şi alte scoici, mi-am tăiat de mai multe ori mâinile în ele, mi s-au pus cârcei la picioare din cauza poziţiei încordate şi a efortului.

În timp ce mă chinuiam din cauza cârceilor şi încercam să mă odihnesc, am auzit pe deasupra apelor o chemare familiară. Era Charley care pornise în căutarea mea. Căluşul din gură mă împiedica să-i răspund, şi nu-mi rămânea decât să zac acolo zbătându-mă neajutorat, în

vreme ce Charley vâsli pe lângă insule şi vocea i se pierdu treptat în depărtare.

M-am întors la calvarul meu cu scoicile şi, la capătul unei jumătăţi de ceas, am reuşit să retez funia. Restul a fost uşor. După ce mi-am văzut mâinile libere, n-a fost decât o problemă de minute până să-mi dezleg picioarele şi să-mi scot căluşul din gură. Am luat-o la fugă în jurul insulei pentru a mă convinge că mă aflam pe o insulă şi nu vreun promontoriu al continentului. Era, bineînţeles, o insuliţă, una din grupul Marin, cu o plajă de nisip şi înconjurată de o mare de smârcuri. Nu-mi rămânea decât să aştept până se va crăpa de ziuă, şi trebuia să fac ceva să mă mai încălzesc, fiindcă se lăsase cam rece – noapte aspră pentru California, cu un vânt subţirel, atât cât să te facă să tremuri.

Ca să-mi pun sângele în mişcare, am alergat în jurul Insulei de vreo duzină de ori, m-am căţărat pe culmea ei stâncoasă cam tot de atâtea ori, treabă care – după cum aveam să descopăr – mi-a prins tare bine, nu numai pentru că m-am încălzit. În toiul acestor exerciţii, m-am întrebat deodată dacă n-am pierdut cumva ceva din buzunare pe când mă tot dădeam de-a dura prin nisipul plajei. Am cercetat iute şi am văzut că-mi lipsea revolverul şi briceagul. Pe cel dintâi mi-l luase Basma Galbenă, dar briceagul îl pierdusem în nisip. Tocmai îl căutam cu sârg când am auzit scârţâitul unor strapazane de barcă. Primul gând a fost bineînţeles că era Charley, dar chibzuind mai bine mi-am dat seama că Charley ar fi strigat în vreme ce vâslea. O presimţire m-a făcut să încremenesc. Insulele Marin nu prea sunt călcate de picior de om, şi e greu de crezut că nişte turişti şi-ar face drum încoace în toiul nopţii. Dar dacă era Basma Galbenă? Scârţâitul strapazanelor deveni şi mai lămurit. M-am făcut ghem în nisip şi mi-am încordat auzul. Barca aceea – am socotit că era vorba de un schit mic după ritmul iute al vâslelor – se opri în mâl, la vreo cincizeci de picioare de plajă. Am auzit o tuse răguşită, sacadată, şi mi-a îngheţat inima. Ca să nu mai fie obligat să

renunţe la răzbunare din cauza tovarăşilor săi ceva mai prudenţi, individul se strecurase pe furiş din sat şi se întorsese singur.

Prin minte mi-au trecut în grabă mai mult gânduri. Eram neînarmat şi neajutorat pe o insuliţă, şi un păgân nenorocit, de care aveam toate motivele să mă tem, pornise pe urmele mele. Oriunde eram mai în siguranţă decât pe insulă şi instinctiv, m-am îndreptat spre apă, sau mai degrabă spre mocirlă. Când individul începu să pleoscăie, bălăcindu-se prin mâlul acela, am pornit şi eu să mă bălăcesc numai că eu mă îndepărtam de plajă, păstrând acelaşi drum pe care apucaseră pescarii când fusesem depus pe insulă, acelaşi pe care se întorseseră la joncă.

Basma Galbenă socotea că eu încă mai zăceam legat fedeleş, aşa că nu se feri în nici un chip, ci se apropie de plajă făcând destul de mult zgomot. Asta mi-a prins bine, pentru că la adăpostul tărăboiului pe care-l făcea el, eu, străduindu-mă să nu stârnesc mai mult zgomot decât era nevoie, am reuşit să parcurg vreo cincizeci de picioare până să ajungă el pe plajă. Şi m-am lăsat binişor în mâlul acela. Era rece şi lipicios, tremuram tot, dar nu aveam chef să mă ridic în picioare riscând să mă zărească individul cu ochii lui ageri.

O luă pe ţărm drept spre locul unde mă lăsase zăcând, şi în fugă mi-a trecut prin minte părerea de rău că nu puteam să-i văd mutra dezamăgită că nu m-a găsit acolo. Regret foarte trecător de altfel, pentru că dinţii îmi clănţăneau de frig în gură.

Ce a făcut el mai apoi a trebuit să ghicesc în mare măsură, din cauza întunericului, fiindcă abia puteam să-i bănuiesc silueta profilată la lumina slabă a stelelor. Dar am fost sigur că mai întâi s-a grăbit să dea ocol plajei insulei ca să vadă dacă trăseseră la ţărm şi alte bărci, lucru uşor de aflat după dâra lăsată în mâl.

După ce s-a convins că nu venise nici o ambarcaţie să mă ia de pe insulă, următorul pas a fost să afle ce se întâmplase

cu mine. Aprinse chibrituri unul după altul şi, pornind de la grămada de scoici, începu să-mi caute urmele în nisip. Îi vedeam foarte bine mutra ticăloasă; sulful de la chibrituri îi irita plămânii, îl podidea tusea aceea gâjâită şi mărturisesc că în astfel de momente, cum zăceam în mâlul lipicios şi rece, începeam să tremur mai rău ca niciodată.

Mulţimea urmelor mele îl încurcă. Îi veni ideea că aş putea fi ascuns pe undeva prin mâluri, pentru că se băgă în mocirla aia şi făcu vreo câţiva paşi în direcţia mea, apoi aplecându-se, cercetă întinderea aceea îndelung şi cu mare grijă. Cred că era la nici cincisprezece picioare de mine, şi dacă ar fi aprins un chibrit cu siguranţă că m-ar fi dibuit.

Se întoarse pe plajă şi se căţără pe coama aceea stâncoasă, căutându-mă din nou la lumina chibriturilor. Dacă tot scăpasem la un fir de păr, m-am hotărât să mă îndepărtez şi mai mult. Nu îndrăzneam să mă salt în picioare pentru că s-ar fi auzit plescăitul, clefăiala mâlului care te sugea, aşa că am rămas întins, în noroi şi m-am împins cu picioarele şi mâinile pe suprafaţa lui. Am păstrat acelaşi drum pe care-l bătuseră pescarii când veniseră la ţărm, şi se întorseseră la joncă, până când am ajuns la apă. Apoi am intrat mai la adânc, până când apa a ajuns la vreo trei picioare, după care m-am întors deplasându-mă pe o direcţie paralelă cu ţărmul.

Prin cap mi-a trecut ideea să mă îndrept spre schiful lui Basma Galbenă şi să o şterg cu el, dar chiar atunci individul se întoarse la ţărm şi, parcă temându-se exact de ceea ce-mi fulgerase prin minte, o porni bălăcindu-se prin mâl ca să se convingă că schiful era în siguranţă. Asta m-a făcut să pornesc în direcţia opusă. Pe jumătate înotând, pe jumătate târându-mă, doar cu căpăţâna deasupra apei şi având mare grijă să nu fac nici un zgomot, am reuşit să mă îndepărtez cu vreo sută de picioare de locul unde debarcaseră pescarii din joncă, apoi m-am tras mai aproape de ţărm, în mâl şi am rămas întins, nemişcat.

Basma Galbenă din nou s-a întors la plajă şi a cercetat insula de jur împrejur, şi iar a ajuns la grămada de scoici. Ştiam exact ce idei învârte el în mintea lui de parcă i-aş fi citit gândurile. Nimeni nu putea să părăsească insula sau să tragă la ţărmul ei fără să lase urme, în mâlul acela. Singurele urme care se vedeau erau cele de la schiful lui şi spre locul unde oprise jonca. Eu nu mai eram pe insulă. Deci trebuie să o fi luat pe una din cele două urme. Tocmai fusese la drumul făcut de el de la schif la ţărm şi se convinsese că nu părăsisem insula pe acolo. În consecinţă nu puteam să mă îndepărtez de ţărm decât pe dârele lăsate spre locul unde ancorase jonca. Şi începu să verifice ideea asta luând-o din nou prin mâl şi aprinzând mereu chibrituri pe măsură ce înainta.

Când ajunse la locul unde zăcusem întins prima dată în mâl, mi-am dat seama, după multele chibrituri pe care le-a aprins şi după, timpul pierdut acolo, că descoperise amprenta lăsată de trupul meu. Luă urma mai departe spre apă, intră chiar mai spre larg, dar la trei picioare adâncime nu mai putea desluşi nimic. Pe de altă parte, cum refluxul continua, omul putea vedea limpede întipăritura lăsată de prova joncii, şi deci şi a oricărei alte bărci care ar fi acostat într-un loc sau altul. Dar nu se vedeau astfel de urme, şi ştiam că individul era absolut convins că eu mă ascundeam pe undeva prin mâlul de la ţărm.

Dar să cauţi într-o noapte întunecoasă un puşti ascuns într-o mare de mâluri, e ca şi cum ai căuta un ac într-un car cu fân, aşa că nici el n-a încercat. În schimb se întoarse pe plajă şi mai bântui pe acolo o vreme. Speram să renunţe şi să plece pentru că la vremea asta mă chinuia groaznic frigul. În cele din urmă o porni bălăcindu-se spre schif şi plecă vâslind. Dar dacă plecarea asta nu era decât o şmecherie? Dacă se prefăcuse doar pentru a mă determina să ies pe ţărm?

Cu cât cântăream ideea asta în minte mai mult cu atât eram mai sigur de ea, că prea plescăise cu ramele în timp

ce se îndepărta. Aşa că am rămas mai departe întins în mâl, tremurând. Am dârdâit până când am simţit că muşchii şalelor mă dureau şi mă chinuiau la fel de tare ca şi frigul, şi am avut nevoie de toată puterea mea de stăpânire pentru a mă obliga să rămân mai departe în situaţia aceea mizerabilă.

Şi a fost bine că am făcut aşa, pentru că la vreo oră mai apoi mi s-a părut că zăresc ceva mişcându-se pe plajă. Mi-am încordat privirea, dar mai apoi am fost răsplătit când auzul a prins ecoul unei tuse gâjâite pe care o ştiam prea bine. Basma Galbenă venise furiş înapoi, debarcase de cealaltă parte a insulei, şi se strecura pe plajă să mă prindă dacă cumva mă întorsesem la ţărm.

După asta, deşi au trecut multe ceasuri fără să se măi simtă nici o mişcare din partea lui, mi-a fost prea teamă să mă întorc pe insulă. Pe de altă parte, în aceeaşi măsură mi-era teamă că am să mor de frigul pe care-l înduram. Nu-mi închipuisem vreodată că un om poate suferi într-atât. În cele din urmă, de atâta frig, am amorţit încât nici nu mai tremuram. Dar muşchii şi oasele începură să mă doară într-un hal de neîndurat. Fluxul începuse să ridice apele de mult, şi, pas cu pas, mă împingea spre ţărm. La ora trei era maxima fluxului şi la ora aceea m-am târât pe ţărm, mai mult mort decât viu, prea neputincios ca să opun vreo rezistenţă lui Basma Galbenă dacă s-ar fi aruncat acum asupra mea.

Dar nu s-a arătat nici o basma galbenă. Renunţase să mă mai caute şi se întorsese la Capul Pedro. Cu toate astea eram într-o situaţie cel puţin nenorocită, dacă nu chiar disperată. Nu puteam să mă ţin pe picioare, cu atât mai puţin să merg. Veşmintele ude, pline de mâl, se lipiseră de mine ca nişte giulgiuri de gheaţă. Nu credeam că am să mai scap vreodată de ele. Degetele îmi erau atât de amorţite, eu atât de sleit, încât parcă au trecut ceasuri întregi până am reuşit să-mi scot încălţările din picioare. Nu aveam destulă putere ca să rup şireturile din piele de delfin, iar cu

nodurile nu mă descurcam deloc. Mi-am lovit de nenumărate ori mâinile de piatră ca să-mi pun sângele în mişcare. Uneori eram convins că aveam să mor.

Dar, în cele din urmă, după mai multe secole, cum mi s-a părut mie, mi-am scos în fine şi ultima zdreanţă de pe mine. Apa acum urcase mult şi era la îndemână, m-am târât cu chin până la ea şi, gol cum eram, m-am spălat de mâl. Încă nu puteam să mă ridic în picioare şi să mă mişc, dar mi-era teamă să zac nemişcat. Nu-mi rămânea decât să mă târâi neajutorat, în susul şi-n josul plajei, ca un melc, cu preţul unei permanente suferinţe. Am ţinut-o aşa cât am putut, iar când spre răsărit cerul a început să pălească, vestind zorile, am început să mă pierd. Cerul se făcu treptat roz, apoi roşu, şi când discul de aur al soarelui se arătă la orizont, mă găsi zăcând neajutorat, nemişcat pe grămada de scoici.

Ca în vis am zărit parcă silueta familiară a iahtului Reindeer ieşind pe gura râului San Rafael, mânat de briza uşoară de dimineaţă. Visul nu prea avea continuitate. Au fost perioade destul de lungi în care nu-mi amintesc de nimic. Dar păstrez în memorie trei momente distincte: când am văzut prima dată randa lui Reindeer, apoi iahtul stând la ancoră la câteva sute de picioare de ţărm, în vreme ce era lăsată la apă o barcă mică, şi soba din cabină duduind încinsă la roşu, eu înfofolit în pături, numai cu pieptul şi umerii goi, pe care mi-i chinuia, masându-i fără milă, Charley, în timp ce gura îmi ardea din cauza cafelei puţin cam prea fierbinţi pe care mi-o turna pe gât Neil Partington.

Mă ardea, nu mă ardea, trebuie să vă spun că mă simţeam minunat. Când am ajuns la Oakland, eram la fel de vioi şi în putere ca de obicei, deşi Charley şi Neil Partington se temeau să nu fac pneumonie, iar, în primele şase luni de şcoală, doamna Partington nu m-a slăbit din ochi să prindă primele simptome de tuberculoză.

Timpul zboară. Parcă ieri eram un puşti de şaisprezece ani şi făceam parte din patrula de pescuit. Şi cu toate astea ştiu

bine că abia am sosit azi dimineaţă din China, făcând o traversată scurtă aşa cum mi s-a dus faima, în calitate de comandant al goeletei – barc Harvester. Şi mai ştiu că mâine dimineaţă trebuie să dau o fugă până la Oakland să-l văd pe Neil Partington, pe nevasta lui şi restul familiei, iar apoi să ajung şi la Benicia să-l întâlnesc pe Charley Le Grant şi să mai povestim despre vremurile de odinioară. Ba nu. Dacă mă gândesc mai bine, nu e cazul să mă mai duc la Benicia. Urmează să fiu parte foarte interesată la o căsătorie ce va avea loc curând. Pe ea o cheamă Alice Partington. Cum Charley mi-a promis să fie cavaler de onoare, va fi nevoit să vină el la Qakland.

SFÂRŞIT